

CRIME SCENE PRESS

„Un thriller rece ca gheața, cu o protagonistă unică.”

Stavanger Aftenblad

Grethe Bøe mayday

Roman tradus în 12 limbi

Grethe Bøe MAYDAY

„Grethe Bøe debutează excelent cu un *thriller* dureros de realist
în care nordul Norvegiei riscă să devină o nouă Crimeea.”

Dagbladet

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

Colecție coordonată de **Alexandru Arion**

Grethe Bøe

Mayday

traducere din limba engleză
de Lorena Lupu

– 2023 –

Ylva Nordahl e una dintre puținele femei care pilotează avioane de vânătoare. Când NATO anunță că demarează cel mai amplu exercițiu militar din zona arctică, Ylva e deopotrivă încântată să-și demonstreze abilitățile, dar și tulburată, pentru că ajunge prea aproape de casă și de coșmarurile care nu-i dau pace.

Trimiși să escorteze un elicopter hărțuit de un avion rusesc, Ylva și comandantul ei, veteranul american John Evans, pierd controlul aeronavei lor F-16 și cad periculos de aproape de o centrală nucleară rusească. Episodul declanșează o criză politică uriașă, ambele tabere considerându-l un atac direct.

Prinși în spatele liniilor inamice, Ylva și John au o misiune în aparență imposibilă: să străbată tundra pe jos, cu trupele Spețnaz pe urmele lor, ca să ajungă în Norvegia și să oprească o catastrofă care ar putea declanșa Al Treilea Război Mondial. E o cursă contracronometru, în timp ce relațiile dintre Rusia și NATO ating punctul de îngheț.

Grethe Bøe

Mayday

Titlul original: *Mayday*

CAPPELEN DAMM AS 2021

CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BØE, GRETHE

Mayday / Grethe Bøe; trad. din lb. engleză de Lorena Lupu. – București: Crime Scene Press, 2022

ISBN 978-630-6542-16-1

L Lupu, Lorena (trad.)

821.113.5

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: FEBRUARIE 2023

Tipărit în România

Grethe Bøe este o scenaristă și regizoare norvegiană. A fost răsplătită cu numeroase premii internaționale în domeniu. Filmul ei *Operasjon Arktis* a câștigat Premiul Amanda în 2015 și a fost prezentat în cadrul mai multor festivaluri internaționale.

Grethe Bøe a lucrat și ca asistent de cameraman alături de Steven Spielberg. *Mayday* este romanul ei de debut.

„În război, adevărul este primul răpus.”

Eschil

Prolog

Liniștea fremăta asupra pustiului de gheață densă. Cristale sclipitoare de zăpadă dansau delicat în jurul femeii care zăcea singură pe întinderea înghețată. Respirația ei ușoară era abia perceptibilă. Se lupta să rămână conștientă. Pe când era mică, obișnuia să stea întinsă în liniște totală, în timpul nopților de iarnă, pândind orice zgomot. Așa stătea și acum, ascultând cu atenție. Oare chiar poți să auzi cum cad fulgii de zăpadă?

Înțepenită, și-a ridicat mâna, să vadă ce oră arată ceasul de la încheietură. Sticla se spărsese și acele se opriseră, marcând momentul când totul explodase. Și totuși, busola supraviețuise, contrar tuturor așteptărilor, iar acul ei indica nordul. Ylva a ridicat privirea. Urma să pornească spre nord, trebuia să ajungă acasă, în Norvegia.

Frigul o răzbea până în oase. Trecuse multă vreme de când nu mai simțea nimic în degetele de la mâini și picioare și a început să tremure necontrolat. Pielea de pe față îi degerase. Inițial simțise mâncărimi cumplite, dar acum abia mai conștientiza acest lucru. Fața îi amorțea din ce în ce mai mult, ca și cum nu-i mai aparținea.

Ylva a închis ochii. Fulgii de zăpadă pufoși i s-au topit pe pleoape, oferindu-i puțină alinare. Somnul cu care se lupta de prea mult timp a învins-o treptat. Era ca o plapumă moale și o cană de cacao fierbinte în fața focului, era ca niște trupuri goale, încălzite de soare, încolăcite leneș pe stâncile înșorite. Simțea apa mării în păr, picături de transpirație pe frunte, aroma loțiunii de bronzat și mirosul oceanului. Ylva zâmbea, în timp ce pielea ei absorbea razele soarelui. Simțea căldura. Radia dinăuntru ei spre exterior, învăluind totul. De ce să nu-i cedeze? De ce să nu se lase în voia visului ademenitor, plin de lumină? Tot ce avea de făcut era să capituleze, nu mai simțea nicio durere. Dacă se abandona acum, coșmarul urma să se termine. Iar ea ar fi găsit pacea. Respirația i s-a rărit, senzația căldurii s-a dizolvat înăuntru ei și a rămas, întinsă, neînsuflețită, pe gheață.

S-a făcut liniște.

— Trezește-te!

O voce ascutită a sfâșiat întunericul rece. Ylva și-a deschis ochii și a

scrutat peisajul înghețat, dar nu era nimeni prin preajmă. Nimeni. Era singură.

— Dacă adormi acum, n-o să te trezești niciodată!

Iat-o din nou, aceeași voce. Era el. Era vocea tatălui ei, nu-i așa? Dar era imposibil. El își pierduse viața, îl văzuse murind, era mort, nu?

Ylva s-a uitat în jur. Nimic – doar câmpii albe, înghețate, care umpleau orizontul mut.

A scrâșnit din dinți și s-a chinuit să se ridice în genunchi. O durere sfâșietoare i-a izbucnit în ochi și s-a clătinat când a simțit în gură gustul de fier al sângelui. Propriul ei sânge.

La naiba, nu putea să mai suporte. Ochii i s-au umplut de lacrimi, iar peisajul mohorât s-a dizolvat în acuarele albastre, estompate. Lacrimile îi ardeau pielea subțire din jurul ochilor, iar înțepăturile aproape că o înnebuneau de durere. Și-a trecut o mână peste față și s-a forțat să-și țină ochii deschiși îndeajuns de mult pentru a vedea cum sângele aburind e absorbit de cristalele mărunte, minuscule, de pe jos. Arăta frumos. A cuprins-o greața. Golul ademenitor i-a făcut din nou cu ochiul, a cuprins-o, era ca și cum s-ar fi înecat într-o îmbrățișare.

Nu renunța acum, trebuie să ajungi dincolo de graniță, și-a spus. Cu ultimul ei strop de putere, s-a forțat să se ridice în picioare și a început să se împleticească prin tărâmul înghețat. Un pas, doi pași, granița era la mulți kilometri distanță, trei pași...

Corpul îi tremura, iar picioarele i-au cedat. Abia a remarcat senzația ascuțită de rece în obraz când capul i s-a izbit de crusta dură de zăpadă. Își pierdea capacitatea de a percepe durerea și știa prea bine ce înseamnă asta. Durerea era cel mai de încredere semn al vieții, dar Ylva abia mai putea să simtă ceva. Ace uscate de chiciură pluteau peste câmpul de gheață și au acoperit-o cu o pătură delicată, căreia i se spunea promoroacă.

În străfulgerări de moment l-a văzut pe tatăl ei cum stătea întins pe podeaua pivniței. Întindea mâna spre ea, brațele îi erau moi ca niște tentacule neputincioase și se chinuia să respire cu icnete superficiale, disperate. I-a văzut buzele mișcându-se, dar nu a ieșit niciun sunet. Colțul drept al gurii îi era contorsionat într-o grimasă cutremurătoare în timp ce șoptea răgușit. Șoptea ceva.

Ylva nu izbutise niciodată să deslușească ce anume.

Ce încercai să-mi spui, tată?

Ylva a cuprins cu privirea pustiul sclipitor. Parcă s-ar fi aflat în interiorul globului de zăpadă primit cadou de la tatăl ei cu ocazia celui ultim Crăciun. Acum, era întinsă ca un bebeluș nou-născut, dezbrăcat și lipsit de apărare, înăuntrul sferei de sticlă subțire, chiar înainte s-o scuture cineva.

Ghemuită în poziție fetală, cu privirea rătăcită delirant în zare, Ylva a conștientizat brusc o umbră întunecată deasupra ei. Și-a ridicat ochii spre cer, iar acolo, lunecând tăcut în cercuri din ce în ce mai joase, cu privirea alertă fixată asupra ei, a zărit un vultur auriu maiestuos. Pasărea de pradă avea o frumusețe înspăimântătoare. Aripile maronii îi erau presărate cu pete palide, iar coada albă avea o dungă neagră în vârf. Ylva a zâmbit. Aripile păsării acopereau cerul și aruncau o umbră grea asupra ei. A închis ochii.

Exact în acel moment, vulturul auriu a atacat în picaj și, cu ghearele lui lungi de cinci centimetri, i-a sfâșiat echipamentul de pilot, puloverul și pielea. Cu o singură mișcare rapidă, și le-a înfipt adânc în spatele Ylvei. Le-a simțit cum se freacă de coastele ei și s-a azvârlit pe burtă, încercând să se salveze. Vulturul și-a adaptat unghiul aripilor, încercând să se ridice în zbor cu prada. Ylva a simțit presiunea aerului din aripile lui puternice, dar s-a dovedit că era prea grea pentru el. Chiar și așa, vulturul auriu nu și-a slăbit strânsoarea. Îi era foame și avea nevoie să mănânce. Cu aripile desfăcute într-un evantai amplu, de doi metri, a privit în jos spre ea. Ylva nu mai avea puterea să-și deschidă gura în forma unui urlet. Fața și buzele îi erau o mască albă, înghețată. S-a uitat în sus, întâlnind privirea de chihlimbar a vulturului.

Ylva auzise de vulturi care își iau zborul cărând pui de ren, ba chiar văzuse ciocul curbat și ascuțit al unui vultur smulgând bucăți succulente de carne din prada care se zvârcolea pe câmpie. Acum i-a simțit ghearele înfigându-i-se și mai adânc în spate. Vulturul auriu a continuat s-o supravegheze, în timp ce ea a gemut în agonie.

Apoi a atacat.

Capitolul 1

Cu o săptămână în urmă

În mod ironic, exercițiul Arctic Blizzard începuse într-o liniște mormântală. Implicând șaizeci de mii de soldați, era cel mai amplu exercițiu de iarnă executat vreodată de NATO și se răspândise în zona cea mai nordică a Norvegiei cu un impact imens. Deși în decursul exercițiului propriu-zis soldații fuseseră repartizați la diverse baze de pe toată întinderea regiunii, mulți făcuseră călătoria până la Bodø ca să fie prezenți la deschiderea oficială, iar micul oraș zbârnâia de viață.

Piloții militari ai NATO urmau să primească instrucțiuni succinte la principala bază aeriană din Bodø înainte ca exercițiul să aibă un început exploziv în ziua următoare, iar Ylva Nordahl trebuia să se prezinte la ora 17 în cel mai mare hangar. Era în al nouălea cer de fericire. În timp ce se apropia de hangar, a auzit râsete reverberând printre pereții de beton, colegi vechi care erau în mod evident încântați să se reîntâlnească. S-a oprit la intrare și i-a privit pe cei treizeci și șapte de piloți militari din Programul de Antrenament Comun pentru Piloții de Vânătoare al Euro-NATO^{1}, care avusese loc la Sheppard Air Force din Texas. I se părea ciudat să-i vadă pe piloți în hangarul prin care alergase de colo-colo pe când era fetiță. Trecând peste asta, revenirea în Bodø era stranie, pur și simplu. Pentru prima oară de când își obținuse permisul de pilot, era din nou în locul unde începuse totul. Totul era ca înainte, și totuși nimic nu mai era ca pe vremuri.

Acum, hangarul părea mai mic, iar trecerea timpului își lăsase urmele. Tatăl Ylvei și colegii lui piloți militari dezbătuseră neîncetatele frământări ale lumii, în timp ce televizorul de pe perete scânteia pe fundal. Știa că tatăl ei și colegii lui se uitaseră la știri joi, în 9 noiembrie 1989, ziua când se prăbușise Zidul Berlinului și se născuse ea. Dacă ziua aceea nu reprezentase sfârșitul istoriei, în mod cert fusese o răsturnare masivă de situație pentru el și pentru întreaga lume.

Din acea zi, conducătorii din ambele părți ale Cortinei de Fier nu mai fuseseră nevoiți să-și susțină legitimitatea unindu-și poporul împotriva

unui adversar extern comun. Toată lumea era acum în aceeași tabără. Democrația și mâna invizibilă a pieței libere învinseseră într-un sfârșit. Deși, numai cineva care nu a fost vreodată o femeie tânără la o petrecere cu băuturi alcoolice ar putea crede că mâinile invizibile sunt un lucru bun.

Hangarul cenușiu fusese neglijat după sfârșitul Războiului Rece, putea să vadă asta. Dar, în pofida degradării fizice, atmosfera, mirosul și pereții solizi, gri, erau practic aceiași din zilele în care Ylva își petrecuse practic copilăria.

Hangarul a fost cuprins brusc de liniște din momentul în care maiorul V. „Ajax” Armour a intrat în încăpere. Fiind primul ofițer pilot militar de sex feminin și de culoare al Statelor Unite, ridicase ștacheta foarte sus, iar cursurile ei de la Baza Forțelor Aeriene Sheppard erau populare. Maiorul a lăsat să treacă ceva timp, să le permită tuturor să se liniștească. Îi plăcea să-și facă o intrare grandioasă.

— Piloți, bine ați venit la Bodø și la Exercițiul Arctic Blizzard.

Vocea ei a învăluit încăperea, iar piloții o priveau cu respect.

— Mulți dintre voi v-ați obținut permisul de pilot la ENJJPT în această toamnă, și vă cunoașteți bine unul pe celălalt. Dar acum ați ieșit în lumea reală, iar aici nu știți absolut nimic.

În rândurile piloților creșteau suspansul, solemnitatea și entuziasmul.

— Fiecăruia dintre voi îi va fi repartizat propriul instructor aprobat de FWIT^{2} și veți efectua cel puțin două zboruri operative pe zi.

Un iureș de satisfacție a clocotit prin încăpere, toată lumea era nerăbdătoare să se avânte spre ceruri.

Toți își doreau să zboare.

La ora 17 și 43 de minute, Ylva a pornit înapoi spre clădirea principală, unde urma să-și întâlnească instructorul. Deja îi știa numele; toată lumea îl cunoștea pe maiorul John „Stone” Evans. Să-ți fie repartizat pe post de mentor era cel mai mareț vis și totodată cel mai cumplit coșmar al oricărui pilot. Era unul dintre cei mai legendari piloți militari ai NATO și era adulat. Cu toate acestea, toată lumea îl știa drept un nemernic mizantrop care prefera să-și petreacă timpul de unul singur.

În drumul ei prin pasaj, Ylva a trecut pe lângă o serie de aeronave F-35. Ceva mai încolo erau mai multe avioane F-16, Eurofighter și AWACS.

Și-ar fi dorit să le piloteze pe fiecare în parte și se simțea ca un copil în magazinul de jucării. Numai că acestea erau jucării mult prea scumpe ca să te joci cu ele. Cele cincizeci și două de avioane F-35 noi achiziționate de Norvegia de la Statele Unite costaseră mult peste 70 de miliarde de coroane norvegiene – iar acest lucru era doar o picătură în ocean, raportat la cele 1,6 trilioane de dolari care se cheltuiau pe apărare la nivel mondial, în fiecare an. Ylva nu putea cuprinde cu mintea suma pe care o reprezenta acel număr. Un calcul pe care îl făcuse mai mult din amuzament, într-o noapte de vară din Texas, îi arătase că omenirea ar putea eradica fără probleme sărăcia și majoritatea bolilor fatale cu aproximativ aceiași bani dați pe apărare într-un an. Un singur an!

Când Ylva a intrat în hol, el o aștepta deja. Reacția ei inițială a fost una de dezamăgire. Legendarul John Evans arăta ca oricare alt bărbat de vârstă mijlocie. Păr scurt, în jur de 1,85 metri înălțime, corp musculos, îmbrăcat cu o uniformă de zbor standard. Nu știa exact la ce se așteptase, însă era consternată de faptul că nu era mai înalt. Singurul lucru pe care l-a remarcat și care putea sugera că bărbatul acesta bătrân avea ceva de oferit, până la urmă, era musculatura fălcilor lui. Mușchii se conturau ca niște oase sub pielea bronzată, rasă impecabil, a feței lui înguste, cu trăsături ascuțite. Privit de aproape, aducea mult cu o reptilă – cu un varan de Komodo.

Toată lumea îi spunea Față de Piatră, iar acum putea și ea să înțeleagă de ce. Cu ochii lui reci, albaștri ca gheața, își merita pe deplin porecla. Era extrem de improbabil că îi va câștiga respectul. Scopul ei era doar să-l facă s-o tolereze. Nu era câtuși de puțin clar dacă urma să reușească măcar atât. El a salutat-o tăios.

— Sunt maiorul John Evans și voi fi mentorul tău pe durata acestui exercițiu. Ne vom întâlni aici mâine dimineața la ora 6.

Și nimic mai mult. Prea multă vorbărie.

Ylva i-a studiat atent privirea în timp ce se prezenta. Era, oare, genul de macho care considera că femeile diluau respectul pentru frăția sacră dintre masculii alfa ai forțelor aeriene? Oare din cauza asta s-a deranjat doar să-i arunce o privire fugară în timp ce își rostea ordinul?

Nu avea cum să-și dea seama. Omul era imposibil de descifrat.

Și ce dacă? Pe Ylva n-o interesa câtuși de puțin viața interioară a maiorului John Evans. Ocazia de a zbura cu unul dintre cei mai buni piloți

militari ai Forțelor Aeriene ale Statelor Unite compensa lipsa lui de farmec. Își dorea să-i absoarbă cunoștințele. Va trebui să se lupte pentru fiecare strop de respect. Își dădea seama de asta. Nu degeaba era fiica tatălui ei.

Capitolul 2

Centrul de Arte Bodø fremăta de politicieni îmbrăcați elegant, generali în uniformă, reprezentanți bine plătiți ai complexului militar-industrial, ofițeri și consultanți civili. Prezența presei era relativ modestă, dar Ylva a remarcat că NRK, TV2 și câteva ziare internaționale își asiguraseră locuri în apropierea scenei. Ministrul norvegian al Apărării, în ținuta ei Armani, a urcat pe podium și, în stilul obișnuit, anecdotic, a prezentat argumentele NATO pentru exercițiul din acest an.

— În acest moment, mai avem un minut până la miezul nopții, a început ea. Conform Ceasului Apocalipsei, nu mai avem decât un minut, iar asta e lucrul care ne motivează.

Ylva îi auzise adeseori pe politicieni făcând referințe la imaginea simbolică a Ceasului Apocalipsei atunci când explicau probleme de securitate. Cercetătorii de la The Bulletin of the Atomic Scientists monitorizaseră impulsurile de autodistrugere ale omenirii din 1947 încoace și introduseseră celebrul Ceas al Apocalipsei ca pe un instrument educativ, care să semnalizeze cât de aproape ne aflăm de metaforicul miez al nopții: anihilarea totală. Inițial, echipa de cercetători monitorizase doar riscurile de război nuclear, dar, pe măsură ce amenințările încălzirii globale și descoperirile din științele biologice avansaseră până la nivelul la care riscuau să stingă orice urmă de viață omenească, echipa începuse să includă în prognozele calculului autodistrugerii colective și aceste activități specifice oamenilor. Iar acum, conform ministrului Apărării, omenirea era la șaizeci de secunde de Armageddon.

Ylva a examinat publicul din locul în care era așezată. Toată lumea era învăluită în lumina albastră a scenei, ascultând cu o tăcere respectuoasă discursul ministrului Apărării. Erau informații pe care le cunoșteau deja, dar era bine să le mai audă o dată. În definitiv, amenințarea asta le plătea lor facturile. Amenințarea îi plătea și Ylvei facturile. Scena fusese pregătită, sosise momentul să prezinte inamicul și să definească misiunea.

— O treime din resursele neexplorate de petrol și gaze ale lumii, precum și cantități considerabile de minerale valoroase, se află pe fundul

Oceanului Arctic. Aceste resurse vor deveni accesibile pentru că încălzirea globală topește calota glaciară din tundră și de pe ocean. În ultimii ani, Rusia a investit mai multe mii de miliarde de dolari în tehnică militară plasată în regiunea arctică, iar exercițiul NATO din acest an ne va forma aptitudini valoroase de gestionare a intereselor noastre comune din regiunile nordice.

Ministrul Apărării a făcut o pauză, a sorbit o înghițitură de apă, apoi și-a studiat publicul cu privirea. Ei au așteptat-o să continue, ca niște copii inteligenți și cuminiți. Ea a întors pagina.

De obicei Ylva îi acorda atenție, dar această cuvântare nu-i spunea nimic din ceea ce nu știa deja.

S-a ridicat în picioare, a ieșit tiptil și s-a așezat în foaier. Era prima oară când intra în noua clădire prestigioasă din Bodø. Ferestrele imense care într-o parte ofereau o priveliște asupra portului și în cealaltă asupra orizontului maiestuos, unde marea întâlnea munții, o întristau. Faptul că își părăsise orașul natal nu fusese o întâmplare, iar faptul că acum fusese repartizată aici nu era ceea ce și-ar fi dorit.

S-a uitat la fereastră, unde ochii ei au întâlnit o figură fantomatică, propria ei reflexie, care se holba înapoi la ea pe tăcute. Și-a mutat privirea chiar în momentul când o umbră a traversat panoul de sticlă.

— Ylva! Tu ești?

A recunoscut de îndată vocea și s-a întors. Iată-l. Omul pe care tatăl Ylvei îl considerase cel mai apropiat prieten. Radia un zâmbet cald spre ea. Anii își lăsaseră semnele pe chipul lui, dar generalul George Rove era și acum ofițerul american jovial care o lăsa pe Ylva cea de zece ani să urce în cabina pilotului și să se joace de-a zborul spre Texas. Părul lui des și scurt încărunțise, avea chipul ridat, dar vocea sonoră, baritonală, își păstra autoritatea prietenoasă. Ea s-a ridicat din reflex și l-a salutat militărește.

— Să trăiți, domnule Rove!

Era oare modul potrivit să-l întâmpine? În copilărie îi spunea Goggo, dar probabil că nu se cuvenea să folosească această poreclă acum, când i se adresa generalului Rove. El a dat din cap în semn de aprobare.

— Pilot militar în Forțele Aeriene Norvegiene.

Ylva a luat poziția de drepti. Îi era aproape imposibil să-și ascundă satisfacția, iar George Rove a zâmbit cald, cu o umbră de melancolie.

— Geir ar fi fost tare mândru.

Încă o dorea să audă numele tatălui ei, deși trecuseră atâția ani de la moartea lui. Rove a studiat-o din cap până-n picioare. Avea capacitatea să-ți dedice întreaga lui atenție, de parcă erai cea mai importantă persoană din încăpere.

— Uau, au trecut aproape douăzeci de ani!

Ylva a dat din cap.

— Da, domnule.

El a zâmbit din nou și a dat dezaprobat din mână.

— George. Spune-mi George.

Ylvei îi venea mai firesc să-l numească „Goggo”, „domnule” sau „domnule general Rove”. Nu-l cunoscuse niciodată ca George.

— Sunteți și acum în serviciul Forțelor Aeriene ale Statelor Unite, domnule?

El a zâmbit.

— Ei, bine, după o scurtă pauză în care am plimbat hârtii la Carlisle Group, mi s-a făcut dor să mă întorc pe teren, știi cum e.

Ylva a surâs. Era un lucru bine cunoscut faptul că niciun militar activ pe teren nu se putea mulțumi ulterior cu un post de birou.

— Am plecat la timp. Acum am propria mea companie de securitate și lucrez pe post de consilier strategic pentru NATO.

Dacă exista un om care să poată da sfaturi despre securitate și strategie militară, acela era George Rove, știa și Ylva acest lucru. Revederea era dureroasă pentru ea, totuși reprezenta și o sursă de consolare. Îi amintea de tatăl ei și de prezența lui puternică. Haosul venise val-vârtej după moartea lui. Rove și tatăl ei fuseseră ca frații, și nimeni nu se arătase mai mândru decât Geir când prietenul lui avansase în funcție și devenise general sau, mai exact, general cu trei stele. Geir îl admirase pe Rove, ea știa asta și putea înțelege de ce. Rove era incredibil de carismatic și avea calitatea de a părea și jovial, și autoritar în același timp. O combinație pe care puțini oameni o stăpâneau.

Ylva și multdecoratul general s-au uitat unul la celălalt. Privirea lui Rove s-a așternut asupra ei și a zăbovit acolo de parcă ar fi așteptat un răspuns, așa cum făcuse dintotdeauna, de când îl cunoștea.

— Ce mai face mama ta?

Era normal s-o întrebe despre ea, nu-i așa? Ce să-i răspundă Ylva? Că, în linii mari, își petrecea tot timpul pe canapea, înghițind pastile și

schimbând canalul la televizor? Că era atât de pierdută în labirintul negru ca smoala al minții ei încât arareori ieșea din casă? Că și ea, întocmai ca Ylva, credea că Geir nu murise în urma unui atac cerebral, ci fusese asasinat?

Ylva a mimat un zâmbet lipsit de griji.

— E bine.

Privirea lui Rove nu s-a clintit. El voia să audă lucrurile pe care ea nu i le spunea și, din acest motiv, Ylva îi turnase o minciună.

— E cea mai blândă și sensibilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, a spus el.

Din păcate, avea perfectă dreptate în privința asta, s-a gândit Ylva, și tocmai asta era motivul pentru care mama ei era condamnată la o viață de prizonierat în propria minte fragilă. Ylva încerca din răspuțuri să evite să se transforme în mama ei, pentru că nu voia să îndure același destin nefericit.

El a remarcat reacția Ylvei.

— A fost devastată după ce tatăl tău...

Destul. Avusese diverse variante ale acestei discuții cu toți cei care îl cunoscuseră pe tatăl ei, dar nu fuseseră niciodată alături de ea după înmormântare. Știa că toți voiau să audă faptul că mama ei cea curajoasă suferă, dar, pentru că era o femeie bună și o soție loială, se adunase și se pusese din nou pe picioare.

Se mobilizase pentru rege și țară.

— E minunată.

Ylva a surâs și și-a păstrat privirea fermă. Era un talent al ei – învățase de la o vârstă fragedă să spună ce-și doreau oamenii să audă și să controleze ceea ce transmitea, până chiar și modul în care transpira, respira și îi bătea inima. Își putea îndeplini obligațiile. După o tăcere scurtă și confuză, urmată de zâmbete și priviri de nepătruns, Rove s-a lăsat păgubaș.

— Mă bucur să te revăd, Ylva.

— Și eu mă bucur să vă revăd, domnule.

Ylva a înclinat din cap și a zâmbit. A zâmbit și a înclinat din cap. Cum făcea de fiecare dată. După ce Rove a pornit spre sala de conferințe, a lăsat garda jos și i-a permis inimii să bată cât simțea nevoia de tare.

Douăzeci de ani reprezentau două treimi din viața ei, dar, brusc, s-a simțit de parcă abia ieri se jucase cu tatăl ei și cu Rove în hangarul de la Aeroportul din Bodø. L-a urmărit pe Rove din priviri, în timp ce acesta se întâlnea cu maiorul Evans și intra în sala de conferințe alături de el. Doi

eroi în vârstă din Trupele Aeriene ale Statelor Unite, extrem de devotați și pregătiți să salveze lumea încă o dată. Dar oare lumea își dorea să fie salvată de ei?

Capitolul 3

Ylva dârdâia în timp ce traversa piața. În larg, în Fiordul Bodø, valurile cu creste albe se umflau înainte să se prăbușească în ele însele. Se întreba cum i-ar fi arătat viața dacă tatăl ei ar mai fi trăit încă. Cine ar fi fost ea? Îi semăna și își dorea să fie ca el.

— Unde te duci?

Ylva s-a oprit brusc. Vocea aparținea singurei persoane care o putea face să rămână fără aer. Adrenalina și fluturii din stomac o amețeau. Nici măcar mohoreala sumbră din centrul orașului Bodø nu reușea să o readucă pe pământ. S-a întors, iar el era acolo, zâmbind, înconjurat de o volbură de fulgi care dansau ca niște molii somnoroase sub stâlpii de iluminat. Storm știa că Ylva nu dorește să fie văzută cu el în public, dar stătea acolo și rânjea, ca și cum totul ar fi fost un joc pentru el.

Storm lăsa întotdeauna impresia că nu are nimic de pierdut. Din câte știa ea, chiar nu avea. După o singură noapte petrecută împreună, ea l-a acuzat că are o fire deranjant de încrezătoare, dacă ne gândim că lucra pentru CYFOR, Forțele de Apărare Cibernetică Norvegiană.

— Liniștește-te, sunt extrem de paranoic, a asigurat-o el.

Folosea umorul pentru a se eschiva de la întrebarea sugerată. Storm dădea mereu răspunsuri ambigue, răspunsuri pe care ea le putea interpreta cum dorea.

Ylva a continuat să traverseze piața.

— Am plecat să o vizitez pe mama.

— Pot să te duc eu cu mașina.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Nu, nu e nevoie, dar îmi doresc s-o fac.

Ea s-a oprit și s-a uitat la el, care i-a zâmbit curtenitor.

— Dorința ta e un ordin pentru mine, doamnă.

Oare ar mai fi spus asta dacă dorințele Ylvei ar fi fost altele decât ale lui? Era convinsă că nu. În timp ce-și continua drumul, a remarcat ironic:

— Prea multă muncă și prea puțină joacă îl fac pe Storm un băiat plictisitor.

Dar Storm a ignorat amuzat insulta.

— Atunci va trebui să ne jucăm mai mult...

Ylva s-a întors, s-a oprit și a ridicat din nou privirea spre el. Era cel mai înalt bărbat pe care-l cunoștea. Restricțiile antropometrice ale forțelor aeriene stipulau că nicio persoană mai înaltă de 1,93 metri nu putea deveni pilot militar și, prin urmare, printre colegii ei nu existau bărbați care să aibă aproape doi metri înălțime. Pe de altă parte, un bărbat ca Storm nu s-ar fi integrat nicicum în Forțele Aeriene. Nici un pilot militar nu ar fi îndrăznit să apară la serviciu cu o barbă de trei zile și cu părul lung care îi cădea neglijent pe umeri. Niciun pilot militar nu ar fi făcut pe prostul ca să ascundă un coeficient de inteligență proporțional cu masa lui corporală considerabilă. El i-a dat la o parte cu delicatețe un fulg de zăpadă care-i aterizase pe obraz, înainte să o tragă mai aproape. Ylva i-a simțit imediat parfumul curat și căldura corpului. Era minunat să-i fii aproape acestui bărbat, iar ea ura acest lucru.

— În regulă, te conduc acasă la mama ta, apoi poți să vii înapoi și să te joci cu mine.

Ylva îi simțea mâna ca o arsură pe talie, stârnindu-i un zbârnâit intens, fierbinte, în stomac. Puteai spune multe lucruri despre Storm Bure, dar ai fi greșit zicând că e un băiat plictisitor.

Capitolul 4

Duhoarea a izbit-o pe Ylva din momentul când a deschis ușa de la intrare. Murdăria, întunericul și mirosul sufocant al degradării i-au spus tot ce trebuia să știe: mama ei avea încă una din pasele ei proaste. Ylva a inspirat adânc și a intrat în hol.

Nu te gândeai. Dacă începea acum să se gândească prea mult, nu ar mai fi avut puterea să intre în casă și să fie fiica cea bună, așa cum își dorea să fie. Dar mirosul și aspectul holului au continuat să o tulbure. Îi era imposibil să ignore amintirile.

Ylva a ridicat privirea spre scările care duceau la primul etaj. A păstrat garda sus în timp ce studia casa: putea să audă zgomote din camera de zi, în timp ce liniștea de la primul etaj plutea în jos și se încolăcea în jurul ei. Ecourile zgomotelor care o treziseră cu douăzeci de ani în urmă încă persistau printre pereți.

Nu uitase niciodată acea noapte teribilă. Adormise cu o carte pe piept, *Frații Inimă-de-Leu*^{3}, când, deodată, a auzit voci care au smuls-o din visele ei. Se ridicase înspăimântată în capul oaselor, pe pat, cu inima bătându-i tare: era cineva pe afară? A aruncat o privire pe geam: liniștea era amplificată de zăpadă, care se lăsa învolburată cu delicatețe de adierile slabe sub lumina felinarelor din stradă. Ceasul de pe noptiera ei indica ora trei și jumătate.

Încă somnoroasă, se pregătea să se strecoare înapoi sub pilota călduroasă când a auzit din nou sunetele estompate. Veneau din pivniță. Și-a ținut răsuflarea și a ciulit urechile. Zgomotul devenise mai clar acum. Cineva șoptea. Apoi a auzit un foșnet amenințător, un sunet produs de cineva care nu ar fi trebuit să fie acolo, cineva care nu-și dorea să fie auzit.

S-a strecurat spre coridor. Ușa de la camera părinților ei era întredeschisă. Din dormitorul lor, putea auzi respirația greoaie a mamei, iar în dunga de lumină din hol putea să vadă flacoanele cu medicamente de pe măsuta de lângă patul ei, ca o menajerie de siluete lipsite de viață. Mama ei era adâncită într-un somn greu, fără vise, dar tatăl ei nu era în pat. Oare unde era?

Picioarele desculțe ale fetei au lipăit pe linoleumul rece în timp ce se îndreptau spre scări cât de tiptil puteau. Ușa pivniței era la rândul ei întredeschisă, lumina de jos nu fusese aprinsă, dar acum putea auzi ceva mai clar șoaptele. Ylva s-a furișat mai aproape. A simțit o rafală puternică de vânt izbucnind din întuneric. Tatăl ei a gemut greoi. Apoi, s-a lăsat liniștea.

Ylva abia a avut timp să se ascundă în spatele ușii când o siluetă s-a năpustit în sus pe scările pivniței. Curentul a ridicat perdelele din bucătărie, în timp ce ușa care ducea spre stradă s-a deschis, silueta a alunecat afară în noapte și a dispărut. Ușa s-a închis fără zgomot în urma ei. Și, deodată, liniștea s-a preschimbat, a devenit glacială și imprevizibilă. De parcă întreaga casă veche de lemn își ținea respirația.

Liniștea din pivniță i-a trimis fiori pe șira spinării. Picioare goale. Pijama albastră cu imprimeu de planete. A coborât pe furiș în pivniță. Acolo, în lumina galbenă care cădea prin geamul pivniței, l-a văzut. Zăcea pe podea cu ochii larg deschiși, holbându-se în aer fără să vadă nimic. Respirația venea în icnete greoaie, iar spasmele îi contorsionau corpul. Însălmântată, Ylva s-a strecurat mai aproape și s-a uitat în jos la tatăl ei. Părea un străin, un animal bolnav. El i-a șoptit ceva, iar ea s-a aplecat, apropiindu-și urechea de gura lui.

Respirația lui adia caldă lângă obrazul ei moale de copil, dar din gâtul lui a ieșit doar un horcăit răgușit. Ea a început să resimtă frigul, iar părul de pe ceafă i s-a ridicat. Ar fi vrut să fugă de acolo, dar mâna tatălui ei i-a apucat brațul subțire. Buzele lui se mișcau, dar printre ele nu ieșea niciun cuvânt. Ylva s-a zbatut până când s-a eliberat, prea înfricoșată să poată țipa. El a întins mâna spre ea, buzele lui continuând să formeze cuvinte mute. Ce încerca să-i spună? Colonelul Geir Nordahl se uita în sus la fiica lui. Fetița sălbatică se holba înapoi la el, îngrozită, iar ochii ei se umpleau de lacrimi și de confuzie.

Ylva a văzut cum trupul tatălui ei alunecă greoi spre podea. Spasmele au încetat, o baltă de urină i s-a întins în jurul zonei inghinale și moartea i s-a infiltrat în mușchi.

Au sosit poliția și cei de la Urgențe. Tatăl ei a fost întins pe o targă și luat, în timp ce mama ei plângea isteric.

Ylva s-a cutremurat, apoi a inspirat adânc, a alungat amintirile sfâșietoare și a intrat în camera de zi.

Televizorul împrôșca divertisment stupid cu logouri la fel de stridente pe cât erau de jenante efectele sonore care le însoțeau. Mama Ylvei, Mary, dormea buștean pe canapea. Îmbrăcată în chimonoul ei de mătase albastru-închis, cu părul lung și gri, despletit, arăta ca o variantă îmbătrânită a Persefonei. O persoană incompetentă din punct de vedere estetic, cum era Ylva, nu ar fi știut cine era Persefona dacă nu ar fi existat femeia de pe canapea, care o dusesse cu forța pe fiica ei la fiecare expoziție de artă pe care a putut s-o găsească, de-a lungul întregii ei copilării. Ylva detesta povestea lui Hades, zeul Infernului, care se îndrăgostise de frumoasa Persefona. Ce clișeu – în loc să o ceară politicos în căsătorie pe doamnă și să îi ofere o șansă adevărată să aleagă, Hades o răpise pe femeia tânără și frumoasă și o silise să-i fie soție. Ylva nu știa dacă Hades izbutise să trăiască fericit până la adânci bătrâneți cu femeia traumatizată și terorizată care făcea un pas în spate cu ură profundă ori de câte ori se apropia de ea, pentru că arareori petrecea prea mult timp ascultând poveștile interminabile ale mamei sale.

Ylva nu fusese niciodată în stare s-o înțeleagă pe mama ei și era iritată de faptul că aceasta refuzase ori să se integreze în viața unei soții de pilot, ori să-și asume responsabilitatea și să își modeleze propria identitate, independentă de viața care venea la pachet cu locul de muncă al soțului său. În schimb, mama ei își reprimase adevărata personalitate, în mare măsură prin intervenții farmaceutice, și trăise o existență pasivă, într-o capcană permanentă, printre așteptările oamenilor și propriul ei caracter. Era rezultatul cel mai cumplit, își spunea Ylva – mama ei ajunsese să trăiască precum Persefona, prizonieră în Infern.

Bazele militare prin care crescuse Ylva în diverse colțuri ale lumii erau straniu de asemănătoare. Nu conta unde pe glob era trimisă familia – parcă ar fi trăit întotdeauna în același loc. Problemele ca războiul, pacea și afacerile erau rezolvate prin decizii luate în lumea bărbaților, în timp ce femeile erau marginalizate să ducă o viață de aplaudace decorative și neînsemnate.

În fiecare dimineață, Ylva o privise pe mama ei cum se îmbrăca în cele mai banale haine pe care le putea găsi, înainte să-și prindă părul într-un coc strâns și să iasă în lume. A trebuit să se reprime pe ea însăși, să-și ascundă adevărata personalitate și să se străduiască să pară neatrăgătoare pentru a nu stârni gelozia altor femei, pentru a nu-i face pe cei mediocri s-o condamne

și pentru a nu atrage dorințele stânjenitoare ale bărbaților.

În nefericirea ei, totuși, mama o învățase pe fiică două lecții valoroase. Prima era că va trebui să fie întotdeauna capabilă să se întrețină de una singură. Ylva își dăduse seama că mama ei își însușise această lecție într-un mod brutal, pentru că fusese dependentă financiar de tată, și, prin urmare, la cheremul lui. Nu avusese niciodată curajul să se elibereze și să facă ceea ce o reprezenta. Niciun om care trăiește din banii altora nu e vreodată liber cu adevărat. A doua lecție pe care i-o imprimase mama ei era faptul că nu trebuia niciodată să se coboare pe sine pentru a-i satisface pe bărbați. Poate că bărbații urăsc femeile puternice, neîmblânzite, dar sunt complet înnebuniți după ele. Se însoară cu aiurite, dar își doresc pisici sălbătice.

Acum, Ylva stătea în cadrul ușii, privind-o pe mama ei cum sforăie răsunător. Chimonoul era pătat, mătasea era boțită și fără luciu. Lumina televizorului pâlpâia și proiecta licăriri stridente, albastre, prin cameră. Ministrul rus al Apărării i se adresa aparatului de filmat. Condamna exercițiul NATO și îl privea ca pe o provocare evidentă. Dimpotrivă, ministrul norvegian al Apărării îi asigura pe reporteri că exercițiul fusese anunțat cu îndeajuns de mult timp în avans, în conformitate cu toate convențiile în vigoare.

Ylva auzise suficient și s-a îndreptat spre bucătărie. În frigider se aflau toate porțiile de mâncare gătită Fjordland pe care le cumpărase ea cu cinci zile în urmă, încă nedesfăcute și așezate ordonat pe rafturile pe care le lăsase Ylva. În fața fiecărei caserole cu mâncare pusese un post-it cu mențiunea „luni”, „marți”, „miercuri”, „joi” etc. Mama ei nu se atinsese de niciuna dintre ele.

S-a întors în camera de zi, unde mama ei continua să doarmă buștean. Pe masă erau mai multe flacoane cu medicamente.

— Mamă.

N-a reacționat. Ylva a scuturat-o cu delicatețe.

— Mamă...

Din nou, nicio reacție. Ylva a mișcat-o din nou, puțin mai tare de această dată.

— Mamă!

Sonorul emisiunii de știri a început s-o enerveze pe Ylva, care a pornit să vâneze telecomanda printre cărțile, hainele vechi și resturile de mâncare

de pe canapea. De-abia atunci mama ei s-a trezit. Când s-a ridicat în șezut, panicată, s-a auzit un clinchet surprins al bijuteriilor și brățărilor. S-a holbat la Ylva de parcă ar fi fost complet străină.

Ylva a descoperit telecomanda, care se ascundea sub corpul mamei sale, și a oprit televizorul.

— Bună, mamă.

Mama Ylvei părea confuză, aproape speriată.

— Am venit doar să adun câteva lucruri.

Mama ei a dat din cap fără să spună nimic, apoi a luat telecomanda și a pornit din nou televizorul. Camera s-a umplut iarăși de lumină albastră și murmur de voci.

Stătea pe canapea ca un pui de pasăre costeliv și istovit de puteri, cu o privire fixă și apatică, în lumina televizorului. Ylva s-a dus în bucătărie și a încălzit o porție de mâncare în cuptorul cu microunde. Trebuia s-o convingă pe mama ei să mănânce ceva, dar Mary a împins la o parte tava atunci când Ylva i-a oferit-o.

— Trebuie să mănânci, mamă.

Mama ei a dat tăcută din cap, dar a continuat să se holbeze, ca hipnotizată, la lumina pâlpâitoare care venea spre ea. Ylva a scos un suspin de exasperare și s-a uitat în jur, la dezordine, la cărți, la resturile de mâncare și la toată murdăria. Mama ei transformase camera de zi într-o reproducere fizică a haosului ei interior, iar Ylva a fost copleșită de iritare – ba nu, de repulsie.

— Mamă, trebuie să plec la exercițiul ăsta, dar când mă întorc, îți promit că o să fac curat pe aici, bine?

Mama ei nu părea s-o fi auzit. Ylva s-a uitat întristată la medicamentele ei. Câtă farma-psihoză putea să înghită o femeie nefericită?

În mod cert, cantități nelimitate.

— Ai nevoie de ceva?

Niciun răspuns.

Ylva a plecat.

Capitolul 5

John Evans dărdăia de frig. Nu izbutea să înțeleagă de ce s-ar chinui cineva să locuiască atât de departe înspre nord. Temperaturile aproape de punctul înghețului îi făceau durerea cronică de spate să pulseze prin tot corpul și, deși ajunsese să se obișnuiască cu zumzetul ei latent, totul se înrăutățise din pricina frigului. John știa că exercițiul NATO fusese programat înadins în intens-detestatul sezon de iarnă arctică, tocmai pentru că soldații aveau nevoie să învețe cum să facă față nopții interminabile și frigului care-ți înțepenea oasele. John s-a întrebat dacă furtunile de zăpadă și întunericul fără sfârșit erau mai rele decât canicula și rafalele roșii ca sângele ale vântului ghibli din deșerturile libiene.

Întâlnirea cu noua lui protejată, ambițioasa locotenent Nordahl, îl făcuse să își dea seama cât era de surmenat. Puștaniiăștia afurisiți erau plini de energie și încredere în forțele proprii. Ce o făcuse pe o femeie tânără și frumoasă ca Ylva Nordahl să opteze pentru viața de pilot militar? Era ceva absolut incredibil pentru John. Ar fi putut fi protejată și purtată prin viață de bărbați care și-ar fi dat bucuroși viața pentru ea. Bărbați ca el. Pentru ce dracu' mai luptau bărbații, dacă femeile credeau că pot să lupte mai bine decât cei mai puternici, cei mai curajoși și cei mai disciplinați dintre ei?

Armata ca instituție nu fusese creată pentru femei. Fusese făcută pentru a-i transforma pe masculii alfa agresivi, mașinile de ucis cele mai însetate de sânge ale planetei, în luptători neclintiți care să servească binele obștesc. John respecta femeile. Nu asta era problema. Iubea femeile. În calitate de mame, iubite, prietene și ca antidot pentru agresivitatea masculină. Dacă femeile își doresc cu adevărat să salveze lumea, a meditat John, ar trebui să încerce să fie un contrapunct corespunzător pentru brutalitatea bărbaților. Femeile ar trebui să-și cultive feminitatea...

John s-a oprit pe loc și a mijit ochii spre conturul muntelui Steigtind, aflat la nord-est de pista de decolare. Aurora boreală traversa rapid cerul. S-a aprins o fărâamă de eternitate, și, pentru o fracțiune de secundă, asta a fost tot ce a izbutit să simtă.

— Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să ne întâlnim, John.

George Rove se apropiase de el pe la spate, fără zgomot. Era punctual ca de fiecare dată.

Rove fusese unul dintre oamenii care se zbatuseră cel mai mult să convingă Forțele Aeriene ale Statelor Unite și NATO să-și asume responsabilitatea pentru a-l salva pe John din Libia, unde fusese reținut ca ostatic. Deși nu se întâlniseră niciodată față în față până atunci, John știa că Rove riscase totul pentru a-l salva. Citise raportul și era conștient de loialitatea statornică a lui Rove, toți pentru unul și unul pentru toți. În punctul în care politicienii și birocrații se spălaseră pe mâini, Rove demonstrase tărie. Pentru el, „nu lăsa niciun om în urmă!” era mai mult decât o lozincă frumoasă din pliantele de recrutare.

— Cum ți se pare viața de mentor al noilor piloți?

John n-a răspuns. În schimb, a continuat să privească aurora boreală care dansa deasupra munților.

— E o misiune importantă, Evans.

George Rove știa că John se luptase din greu pentru a-și putea păstra postul în cadrul Forțelor Aeriene, după episodul din Libia. Rolul de mentor pentru piloții noi era o tentativă nereușită de a masca faptul că marele erou era considerat un produs avariat.

— Felicitări pentru Distinguished Flying Cross. Pentru Libia, nu-i așa? Vocea răgușită a lui John era joasă și dură.

— Pentru Afganistan.

George Rove a înclinat din cap.

— Desigur. Binemeritată.

John a tăcut iar. Scruta bezna.

Întunericul astronomic poate fi experimentat cu adevărat doar când ești departe de poluarea luminii artificiale. Tânjise după absența eliberatoare a luminii și sperase să o găsească aici, în nord. Înfricoșătorul sezon întunecat se dovedise contrar așteptărilor lui. Preț de câteva ore, în jurul prânzului, soarele, care atârna undeva sub linia orizontului, radia o lumină de iarnă pitorească, aproape magică. Îi auzise pe colegii lui vorbind despre lumina arctică, dar nu ar fi putut niciodată să-și imagineze impactul pastelurilor blânde care învăluiau peisajul în timpul acestor ore impresionante. În timpul zilei nu se făcea niciodată lumină cu adevărat, dar nici complet întuneric. Nu fusese în stare nici să-și imagineze efectul fermecătoarei aurore boreale

care lumina noaptea. Mai văzuse acest fenomen până acum, bineînțeles, ca toată lumea, dar niciodată în acest mod.

Rove a aruncat o privire piezișă spre John.

— Evans, știu ce s-a întâmplat... cu familia ta. E greu. Îmi pare rău.

În curând nu va mai rămâne niciun strop de întuneric pe planetă, s-a gândit John. Cât de departe spre nord trebuie să călătorești pentru a găsi un loc în care lumina artificială a omenirii nu polua noaptea?

Unde putea întunericul să se apere cu adevărat împotriva luminii?

— Prea mulți dintre noi au trecut prin asta. Civili nu înțeleg. E greu.

Generalul Rove a tras aer în piept, apoi s-a aplecat complice spre John.

— Știu.

John s-a uitat la George Rove cu chipul golit de expresie.

— Pe bune?

Rove a dat din cap posomorât.

— Da, din păcate. Și eu am făcut față teribil de prost. Pe când eram militar în serviciu, viața de civil era singurul lucru la care visam. Un loc bun de muncă, salariu decent, timp petrecut alături de familie. Era tot ce-mi doream. O viață previzibilă printre civili pașnici, timp pentru hobby-uri și prieteni.

Rove a schițat un zâmbet crispat.

— Și am detestat-o.

John a dat din cap cu aprobare mută.

— Onorurile și locurile de muncă drăguțe de la birou nu compensează niciodată pierderea fraternității, pierderea lucrurilor pe care le-ai sacrificat, Evans.

John a inspirat adânc. Îl dureau spatele și s-a foit neliniștit.

— *Noi* cunoaștem sacrificiile pe care le-ai făcut, a continuat Rove.

Ultimele limbi subțiri ale aurorei boreale au străfulgerat peste lanțul de munți Steigenfjellene, licărind ca niște flăcări, ca niște spirite, înainte să se destrame și să dispară.

— Îmi făceam doar meseria.

Vocea lui John suna dogit și sec.

— Ești unul dintre cei mai curajoși, iar țara noastră ar trebui să îți mulțumească pentru modul în care ai slujit-o cu mult mai mult decât doar cu medalii.

John s-a uitat sceptic la general. Ce voia? De ce stătea aici, în noaptea

înghețată de iarnă, spunând toate lucrurile pe care John tânjise să le audă?

Și de ce îi ceruse Rove să se întâlnească aici, afară, în frig, între patru ochi?

Rove a urmărit privirea lui John spre cerul nopții, care devenise negru după dispariția aurorei boreale.

— Arctica e noul Orient Mijlociu.

John i-a aruncat o privire fugară generalului, dar Rove vorbise fără vreo intonație dramatică, de parcă ar fi enunțat, pur și simplu, un fapt de la sine înțeles.

— Dacă Arctica e noul Orient Mijlociu, îmi imaginez că oamenii ca tine vor deveni foarte importanți, a mormăit John în replică.

— Și bogați, a adăugat.

Rove a zâmbit.

— Nu „dacă”, ci „când”. Crede-mă, aici e locul în care vor face bani băieții mari, în viitor.

John l-a privit pe Rove cu chipul lipsit de expresie. Era neîncrezător în orice general cu trei stele care părăsea fraternitatea militară pentru un loc de muncă civil la vârf. Civili, în general, și marile companii, în particular, erau niște șobolani oportuniști. Pur și simplu asta era adevărul.

Rove a părut că-i citește gândurile lui John, pentru că a zâmbit îngândurat.

— Noi îi protejăm pe oameni, iar ei ne răsplătesc pentru asta.

John a ripostat cu un râset amar.

— Sunteți niște mercenari, nimic mai mult.

Rove și-a strâns haina în jurul corpului. John putea să remarce că falnicul general îngheață de frig.

— Da, ai dreptate în privința asta, dar firmele de securitate ca a noastră sunt angajate să protejeze organizații caritabile, ambasadori și oameni de afaceri în locuri unde armata nu are permisiune să intre sau nu îndrăznește.

John cunoștea acest discurs.

— Sau acolo unde armata nu dorește să se implice din motive politice?

George Rove a dat din cap.

— E adevărat. Protejăm civilii din zone fără legi, de care nicio armată nu vrea și nu îndrăznește să se apropie.

Generalul a făcut o scurtă pauză, apoi a râs dezarmant și și-a aruncat mâinile în sus.

— Și câștigăm înfiorător de mulți bani în timp ce facem asta, trebuie să recunosc.

John nu s-a putut abține să nu zâmbescă.

— Bună prezentare.

— Noi ne protejăm clienții. Atâta tot.

John l-a privit glacial pe Rove.

— Pentru bani.

Rove a răspuns cu un zâmbet prietenos.

— Dumneata muncești pe gratis, domnule maior Evans?

Problemele financiare ale lui John erau bine cunoscute și, exact ca majoritatea oamenilor, avea și el facturi de plătit.

— Securitatea e o ecuație matematică bazată pe evaluarea amenințării confruntată cu efectul diverselor măsuri de combatere a ei. Dar siguranța – ei bine, e cu totul altă mâncare de pește.

John l-a privit întrebător pe Rove.

— Continuă.

— Siguranța e un sentiment. Percepția oamenilor că sunt în siguranță nu se bazează pe probabilitate și pe calcule matematice, ci pe convingere psihologică. Să oferi oamenilor securitate reală costă bani, presupune implicare pe termen lung, antrenament de specialitate, flexibilitate, echipament, precum și abilități și viziune. Dar politicienii nu-i pot vinde securitate publicului votant, nu au nici bugetele, nici timpul necesare pentru așa ceva. În schimb, îi vând siguranță. Sentimentul că se află în siguranță. Oamenii vor sentimente, nu fapte.

John a inspirat. Aerul rece i-a înțepat pieptul.

— Oamenii sunt mult mai speriați de terorism decât de viespi, deși în fiecare an mult mai mulți sunt uciși de viespi decât de teroriști.

John a zâmbit. Rove era un om de vânzări excelent.

— Politicienii le vând oamenilor *sentimentul* că sunt în siguranță, în timp ce noi ne îmbogățim vânzând politicienilor securitate, pentru că politicienii nu sunt proști.

John era conștient că Rove știa mai bine decât oricine despre ce vorbea. În definitiv, omul era un erou de război care, după o perioadă petrecută la vârf în Washington, înființase cea mai mare firmă de securitate din Statele Unite. Iar acum, și-a zis John în gând, Rove pusese ochii pe Nord.

Capitolul 6

Ylva stătea întinsă, trează, ascultând respirația adâncă, ritmată, a lui Storm. Prefera să doarmă singură, era mai odihnitor și mult mai confortabil. Dormea întotdeauna singură, indiferent cu cine avea o relație. S-a uitat prin cameră. Lumina anemică a lunii se strecura înăuntru prin fereastra cea mare care dădea spre nord-est. În afară de asta, totul era negru. Trecuse aproape o lună de la prima lor noapte împreună, care se presupunea că avea să fie și singura. Numai că nu așa merseseră lucrurile.

Când îl vedea întins așa, vulnerabil și detașat de tot ce era în jur, putea simți căldura și forța pe care le emana. Îi putea simți trupul gol încolăcit în jurul ei. Ea era rece. El era cald. Atinseseră un punct periculos.

Cu un zâmbet, Storm acceptase refuzul Ylvei de a petrece noaptea acasă la el, faptul că sub nicio formă nu voia să se trezească lângă el a doua zi și să ia micul dejun împreună. Nu voia să facă planuri pentru ziua, săptămâna, luna în curs sau pentru o viață în comun. Nu căuta siguranță, nu avea nevoie de validare. Dimpotrivă, își dorea să fie independentă, liberă. El a spus că asta era exact lucrul care-i plăcea la ea.

Ea a stabilit că, probabil, exact aceleași calități o atrăseseră și pe ea la Storm de la bun început. Și el părea îndeajuns de independent și minunat de lipsit de complicații.

Ylva îl remarcase la ora 2 și 17 minute, într-o noapte de sâmbătă, în barul Nordlændingen din Bodø. Domina cu cel puțin un cap restul clientelei relativ jerpelitate a localului.

Ajunsese la Nordlændingen cu un coleg pilot care credea că trebuie să-și coboare standardele pentru a găsi cele mai atrăgătoare femei. Pentru că ei amândoi erau în căutare de femei, iar Storm nu era câtuși de puțin feminin. Avea barbă și un tricou negru, decolorat, imprimat cu un craniu rânjind, i se întindea peste pieptul lat, iar imprimeul cu litere mari albe și roșii, MC MANIAC, îi dăduse Ylvei primul indiciu. Mușchii lui firoși, de pușcăriaș, și avertismentul „Nu-ți lăsa gura să te lase cu dinții spărți!” de pe spatele tricoului o convinseseră. Mai mult ca sigur era un membru al grupului Hell's Angels sau al unei găști echivalente pseudo-masculine de

motocicliști. Dacă nu ar fi fost atât de beată, ar fi observat că avea barba conturată cu grijă, că deodorantul lui era o marcă scumpă și că mâinile lui mari erau îngrijite impecabil și moi. Dar Ylva era ruptă de beată și căuta senzații pe care motociclistul înalt de doi metri părea că i le poate oferi.

Când plecase din Bodø cu patru ani în urmă, Ylva nu avea nimic de pierdut și trebuia să demonstreze totul. Revenirea în mocirla plictisitoare care era Bodø, în calitate de pilot militar pregătit să ia parte la cel mai amplu exercițiu de iarnă desfășurat vreodată de NATO, era dulcea ei răzbunare împotriva orașului care-i ucisese tatăl și îi distrusese mama. Ylva fusese atât de entuziasmată și nerăbdătoare să înceapă exercițiul NATO, că avusese nevoie de un debușeu pentru energia ei în exces. Tipul care stătea cu picioarele crăcănate, legănându-se pe Metallica cu ochii închiși, păruse o sursă de amuzament perfect acceptabilă înainte să înceapă aventura. Buzele lui se mișcau:

„Trust I seek and I find in you
Every day for us something new
Open mind for a different view
And nothing else matters.”

Fără ezitare, Ylva se apropiase și se așezase chiar alături de el. Bărbatul aruncase o privire în jos spre ea, cu un zâmbet de cunoscător. Făcând un semn cu capul spre tricoul lui, ea țipase peste muzică:

— Din ce grup faci parte?

— Mensa, strigase el înapoi.

Evident, ea nu se așteptase la una ca asta.

El se înclinase și o întrebase pe Ylva cum o cheamă. Muzica bubuia atât de tare încât se văzuse silită să se aplece și mai aproape de el ca s-o audă.

— Ylva! urlase ea.

El dăduse din cap și făcuse un semn spre sine.

— Storm.

Ylva se uitase la el. Încă stătea cu fața apropiată de a ei, și atunci, a trebuit să întrebe:

— E numele tău sau o amenințare^{4}?

El a zâmbit indescifrabil.

— Asta depinde de tine!

Treci la treabă, și-a spus Ylva, și au stat așa, în timp ce muzica asurzitoare le tortura timpanele. Le era imposibil să-și continue conversația, chit că nu mai erau foarte multe de adăugat.

În cele din urmă, ea a răzbit prin gălăgie:

— În regulă, Storm, hai să plecăm de aici.

Trei săptămâni și patru nopți mai târziu, ar fi putut parcurge cu ochii închiși drumul până la apartamentul lui Storm, așa cum ar fi putut ajunge pe jos de acolo și până acasă tot cu ochii închiși. Iar acum intenționa să se întoarcă la cazarmă, să doarmă și ea puțin. I-a ridicat cu grijă brațul de pe corpul ei și s-a strecurat din îmbrățișarea lui. El a expirat răsunător, iar Ylva s-a oprit din mișcare, temându-se că-l va trezi. Profilul lui era conturat cu delicatețe de lumina din exteriorul ferestrei, avea fruntea netedă și buzele moi. Fără replicile prompte, râsetele și părul lui vâlvoi, părea blând, aproape inofensiv.

Ochii lui, care o ancorau întotdeauna în prezent, erau închiși. Căldura corpului său, ridicarea și coborârea pieptului cu fiecare respirație aproape că au convins-o să se culce la loc.

Pentru Ylva timpul se oprea în toiul nopții, era aproape de parcă se prăbușea, de parcă se scufunda printre nori negri și se regăsea prizonieră într-un abis. Avea obiceiul să se concentreze pe singurul lucru care o ridica înapoi: sentimentul că e singură în cabina pilotului și se năpustește pe pista de decolare în timp ce pornește postcombustia și se ridică în aer cu un vuiet. Cât mai sus în aer, acolo unde nimeni nu o putea atinge.

Ylva s-a ridicat în șezut pe pat și s-a uitat atent prin cameră, căutându-și chiloții, care ajunseseră undeva printre hainele lor de pe podea.

— Tu nu dormi niciodată?

În voce i se ghicea un zâmbet, chiar dacă el era somnoros.

— Dorm mai bine singură.

Ylva s-a strecurat grăbită jos din pat și a început să-și caute lenjeria de dantelă neagră, ascunsă undeva în întuneric. Storm s-a legănat leneș până la marginea patului și a început să-și plimbe degetele peste lupul care-și arăta colții, tatuat pe gâtul ei.

— Credeam că lupii sunt animale de haită.

Ylva cotrobăia printre haine. Degetele lui au gădilat-o ușor, iar ea a

simțit cum i se ridică părul de pe ceafă.

— Eu sunt un lup singuratic! a declarat ea.

S-a împiedicat de piesele componente ale unui computer, pe care el probabil că îl desfăcuse, și de vreo duzină de cărți risipite pe podea.

— Lupii singuratici sunt cei mai vulnerabili, a spus el.

Ea i-a simțit zâmbetul crispat. Avea obiceiul să meargă prea departe cu metaforele.

— Și cei mai periculoși, a ripostat Ylva.

Dezordinea lui o enervase.

— Credeam că voi, cei de la securitate cibernetică, aveți nevoie de un simț al ordinii.

El s-a aplecat în față, a sărutat lupul de pe gâtul Ylvei și o dorință pasională s-a aprins adânc înlăuntrul ei. La dracu'! El știa că ea o să reacționeze așa. Storm a șoptit:

— Nu, suntem fani ai teoriei haosului.

Barba lui a gădilat-o, în timp ce el s-a strecurat în jos și a început să se joace cu limba peste literele gotice scrise acolo unde ar fi trebuit să fie chiloții ei. „*Marcet sine adversario virtus*”. Ylva le tatuase în piele ca să nu uite niciodată: „Vitejia șubrezește fără un adversar.” Citatul din Seneca era acolo să-i amintească să nu se teamă niciodată de provocări și să nu le evite, dimpotrivă, să le facă față și să le domine. Ylva interpreta citatul și în sensul de „pasiunea scade fără o provocare”, și de aici provenea plasarea atât de incitantă.

În cele din urmă și-a găsit sutienul, dar unde erau blestemații ăia de chiloți?

— Îmi place ordinea, a mârâit ea, haosul e supralicitat.

Tot ce-i rămăsese acum de făcut era să descopere opt centimetri pătrați de dantelă neagră, aruncați pe undeva pe o podea de douăzeci și cinci de metri pătrați.

— Haosul e doar unul dintre nenumăratele sisteme posibile, Ylva.

Și-a plimbat vârfurile degetelor în jos, de-a lungul coloanei vertebrale, apoi în sus, pe lateral și în jurul sânilor ei. Ea s-a aplecat instinctiv spre el. El o mângâia cu măiestrie, iar pielea ei răspundea, trădătoare, degetelor lui.

— Pentru fiecare acțiune există o reacțiune opusă și contrară, i-a șoptit el în ureche.

Ylva a gemut. Respirația lui era fierbinte.

Era conștient de reacțiile ei, adora faptul că o poate excita atât de ușor. Era imposibil de îmblânzit, dar ușor de ațâțat.

— Haosul e extrem de atrăgător, tocmai pentru că e extrem de sensibil la context, a surâs el.

Ylva a icnit, în timp ce el și-a frecat degetele de stomacul ei.

— Dacă ai catalizatorul sub control, atunci controlezi cursul acțiunii. Dacă ai cursul acțiunii sub control, atunci controlezi haosul, iar dacă ai haosul sub control, lumea e a ta.

Ylva tremura și gemea. Îl dorea atât de tare! Lumina de afară era albastră precum cerneala și rece, pe când aici era cald. Nu o aștepta nimeni.

Storm reprezenta riscul, vulnerabilitatea, era obligatoriu să-l îndepărteze din viața ei. Dar era prea târziu să se ridice și să se ducă acasă acum, nu-i așa?

A alunecat lent înapoi sub plapumă, înapoi la pielea lui senzuală, înapoi la corpul lui puternic și la dorința înflăcărată, anarhică, pe care i-o trezea. Și-a îngropat degetele în părul lui ciufulit și și-a plimbat unghiile pe șira spinării lui. El a zâmbit, iar Ylva l-a tras mai aproape, pentru o ultimă oară.

Capitolul 7

Murmansk nu e doar cel mai mare oraș din lume din regiunea arctică – e o stare de spirit împărtășită de 320.000 de fataliști care au îndurat multe suferințe și supraviețuitori îndârjiți care în fiecare iarnă se resemnează să rabde patru luni de frig necruțător și întuneric complet. Motivul pentru care acest oraș există este portul său cenușiu, sumbru și mereu gălăgios care, datorită Curentului Golfului, rămâne neafectat de gheață chiar și atunci când afară e un frig care ar îngheța Infernul, cum se întâmplă frecvent. Zona portuară imensă e în cotul unui fiord din Marea Barents. Șaisprezece milioane de tone de mărfuri îl tranzitează în fiecare an, livrând ruble, dolari, arme și droguri unor oameni care au prea puține scrupule.

Igor Serkin alerga prin posomorâtul oraș industrial. Aerul umed și rafalele înghețate dinspre Marea Barents garantau faptul că mușcătoarea temperatură de -12 grade Celsius se resimțea în dimineața aceea ca un frig care-ți înțepenea oasele. A trecut pe lângă clădiri sovietice terne și malluri pentru cei îmbogățiți recent, azvârlite laolaltă într-o mlaștină vulgară, distopică, motivul pentru care Igor iubea acest oraș. Construcțiile din fier ruginit, blocurile din beton care stăteau să cadă, tărăboiul constant din port și interlopia dubioși îi confereau Murmanskului un farmec contagios ca gonoreea.

— Cum poți să-ți dai seama dacă oamenii din Prichaly mint?

Igor și-a amintit de ochii albastru-oțel ai bunicului său, care sclipeau de veselie de câte ori îi punea această întrebare.

— Deschid gura.

Vechea glumă stârnea hohotele de râs răgușit și horcăitul bunicului său de fiecare dată, iar Igor trebuia să zâmbească, deși mai auzise poanta de o sută de ori. Bunicul era un matelot bătrân care ajunsese să iubească robustețea și brutalitatea caracteristice tinerilor aventurieri care își făceau ucenicia marinărească la Marea Barents și își dorea să-i transmită aceste calități lui Igor, singurul său nepot.

Era ora 6:35 dimineața, iar Igor alerga de parcă ar fi fost în transă. Pam... pam... pam... „Futurama” lui Nikita Legostev îi bubuia în căști. Alergând pe ritmul acestui Eminem al Rusiei, Igor trecea pe lângă indivizi matinali îmbrăcați călduros, dar cocoșați, care se duceau la muncă de parcă s-ar fi îndreptat spre eșafod. Traseul îl făcea să treacă și pe lângă segmentul de populație care se înmulțea cel mai rapid în Murmansk, persoanele fără adăpost pe care le putea găsi la orice oră a zilei, stând ca niște stâlpi de sare prin preajma stației centrale a orașului, așteptând. Și așteptând. Și așteptând.

Pam... pam... pam...

Igor a trecut în fugă pe strada Vorovski, unde a depășit doi bărbați care îndreptau o lampă de sudură spre un lacăt înghețat. Noaptea fusese friguroasă, iar ziua urma să fie la fel.

Igor menținea un ritm bun. A luat-o spre stânga, spre strada Cioliuskințev, a trecut pe lângă monumentul construit în cinstea soldaților și și-a continuat drumul pe lângă biserica Mântuitorului de pe Ape. Apoi a urmat porțiunea abruptă, unde s-a abătut de pe stradă și s-a avântat spre zona de câmp deschis. A menținut un ritm constant prin stratul gros de zăpadă, pe panta care urca spre statuia lui Aloîșa, care avea 35 de metri înălțime. Un monument grandios din beton armat care comemora sacrificiul patriotic al soldatului necunoscut în timpul celui de Al Doilea Război Mondial. Se spunea că rămășițele pământești ale soldatului erau înhumate sub flacăra eternă, încărcată de semnificații simbolice, plasată chiar în fața statuii. Igor se oprea întotdeauna în acest loc ca să se bucure de priveliștea orașului Murmansk, îngrămadit sub ochii lui. Pulsul îi vibra la tâmples, iar răsuflarea i se accelerase ca o coloană de aburi. A oprit muzica pentru a savura zgomotele orașului care nu doarme niciodată.

Fața de piatră a statuii lui Aloîșa era întoarsă spre vest, spre Valea Onoarei, în calitate de martor tăcut al zilei când nemernicii de nemți înduraseră întreaga forță a oțelului rusesc. Fusese o zi de iarnă insuportabil de friguroasă, în 1942. Igor se simțea de parcă ar fi fost acolo în persoană și de parcă ar fi trăit fiecare minut al războiului. Bunicul îi relatase nenumărate povestiri din război. În mod deosebit îi plăcea să descrie cu detalii elocvente baia de sânge fatală care pecetluisese brutal soarta germanilor în regiunea arctică.

Străbunica lui Igor trimisese la război patru feciori. Asistase, plângând și rugându-se, la momentul în care copiii ei, marea ei fericire și iubire în viață, se îndepărtaseră pe șosea, pregătiți să-și facă datoria. Patru frați ruși plecaseră la război în acea iarnă și numai unul se întorsese acasă.

Nebunia omenirii, disponibilitatea pentru sacrificiu și iadul se dezlănțuiseră toate în timpul bătăliei împotriva naziștilor, în Marele Război Patriotic, dar factorii care declanșaseră în cele din urmă Ragnarökul fuseseră frigul siberian, întunericul și iarna. Dintre cei peste trei milioane de soldați germani care intraseră mășăluind pe teritoriul Uniunii Sovietice în 22 iunie 1941, 67.000 fuseseră trimiși spre nord, să ocupe Murmansk. Puțini se întorseseră.

Naziștii luaseră în calcul rezistența rusească, dar nu și efectul diabolic pe care îl vor avea asupra soldaților lor lunile de întuneric, săptămânile de furtuni de zăpadă interminabile, asurzitoare, și frigul cumplit. Liniile de aprovizionare li se prăbușiseră, liniile de comunicații se întrerupseseră, și nici uniforme, nici echipamentul lor nu fuseseră concepute pentru a-i ajuta pe soldații germani să se lupte cu intemperiiile regiunii arctice. Prin apropiere, peste graniță, în Norvegia invazia germanilor fusese un succes și mai mult de șaiszeci de mii de ruși erau prizonieri în lagărele de muncă de la Finnmark. Planul fusese ca soldații germani din Rusia să cucerească Murmansk și, împreună cu frontul german din Finnmark, să consolideze autoritatea Germaniei în nord. Fusese un plan bun. Pe hârtie.

Bunicul lui Igor și frații lui se oferiseră voluntari să se înroleze în Armata Polară. Strategia conducătorilor ruși fusese una îndelung încercată și demonstrată: mai întâi vor aștepta ca frigul iernii, lipsa de alimente, plictiseala și dorul de casă să-i demoralizeze pe soldații germani tineri, insuficient antrenați; apoi, când furtunile de zăpadă vor atinge punctul culminant, rușii vor ataca trupele germane cu o brutalitate necruțătoare. Generalii germani erau nepregătiți și intraseră în panică. Ordonaseră tuturor bărbaților să înfrunte furtuna de zăpadă și să lupte.

Bunicul lui își amintea întregul moment ca pe un coșmar alb. Nimeni nu vedea la un braț distanță în fața lor și nu putea auzi vocile celorlalți. În curând, nu și-au mai dat seama cine cu cine se luptă, și, încă din prima zi de bătălie, mulți bărbați au murit de frig, de ambele părți ale frontului.

Fratele lor mai mic, Alexei, a primit ordinul să apere liniile de aprovizionare. Pentru că era cel mai tânăr, cu o constituție ceva mai

delicată, frații au crezut că îi va fi mai bine să rămână în ultimul loc unde s-ar putea extinde bătălia. Era punctul cel mai sigur. De-abia după mai multe zile, după încheierea războiului, a fost găsit împreună cu doi soldați germani, morți din cauza gerului. Cei trei tineri se înghesuiseră unul în celălalt, să-și țină de cald. Zăceau agățați unul de altul ca niște cățeluși, într-o încercare disperată de a supraviețui furtunii de zăpadă.

Pe front, cei trei frați mai mari luptaseră umăr la umăr. Gloanțele şuierau pe lângă ei, iar obuzele care explodau pictau infernul în nuanțe de negru cărbune și portocaliu. Pocnete răsunătoare, clănțănitul mitralierelor și răgetul vijeliei de iarnă se amestecau cu sunetele scoase de bărbații care se luptau și mureau. Zăpada și gheața se infiltrau prin fiecare crăpătură, le alunecau în sus pe mâneci, în jos pe gât și în cizme. Frigul ustura și îi storcea pe toți de puteri. Bărbații care luptau erau amețiți și confuzi. Cine le era prieten? Cine le era dușman? De unde veneau gloanțele? De când duceau această luptă?

Toate simțurile le erau amorțite. Ucidea pe oricine se nimerea. Bunicul îi mărturisise lui Igor că simțise cum durerea îi arde întregul corp în momentul când fratele său geamăn fusese ucis, la peste o sută de metri mai în spate, în rândurile frontului. Panicat, o rupsese la fugă înapoi să-și salveze fratele, pe deplin conștient că risca să fie împușcat de unul dintre camarazii lui, ca un ins lipsit de onoare sau ca un dezertor. Dar, în mijlocul haosului, nimic din toate astea nu conta. Deodată a văzut cum jumătate din fratele lui se holbează la el cu un singur ochi înfricoșat și o gură căscată, în timp ce cealaltă jumătate se prăbușise sub gloanțe.

Un șiroi vâscos de sânge și bucăți de creier se revărsa din craniul despicat, în timp ce ochiul care supraviețuise îl fixa cu teroarea morții. De câte ori bunicul îi povestea despre alegerea răvășitoare între a continua să lupte sau a alerga spre fratele său geamăn mort se iveau lacrimile. Și furia. Acest bărbat puternic amuțea, cuvintele erau insuficiente, dar pumnul i se încleșta atât de tare, încât i se albeau încheieturile degetelor. Fratele său mai în vârstă murise ceva mai târziu de septicemie, după ce o așchie dintr-un obuz îi pătrunsese în ochiul stâng și rămăsese înfiptă acolo.

După trei zile de vreme oribilă și lupte haotice, mai mult de opt mii de soldați ruși zăceau morți pe câmpul de luptă. Muriseră mult mai mulți germani, dar nimeni nu s-a deranjat să-i numere. Numai copiii rămași fără tată, iubitele chinuite de dor și mamele cu inimi făcute zob cunoșteau

proporțiile înfrângerii germanilor. Pe moment, războiul din regiunea arctică se terminase.

Igor nu putea petrece prea mult timp acolo, momentul culminant al alergării lui zilnice urma abia acum. A coborât dealul în fugă spre Semionovskoe, lacul în care el și ceilalți înotători locali tăiaseră cu fierăstrăul o gaură cu o lungime de cincisprezece metri și o lățime de cinci în gheața groasă. Odată ajuns pe malul lacului, Igor și-a aruncat pe jos rucsacul în care avea prosopul și s-a dezbrăcat de hainele de alergare. Vântul înghețat i-a biciuit pielea dezgolită. Apoi a inspirat adânc și s-a azvârlit în apa rece ca gheața.

Când a străpuns suprafața apei și a dispărut în abisul întunecat, frigul l-a înhățat de îndată și creierul i-a explodat de durere. Fiecare pornire instinctuală îi spunea să iasă din apă, dar Igor a continuat să înoate nepăsător. Când capul lui a despiciat din nou suprafața, a inspirat pe nas, cu un calm forțat, și apoi a expirat pe gură. Dacă ar fi intrat în panică acum, corpul lui ar fi fost absorbit de ape, iar el s-ar fi înecat. Igor nu a intrat în panică. După puțin timp chipul i-a amortit de frig. Simțea ca și cum niște ace i-ar fi pătruns prin fiecare por al pielii. În cele din urmă a venit valul de adrenalină, iar Igor a găsit puterea să mai execute încă o tură de înot.

A înotat de patru ori în lung, numai vreo șaiszeci de metri, dar trebuia să se mulțumească cu atât pe ziua de azi. S-a cățărat pe stratul de gheață, a deschis rucsacul și și-a frecat apăsător, meticulos, corpul cu prosopul, apoi și-a stors hainele de alergare și le-a îmbrăcat. Nu avea voie să se oprească din mișcare. Dacă o făcea, îl doborâ frigid. Lumina palidă a soarelui, care încă nu izbutise să răsară cu adevărat, contura o dungă aurie pe linia orizontului. Igor a alergat spre lumină și spre blocurile sovietice inconfundabile care înconjurau lacul.

Fuga spre casă. A făcut un sprint pe cărarea spre blocurile cenușii, prin ușa principală, în sus pe scări, apoi în locuința în care familia lui tocmai terminase micul dejun.

— Bună dimineața, prichindeilor!

Igor și-a scos hainele de exterior și pantofii înainte să intre în micul apartament și să-și sărute soția pe partea din spate a gâtului. Ea a scos un țipăt.

— Ai nasul rece ca gheața!

Ochii ei năzdrăvani, albaștri, îl făceau să zâmbească întotdeauna.

— Restul corpului e cald, i-a șoptit el și a gădilat-o.

Tatăl lui Igor, Alexei, era așezat în camera de zi îngustă. Își crease un mic spațiu personal alcătuit din cărți, ziare și un computer vechi. Ca de obicei, urmărea știrile pe internet.

— Fii atent, au aliniat mai mult de șaizeci de mii de soldați NATO chiar de-a lungul graniței. Mă gândesc că au terminat de jecmănit și de tâlhărit Orientul Mijlociu și acum au venit aici.

Natașa a zâmbit calm, în timp ce făcea curat pe masă.

— Copii, îmbrăcați-vă.

Copiii au fugit de lângă masă, iar Igor s-a dus la baie.

— NATO înaintează spre Rusia. Ia uită-te aici!

Tatăl lui i-a făcut semn furios către o hartă a Rusiei care arăta cât se poate de clar cum țara este înconjurată de baze NATO. Marcase minuțios fiecare bază cu un cerculeț roșu ca sângele.

— Liniștește-te, e doar un exercițiu, a zâmbit Natașa.

— Asta spun ei, într-adevăr. Poți să ajungi până la capătul lumii cu minciuna, dar de întors nu te mai poți întoarce, a mârâit Alexei.

A moștenit asta de la tatăl lui, a meditat Igor în timp ce intra în duș și pornea apa. Și-a amintit că bunicul îi insuflase întotdeauna această idee: „Igor, poți ajunge până la capătul lumii cu minciuna, dar de întors nu te mai poți întoarce.”

În acel moment, tatăl lui habar n-avea că vorbele acelea urmau să-i pecetluiască lui Igor soarta.

Capitolul 8

Care a fost originea mitului?

Când a încetat John Evans să fie unul dintre mulții piloți militari ambițioși și a devenit legenda John Evans? În timpul inspecției avionului, Ylva s-a întrebat cum o fi fost Evans în copilărie. Și-l putea imagina cu ușurință drept un băiat serios și plin de pasiune, care se uita la joaca lipsită de griji a altor copii cu o expresie bine controlată, în timp ce se asigura că el nu se pierde niciodată în farmecul momentului. Când o fi învățat tânărul John că, pentru a supraviețui, nu trebuie să arate niciodată frică, milă sau slăbiciune? Când a început să-și încleșteze dinții atât de tare încât mușchii încordați ai bărbiei lui să devină dovezi ale unei lupte înverșunate, de-o viață, împotriva lumii? Ai cum să detectezi așa ceva în stadiu incipient? În cazul lui John Evans, Ylva era tentată să creadă că acesta venise pe lume pe deplin echipat cu un spirit nestăpânit de luptător și cu un autocontrol de fier.

Indiferent ce se întâmplase, tânărul John devenise un pilot militar competent, la fel de rece, de dur și de concentrat ca un proiectil tras cu un singur scop: acela de a ucide. Pe chipul maiorului Evans nu exista nicio urmă a copilului-John, iar adultul-John era imposibil de descifrat. În schimb, pilotul John Evans insufla tot respectul, iar acest lucru era ușor de remarcat.

Maiorul s-a uitat la ceas; un ceas de mână vechi și deteriorat, de pilot.

— Pregătită de decolare? a zis el.

— Credeam că nu mă mai întrebați, a răspuns ea, incapabilă să-și ascundă entuziasmul.

Maiorul Evans s-a uitat la ea fără nicio sclipire de amuzament. Stânjenitor.

Ylva a remarcat că el își purta ceasul pe încheietura dreaptă și s-a întrebat dacă e stângaci.

— Tatăl meu avea unul așa.

— Un Benrus?

— Nu știu specificațiile, doar faptul că era un ceas similar, cu o singură funcție, purtat în jurul încheieturii ca un semn de identificare și un

obiect care să indice timpul.

Maiorul Evans s-a uitat la ea fără expresie.

— De câte funcții ai nevoie ca să vezi cât e ceasul?

După asta, cu o față întunecată, Evans s-a dus în zona din spate a hangarului să se echipeze. Ylva și-a notat în gând că glumele nu erau o strategie de socializare care să aibă succes cu faimosul ei instructor. În regulă, putea să nu se mai deranjeze cu asta. Tot ce conta era să se ridice în aer cât mai repede. În liniște, au îmbrăcat amândoi lenjerie din lână, un costum de imersiune, pantaloni antigravitaționali și o vestă antiglonț. Toate hainele purtate de ei erau produse de înaltă tehnologie, iar Ylva era încă suficient de novice să se entuziasmeze de calitățile multifuncționale ale uniformei.

A încercat să se comporte relaxat în timp ce trăgea în sus fermoarul solid din interiorul cracului pantalonilor, temându-se să nu pară neîndemânatică încă din acest stadiu timpuriu. Momentul când își îmbrăca costumul de pilot era de fiecare dată special pentru ea. Totul revenea la normal. Îi plăcea sentimentul pe care-l avea când îl purta. Parcă devenea altă persoană. Devenea ea însăși.

Ținând căștile de pilot sub braț, au pornit spre avionul F-16, care era acum pregătit de zbor. Ambii au alunecat ușor în scaunele lor. John s-a așezat pe locul din spate. Sarcina lui era s-o urmărească pe Ylva în timp ce aceasta pilota, iar ea era hotărâtă să o facă într-un mod care să-l impresioneze. Și-au pus căștile, iar vocea maiorului a pârâit prin interfon.

— Pentru cultura ta generală, Benrus este un instrument cu două funcții: e echipat și cu o busolă analogică.

Ylvei i-a venit să zâmbească. În regulă, deci până la urmă avea simțul umorului. Tare.

— Nu e rău pentru un ceas vechi, a ripostat ea.

El nu a răspuns. Hopa, întrecuse măsura? I se întâmpla deseori când intra într-un joc al persiflărilor, iar de data asta nici măcar nu încercase să fie obraznică.

Ylva a pornit motorul și a început să ruleze pe pista de decolare, în timp ce se gândea la multele misiuni în care zburase Evans. Nu avea să fie ușor să-l impresioneze, iar ea știa asta. Scopul Ylvei în viață era să rămână întotdeauna în aer, indiferent de situația bătăliei, așa cum o făcuse

întotdeauna și John Evans. Sau, cu o singură excepție – Libia. Libia era arareori menționată. Era prea umilitor pentru toți cei implicați faptul că pilotul cel mai bun al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite fusese doborât, ținut prizonier și torturat timp de opt luni de oponentii lui Gaddafi care, până la urmă, fuseseră chiar oamenii pe care SUA și NATO îi susțineau în luptă. Situația de la fața locului nu e niciodată ca aceea pe care politicienii și birocrații o văd în rapoartele lor și pe imaginile din satelit. Pe pământ, alianțele se schimbă mai repede decât își schimbă oamenii hainele. Grupul care îl ținuse ostatic pe John Evans nu opera pe baze ideologice. O făceau pentru bani; atât și nimic mai mult. Problema era, desigur, că și SUA, și NATO refuzaseră oficial să plătească sume pentru răscumpărare teroriștilor. „Nu lăsăm niciun om în urmă” se dovedise a fi o lozincă goală, pe care elita adora s-o răspândească de jur-împrejur pentru a ridica moralul și a îmbunătăți părerea proastă a publicului la adresa complexului militar-industrial. Politicienii erau încântați să înmâneze medalii și titluri onorifice la nimereală, dar când venea vorba de ajutor propriu-zis atunci când iadul erupea, nu puteai avea așteptări.

Spre ușurarea enormă a politicienilor, articolele din presă care tratau soarta înfricoșătoare a lui John Evans s-au înecat în avalanșa de știri care a urmat după atacul din Benghazi. În infernul stârnit de colapsul Libiei, un pilot doborât era doar o simplă victimă colaterală. Haosul domnea. Când Evans a reapărut în Tanger, opt luni mai târziu, în libertate, nimeni nu a pus nicio întrebare despre ce se întâmplase. Cel puțin nu oficial.

Pe pistă, Ylva simțea fluturi în stomac – anticiparea minunată de dinainte de decolare. Și-a scos tabelul de control.

„Luminile exterioare – conform specificațiilor.”

„Profundor – pe centru.”

„Presiune – verificată.”

„Altimetru – setat.”

„Luminile de avertisment / semnalizare – verificate”.

Era ca muzica. Ritmată, previzibilă, hipnotizantă. În timp ce alți piloți se bazau pe talismane sau cămăși preferate, Ylva avea tabelul ei de control. Era ca o mantră, ca o meditație. O repeta adeseori și în timpul nopții, când o ajuta să țină sub control și cele mai sângeroase coșmaruri.

„Frânele centrifuge – închise.”

„Lumina de aterizare – pornită.”

„Senzorii externi de temperatură – porniți.”

„Scaunul ejectabil – activ.”

Avionul și-a continuat lent drumul, iar la capătul pistei l-a îndreptat împotriva vântului. Ylva a contactat turnul de control.

— Turn Bodø, Lion 35, pregătit de plecare.

— Lion 35, pista 25, liber pentru decolare, contactați baza după ce treceți de un kilometru și jumătate altitudine.

— Cu viteză maximă.

Ylva a pornit accelerația, iar avionul a răspuns cu un vuiet, în timp ce motorul cu reacție se activa. Ylva s-a pomenit trântită în spate de forța violentă a gravitației, în timp ce luminile pistei treceau în viteză pe lângă ea, din ce în ce mai repede.

La sediul CYFOR, Storm chicotea în sinea lui, urmărind avionul pe ecran.

— Ah, îmi place când femeia mea pornește spre ceruri!

Capitolul 9

Președintele și-a început ziua cu ritualul lui obișnuit, cu o excepție: era șapte și un sfert când s-a trezit. Fiind pasăre de noapte cu acte în regulă, în acel moment al dimineții avea obiceiul să doarmă. Din acest motiv, a apreciat priveliștea rară – pentru el – a razelor roșii ale soarelui care se înălța chiar sub linia orizontului, peste mărețul râu Moscova. De pe terasa orientată spre est a savurat lumina blândă și tăcută în timp ce se destrăma întunericul. Deși prefera, fără îndoială, lumina pură și limpede a lunii, era înduioșat de acest moment pașnic, când inocența zorilor vopsea în roșu sângieru zidurile înalte de șase metri ale Palatului Novo-Ogariovo.

Metodic, ca și cum ar fi fost un ritual sacru, și-a îndeplinit fiecare pas al rutinei de dimineață. Oricine îl cunoștea pe Președinte știa că stăpânirea de sine, disciplina și controlul îl transformaseră în bărbatul puternic care era azi. Echipa lui era obișnuită să vină punctual la muncă la ora opt dimineața, numai ca să trebuiască să-l aștepte răbdătoare ore în șir să se trezească și să-și execute cele patruzeci de minute de înot, antrenamentul cu greutate și să-și ia micul dejun înainte să se întâlnească cu ei.

Știa că noaptea în Moscova era o sursă de inspirație pentru el. Când alți oameni dormeau, se făcea îndeajuns de liniște pentru ca el să lucreze, să se gândească și să se concentreze la scopurile strategice, pe termen lung. Singur. Alteori, lua o pauză de la muncă și hoinărea prin grădinile palatului, sau se așeza pe canapeaua simplă din biroul lui și se uita la știri, la televizor. În ultima vreme, se întâmpla foarte rar să călătorească până la biroul din centrul Moscovei. Prefera viața rustică pe care o ducea în timpul nopții pe malul râului Moscova. În comparație cu vecinii lui, ducea un trai modest. Dincolo de pereții protectori care-l înconjurau, parveniții proaspăt îmbogățiți ai Rusiei erau baricadați în palatele lor extravagante, pe după ziduri și uși de oțel, cu o armată de agenți de pază. Acesta era prețul pe care erau siliți să-l plătească pentru averea lor recent acumulată. Companiile private de securitate se bucurau de momentul lor de prosperitate pe tot întinsul lumii, inclusiv în Rusia, iar președintele era cât se poate de conștient de asta.

Nu era un cititor pasionat, cu excepția cărților de istorie rusă; acelea îi plăceau. Și când alesese Palatul Novo-Ogaryovo drept reședință, originea și trecutul dramatic ale acestuia reprezentaseră un factor major de atracție. Dorea să locuiască în acel loc tocmai din cauza istoriei lui sângeroase, să nu uite niciodată lecțiile pe care le învățase astfel.

Această „*dacea*”^{5} deosebită atesta simbolic cât de repede era dispusă gloata să asasineze orice conducător, în semn de mulțumire pentru libertatea pe care acesta le-a oferit-o. Un zâmbet lipsit de voioșie a trecut fugăr peste chipul aspru al Președintelui. Palatul inițial se afla într-un loc splendid de pe malul râului Moscova și fusese construit de nimeni altcineva decât Țarul Alexandru al II-lea, cunoscut și drept Alexandru Eliberatorul. În pofida preferinței lui decadente în ceea ce privea reședințele, țarul fusese un conducător liberal care eliberase toți șerbii în 1861 – o decizie care, profitând de privilegiul retrospectivei, se dovedise a fi neînțeleaptă. În timp ce opulenta „*dacea*” se înălța cu turnurile ei ascuțite și arcurile gotice, țăranii nou-eliberați au început să caute muncă plătită pentru a supraviețui. Șomajul a devastat satele, iar oamenii au evadat spre orașe, să-și caute norocul pe acolo. Nu l-au găsit. Dimpotrivă. Acestea au fost consecințele atât de greu de înțeles în sălile poleite cu aur ale țarului, iar Eliberatorul șerbilor a fost asasinat, din acest motiv, de supușii săi liberi, dar dezamăgiți, în 1881. Președintele îl disprețuia pe Alexandru Eliberatorul. Omul fusese un idiot și pentru că în 1867 vânduse Alaska Statelor Unite pentru 7,2 milioane de dolari. Era de necrezut! Ținând cont de situația geopolitică a zilelor noastre, era mai mult ca sigur că fusese cea mai proastă decizie luată vreodată de un conducător rus.

Vila neoclasică galben-muștar în care își petrecea acum Președintele mare parte a timpului fusese construită de Gheorghe Malenkov, cel mai loial lacheu al lui Stalin. Pentru Președinte, soarta acestuia era încă o lecție neprețuită de artă a politicii de stat rusești. Dacă un conducător va exprima vreodată cea mai neînsemnată intenție de a schimba ceva, va fi executat de tovarășii săi.

Gheorghe Malenkov fusese un funcționar public răbdător și muncitor, nu exista nicio îndoială în privința asta. Până la finalul lui 1940, eliminase aproape toți generalii Uniunii Sovietice și mai mult de jumătate dintre ofițeri. Devenise un lucru necesar pentru că Stalin descoperise că acest gen de oameni, mai ales, tind să pună întrebări destul de obositoare legate de

stilul lui de conducere. Din nefericire, lichidarea eficientă a propriilor lideri militari de către Malenkov îl inspirase pe Herr Hitler să invadeze Mama Rusie în următorul an. Convins de victorie, Führerul anunțase că soldații germani aveau să se întoarcă la familiile lor în timp util pentru Crăciun. Fusesse cea mai mare eroare de calcul a lui Hitler.

Președintele admira atitudinea pragmatică a lui Malenkov în privința numerelor. Malenkov nu se emoționase câtuși de puțin în privința celor 27 de milioane de vieți rusești care trebuiseră sacrificate pentru a-i învinge pe germani. Pentru că, deși Germania a pierdut „numai” 5,2 milioane de soldați pe Frontul de Est, Uniunea Sovietică a câștigat războiul. Dar, cum se întâmplă atât de frecvent în istoria Rusiei, Malenkov, eroul de război, urma să fie invariabil trădat de cei mai apropiați de el. Plin de speranță în privința viitorului și atins de hybris, s-a apucat să modernizeze practicile agricole complet depășite tehnologic ale Rusiei comuniste. Acest lucru i-a supărat pe plimbătorii de hârtii de la Kremlin și, pe nepusă masă, tovarășul Malenkov a fost declarat inamic al poporului rus, un titlu care, trebuia s-o recunoască, era ușor de obținut în zilele acelea. Detestat și dezonorat, a intrat în istorie drept încă o dovadă a faptului că, dacă vrei un prieten loial și credincios, e cazul să-ți iei un câine.

Pe de altă parte, Palatul Novo-Ogariovo se dovedise un loc foarte bun, deși Președintele nu și-ar fi permis niciodată să se familiarizeze cu numeroasele lui parcuri sau aleile care înconjurau ademenitor oaze cu lacuri artificiale și vile luxos ornamentate. Era și avea să rămână întotdeauna un copil al străzii bătauș, născut în cel mai periculos cartier al Leningradului. Întinderea vastă a luxului extravagant în care trăia acum i se părea imposibil de gestionat, comparativ cu cămăruța de patru pe cinci metri din apartamentul pe care familia lui îl împărțea cu alte două familii. Parfumul din palat, compus din arome de piele fină, lemn de mahon și produse delicate pentru curățat, încă i se părea din altă lume, deși îl separa o viață de duhoarea de frică, violență, putreziciune și degradare a copilăriei lui.

Nu, în loc să se răsfețe în hedonismul narcisist, își crease climatul perfect de muncă, iar ritualul lui zilnic era întrerupt doar de contactul cu oamenii care aveau legătură cu treburile lui oficiale. Singura lui bucurie era să muncească având deplin control și cu un calm imperturbabil. Nu avea nevoie de prieteni apropiați sau de ceva atât de ridicol cum era iubirea romantică. Toți cei din cercul lui știau că puteau fi sacrificați în orice

moment dacă eșuau în a răspunde solicitărilor lui cu devotament total. Președintelui îi plăcea să spună că nevoia lui de iubire era satisfăcută de poporul Maicii Rusii – deși asta era doar una dintre nenumăratele lui minciuni pe care nimeni nu le credea.

Aflat pe la jumătatea ritualului său matinal, Președintele a înotat în stil crawl, cu mișcări ritmate, puternice, prin apa răcoroasă din bazinul olimpic al palatului. Avea nevoie de acest moment de singurătate în apă. Era locul în care făcea mare parte din planificarea strategică a imperiului. Antrenamentul său de dimineață a fost urmat de un mic dejun care consta în brânză din lapte de vacă, omletă și suc de fructe. Și aici era singur.

În mod normal, ar fi lucrat într-un ritm constant, dar azi pe coridoarele palatului era neobișnuit de multă agitație. Echipa lui conștiincioasă se afla deja la muncă de mai multe ore, iar personalului de la Apărare din Moscova i se amenajase un al doilea birou, într-una dintre vilele palatului. Toată lumea era încordată. Era o zi mare, pentru care se pregătiseră de mai mult de un an. După ce și-a dus la bun sfârșit ritualul matinal, Președintele a fost servit cu o ceașcă de cafea neagră, pe care a savurat-o în liniște, înainte să comande mobilizarea totală a 65.000 de cadre militare, inclusiv 57 de vapoare, două submarine și 120 de avioane de luptă, spre granița dintre Norvegia și Rusia, în zona arctică.

La ora 8:54, ministrul rus al Apărării a dat publicității un comunicat de presă în care anunța că Rusia răspunde agresiunii NATO cu un exercițiu militar spontan în apropierea graniței cu Norvegia. Exercițiul urma să înceapă la 9, ora Moscovei, și, în mai puțin de 24 de ore, avea să demonstreze fără echivoc capacitatea Rusiei de a se apăra împotriva amenințărilor de securitate din ce în ce mai grave din regiunea arctică.

A început dezastrul. Toți liderii din Occident erau dureros de conștienți de faptul că invadarea Georgiei și a Crimeei de către Rusia fuseseră realizate tot sub pretextul unui exercițiu spontan, iar incertitudinea pe care o genera acum acest exercițiu făcea în mod deliberat parte din planul Președintelui. Scopul era să provoace confuzie și frică. E mai ușor să acționezi când inamicul tău e buimăcit. Cei mai utili idioți ai Occidentului, membrii presei, erau din nou nerăbdători să slujească interesele Kremlinului, iar la câteva minute după publicarea comunicatului de presă, titlurile cu litere de-o șchioapă de pe paginile principale afirmau că Rusia era pregătită să utilizeze armamentul nuclear al țării pentru a

înfrunța prezența NATO în regiunea arctică.

Președintele a urmărit tărăboiul care se desfășura în Occident la televizorul din biroul său și a tras concluzia că totul mergea conform planului. Apoi a oprit volumul și s-a uitat în jos la labradorul negru care se bucura de un somn netulburat sub biroul masiv din lemn de mahon. Labradorul a căscat și s-a întins nepăsător.

— Konnie, începi să te lenevești, a murmurat afectuos Președintele.

Cățeaua și-a arcuit în sus urechile de cum și-a auzit numele. El i-a ciufulit blana, iar ea s-a rostogolit pe spate, sperând că va avea parte de un scărpinat pe burtă.

— Nu acum, *podruski*, tati trebuie să muncească.

În lumea din exterior, în birouri aglomerate, săli de conferințe și redacții de presă cuprinse de panică, era un zumzet de activitate intensă, în timp ce în palatul de lângă râul Moscova continua să domnească liniștea. Membrii personalului comunicau într-un mod calm și controlat, în timp ce îndeplineau planurile pe care le exersaseră până la perfecțiune. Președintele avea controlul total.

În ceea ce-l privea, începuse să se gândească la toate astea ca la încă o rutină. De-a lungul ultimilor doi ani condusese mai mult de o duzină de exerciții spontane și, de fiecare dată, NATO începea să țipe și să urle că exercițiile contraveneau principiilor Documentului de la Viena. Indignați, arătau cu degetul spre acordul din 2011, prin care toate părțile implicate promisesează transparență cu privire la operațiunile militare din Europa. Ce glumă, de parcă n-ar fi știut deja ce spunea acordul – până la urmă, el îl semnase!

Ar trebui oare să scoată cățeaua la plimbare, până la urmă? Ca prin telepatie, Konnie și-a ridicat din nou urechile și s-a întors spre el nerăbdătoare. Amândoi aveau nevoie de niște aer curat. Adevărul era că se plictisise deja de agitație. Cățeaua s-a ridicat în picioare și s-a uitat la el cu ochi căprui, plini de viață. Își putea da seama că, în adâncul sufletului, tatăl ei ar fi vrut să scape de toate astea. Pentru totdeauna.

Dar el știa că, dacă slăbea vreodată frâul, dacă lăsa chiar și cea mai vagă impresie de frică sau de extenuare, castelul lui din cărți de joc se va surpa brusc, iar țara se va sfâșia în bucăți. Președintele își spunea în gând că, dacă se va întâmpla una ca asta, putea în cel mai fericit caz să spere că

va fi asasinat de toți acei „prieteni apropiați și loiali” care avansaseră în carieră și se îmbogățiseră pe parcursul drumului străbătut de el spre culmile puterii și care, acum, îl invidiau pentru priveriște.

S-a ridicat, iar labradorul i s-a alăturat de îndată. Au ieșit împreună în grădini. Lumina soarelui se spargea în miliarde de reflexii scânteietoare pe zăpada așternută pe jos și pe zăpada care îngreuna crengile copacilor. A inspirat adânc.

Da, o să scot cățelușa la plimbare, a decis el.

Capitolul 10

Unele momente surprind tot ceea ce ți-ai dorit în viață, scopul pentru care ai luptat. Momente când fericirea sosește cu euforie efervescentă, iar tu știi că faci exact lucrul pe care te-ai născut să-l faci. Lăsându-se confortabil pe spate, la un unghi de 30 de grade, și cuibărită în scaunul de pilot al USAF, Ylva se bucura de o imagine panoramică a lanțului montan Lyngsalpene. Piscurile neregulate păreau că plutesc în aer, dominând norii de altitudine joasă ai dimineții, iar lumina rece a iernii picta munții înzăpeziți în purpuriu. Liniștea dinăuntru a căștii ei crea un contrast izbitor cu vuietul care umplea aerul din jurul avionului F-16. Tot ce putea Ylva să audă era propria ei respirație din interiorul măștii. Corpul ei tremura exact ca atunci când, copil fiind, obișnuia să zboare pe acest traseu împreună cu tatăl ei. E adevărat că se plimbaseră într-un avion vechi Saab Safari și nu parcurgeau decât 200 de kilometri amărâți, dar Ylva se simțise chiar și atunci cel mai șmecher pilot de primă mână.

Acum plutea, relaxată dar concentrată, la o viteză de 640 de kilometri pe oră. Mâna ei stângă stătea cu încredere pe accelerație, iar mâna dreaptă manevra manșa. Dispozitivele de control păreau o extensie naturală a corpului ei și răspundeau cu supunere la cea mai ușoară atingere.

Ylva crescuse prin preajma acestui tip de aeronavă și încă putea să-și aducă aminte cum piloții spuneau că în opinia lor sistemul electronic sensibil era motivul principal pentru care fuseseră construite mai multe F-16 Fighting Falcon decât oricare alt tip de avion de luptă din lume.

O ajustare ușoară a mâinii ei stângi, iar motorul cu reacție a propulsat avionul de vânătoare de șapte tone prin aer, ca pe un șoim. Maiorul Evans era pe scaunul din spatele ei, iar ea știa că îi urmărește fiecare mișcare, pregătit să-i pună în vedere orice greșeală. Abia dacă vorbise cu ea după ce se prezentase, iar acest fapt era descurajant în sine. Făcea oare chestia asta doar ca s-o încurce?

— Locotenent Nordahl, îți supraveghezi altitudinea?

Ylva a aruncat o privire la ecranul de deasupra capului.

— Da, domnule.

Maiorul Evans a mârâit irascibil prin interfon. Nu oferea consemnări pozitive, doar indicații morocănoase în privința unor banalități și proceduri evidente. Ylva a tras concluzia că încearcă să o năucească și să o facă să se îndoiască de sine. Bănuia că e un adept al vechii metode pedagogice, care presupunea să demolezi oamenii pentru a-i reconstrui după propria-ți asemănare. Ylva nu avea nicio intenție, nici acum, nici altcândva, să permită cuiva s-o demoleze, dar era în stare să ia în calcul așteptările altora și să se prefacă îndeajuns de demolată pentru ca oamenii să mai scadă din presiune și să-i dea mai puțină bătaie de cap. La asta se pricepea.

Cinci sute de kilometri mai departe, spre nord-est, un elicopter de aprovizionare Bristow se apropia de platforma petrolieră Hoop Viking, amplasată în bazinul Hoop cel deschis de curând, aflat la marginea calotei glaciare și în apropierea graniței cu Rusia. Vremea era frumoasă și vizibilitatea bună. Cu excepția unui elicopter al gărzii de coastă care opera prin Bjørnøya, nu fusese raportat niciun fel de trafic suplimentar prin regiune, iar călătoria părea că va fi un zbor de rutină. Căpitanul Eriksen era relaxat. Parcursese traseul acela cu regularitate, timp de doi ani, iar predictibilitatea lui îi oferise o oază binevenită de calm și seninătate. Având trei copii de sub șapte ani, timpul pe care îl petrecea în cabina pilotului era singura lui pauză adevărată.

Ochii lui experimentați au examinat dispozitivele. Totul afișa lumină verde, erau pregătiți pentru aterizare și-și începuseră coborârea. A aruncat o privire spre copilotul său.

— Poți să te bucuri de priveliște, Bjørn, preiau eu controlul.

— În regulă, ai controlul.

Eriksen a preluat comanda și s-a concentrat pe dispozitive. Apoi a început calm coborârea.

Însă calmul a fost întrerupt brutal.

Cu un vâjâit, un avion de luptă a trecut chiar prin fața lor. Eriksen a sărit în sus pe scaun, înainte să angajeze rapid elicopterul într-un viraj brusc spre stânga. Aeronava s-a clătinat și lamele rotorului au pârlit în timp ce traversau valul de aer care se formase în urma avionului de luptă.

— Ce dra...

Eriksen a ridicat privirea de pe panoul de comenzi ca să-l identifice pe noul venit. Cei doi piloți au privit avionul dispărând. Îi puteau zări luminile

din spate strălucind în amurg.

— Țsta era un rus. De unde dracu' a venit?

— Operator Hoop 204, aproape că ne-am ciocnit de un avion de vânătoare rusec.

A observat cum la orizont avionul de luptă se întorcea. Se făcea din ce în ce mai mare, pe măsură ce se apropia de elicopter cu o viteză turbată.

— Ce dracu'... Se-ntoarce! Începe aterizarea!

Eriksen a împins în jos controlul colectiv și elicopterul s-a repezit spre mare. Cu un alt vuiet, avionul de luptă a trecut din nou pe lângă ei, de astă dată la doar câțiva metri deasupra elicopterului.

Igor Serkin a zburat atât de aproape de elicopterul de aprovizionare încât a putut savura în trecere imaginea fețelor consternate ale piloților. S-a lăsat pe spate, confortabil, și, cu mișcări dibace, și-a condus avionul Fullback⁽⁶⁾ să se mai întoarcă o dată. Elicopterul de aprovizionare norvegian zbura foarte aproape de granița rusească și, în contextul situației tensionate create de exercițiul NATO, era treaba lui Igor să îl alunge cât se putea de departe de graniță. A accelerat și a simțit avântul supersonic adânc în stomac când Fullback-ul a pornit.

Ylva se bucura de liniște și de priveliștea magnifică de sub ea. Deși parcursese traseul spre Lyngsalpene de nenumărate ori, încă simțea un fior de emoție de fiecare dată când traversa peste Storfjord și vedea munții cum coboară abrupt pe o înălțime de 1883 de metri și drept în marea înspumată de dedesubt.

În timpul antrenamentului, Ylva dovedise o autodisciplină și o rezistență extraordinare. Instructorii bazei fuseseră în mod vizibil impresionați. Și totuși, maiorul Evans nu era convins. Ea învăța totul foarte repede și fiecare test demonstra faptul că avea orientare spațială maximă – iar, de obicei, acest lucru nu era o calitate genetică feminină, a meditat el. Toate dovezile indicau faptul că era neînfricăată, avea abilitate peste medie să conștientizeze situația și putea stabili priorități cu viteza luminii. În comparație cu piloții bărbați, era la fel de agresivă, de încrezătoare în sine și de promptă în decizii. Dar îi întrecea ușor pe bărbați când venea vorba de rezistență și de motivație. Cine dracu' are o voință atât de înverșunată și de infernală? Pentru ce compensa? Ceruse în mod special să zboare cu ea în

timpul exercițiului NATO și, spre iritarea lui, maiorul Armour îi înălțase fetei osanale.

Deși Ylva trecuse de antrenament cu rezultate remarcabile și primise deja permisul de pilot, el avea sentimentul că era ceva ce nu se lega. Există o disonanță.

Ylva a îndreptat avionul F-16 direct spre cel mai înalt vârf din centrul lanțului muntos. Evans a văzut munții apropiindu-se și a mormăit previzibil:

— Nordahl, fii atentă la relief.

Ylva nici n-a tresărit, știa ce face, bineînțeles că știa. A accelerat, iar avionul de vânătoare s-a năpustit spre muntele amenințător. Ciocnirea părea inevitabilă, dar maiorul Evans n-a intervenit. Tare, și-a spus ea, omul era exact atât de dur pe cât sperase.

În ultima secundă, Ylva a făcut o manevră abruptă la 90 de grade care a condus avionul F-16 vertical, paralel cu panta muntelui, și, în timp ce țâșneau pe deasupra piscurilor, a întors brusc la 180 de grade și s-au pomenit zburând pe panta opusă, în direcția stâncii. În timp ce se prăbușeau spre pământ a sosit momentul să accelereze, o măsură care ar fi părut atât de evident contraintuitivă, dar gazele roșii și fierbinți ale motoarelor trebuiau să se dezlănțuie cu forță maximă pentru a propulsa avionul în sus, paralel cu panta următorului munte. Dacă intra în panică acum, erau morți. Ylva nu a intrat în panică, a accelerat la maximum. În timp ce aeronava plonja în jos, viteza i-a întors pe dos stomacul lui John. Acesta a zâmbit.

Fata nu era prea rea, până la urmă.

N-au mai existat comentarii negative din partea maiorului Evans, iar Ylva a considerat că acesta era cel mai prețios compliment pe care i-l putea oferi el.

— Tiger 13!

Îi apelase o voce de la radarul de control Sørreisa.

— Un elicopter civil este hărțuit de un avion de luptă rusesc. Are nevoie să fie escortat din bazinul Hoop înapoi pe continent cât mai repede. Sunteți cea mai apropiată aeronavă.

Ylva l-a așteptat pe Maiorul Evans să răspundă, dar el a rămas tăcut, lăsându-i astfel Ylvei autoritatea să acționeze în calitate de ofițer la comandă. S-a simțit cât se poate de tare când a răspuns:

— Când pleacă din Hoop?

— Ora planificată e 8:30.

O privire rapidă aruncată indicatorului pentru nivelul combustibilului a confirmat că aveau suficient pentru călătoria lor de escortă.

— Confirm, misiune acceptată.

Ylva a dirijat avionul într-un cerc larg, ascendent, deasupra mării, întorcându-i botul spre nord-est.

Capitolul 11

Maiorul Ivana Hodrokovski era încă la lucru, la Baza Aeriană Monciogorsk. În ciuda exercițiului spontan, treburile de acolo erau relativ calme, chiar și o mobilizare în masă ca aceasta devenise o rutină pentru forțele armate rusești. A studiat ecranul radarului, care arăta că tot traficul din spațiul internațional dintre Norvegia și Rusia era normal. Un punct roșu aflat în imediata apropiere a bazinului Hoop, pe latura norvegiană, i-a atras atenția. Coordonatele lui, împreună cu viteza de deplasare, duceau la concluzia că era un elicopter de serviciu norvegian care se îndrepta spre instalația de foraj. S-a uitat la ceas. Da, se potrivea cu orele de aprovizionare pe care le înregistraseră mai devreme. Era același elicopter, cel pe care îl sâcâiseră mai devreme. Un țârâit ascuțit al liniei interne a smuls-o brusc din reverie. Maiorul a luat din instinct poziția de drepti când a văzut că apelul venea pe o linie directă de la Ministerul Apărării din Moscova. Și-a dres vocea și a răspuns.

— Maiorul Hodrokovski.

A auzit o voce baritonă la celălalt capăt.

— Hodrokovski, ai ordin de sus să intervii la 75,26 grade nord, 39,32 grade vest.

Ivana a aruncat din nou privirea pe ecran și a văzut că Fullback-ul lui Igor se întorcea deja spre Monciogorsk.

— SU-34 părăsește regiunea chiar acum.

— Spune-i să se întoarcă imediat.

Ivana a rămas tablou. S-a întrebat cât combustibil mai avea Igor. Să adauge o deviație de la curs în clipa aceea putea fi complicat.

— SU-34 Serkin nu are suficient combustibil și se întoarce la bază. Îl voi trimite rapid pe Artiom pentru această misiune.

— Negativ. SU-34 Serkin se va întoarce în zonă, acesta e un ordin.

Ivana a protestat imediat.

— Asta încalcă protocolul, nu ar trebui...

A auzit că apelantul închide. Înarmurită, Ivana s-a holbat la căști. Care era numele bărbatului care îi dăduse ordinul? Oare spusese măcar vreun nume?

Ivana a simțit că i se usucă gura. Detesta să încalce protocolul. Oare avea vreo legătură cu elicopterul acela, ceva ce ea ar fi trebuit să știe? De ce erau dispuși să riște pierderea unui avion și a unui pilot doar pentru a hărțui un elicopter?

S-a ridicat și s-a îndreptat spre toaletă. I se întâmpla rar să ezite înainte să urmeze ordine, dar avusese un presentiment rău din momentul în care auzise vocea de la celălalt capăt al firului. În timp ce traversa biroul, l-a rugat pe subalternul ei imediat să verifice cine a sunat-o din Moscova. Mesajul ciudat era probabil parte a exercițiului spontan. Baza Aeriană Monciogorsk era în plină degradare și, în baie, se simțea acut mirosul putregaiului care distrugea pereții. Ivana a urinat, apoi s-a spălat pe mâini și a decis că, probabil, ordinul era un test al vitezei de reacție a echipei. Trebuia, categoric, să-i transmită ordinul locotenentului Serkin, fără alte tergiversări.

Capitolul 12

La trei ore distanță de continent, sclipind intens în mijlocul unei mări de furtuni vijelioase și frig mușcător, se întindea platforma petrolieră norvegiană Hoop Viking. Căpitanul Eriksen tocmai decolase de pe heliport și se îndrepta spre sud-vest. Lapovița biciuia ferestrele, iar Eriksen putea simți cum vântul pune stăpânire pe vehicul. Dispoziția din interiorul cabinei nu era nici pe departe atât de relaxată ca mai devreme.

La Baza Aeriană din Monciogorsk, maiorul Hodrokovski urmărea pe ecran elicopterul. Acum putea observa două puncte care se mișcau spre sud, aproape de granița rusească. Unul dintre puncte se deplasa vizibil mai rapid decât celălalt.

— Avem un grăbit.

Maiorul Hodrokovski s-a uitat la Oleg, tânărul sergent care observase același lucru ca și ea.

— O escortă? s-a întrebat el în gura mare.

Ea a dat din cap. Era evident că norvegienii repartizaseră un avion de luptă să conducă elicopterul în siguranță înapoi pe continent. Probabil anticipaseră că elicopterul va fi hărțuit și pe drumul de întoarcere. Maiorul Hodrokovski a oftat. Asta îi dădea lui Serkin ocazia să demonstreze cât de ușor și de elegant era avionul lui Fullback în comparație cu F-16, bătrâna mârtoagă de povară. Îi va plăcea asta, s-a gândit ea și a clătinat din cap. Ținea la Serkin, chiar dacă acesta era un copil mare.

Ylva s-a uitat la cerul superb, supraréalist, în timp ce descria cercuri line în jurul elicopterului lui Eriksen. Cerul albastru-închis se contopea cu norii imenși și negri care se rostogoleau cu mișcări lente. Arătau ca o cerneală neagră care se revărsa pe o pânză amplă, albastră. Era suficient de norocoasă ca să experimenteze lumea din perspectiva lui Dumnezeu. Acest lucru o umplea de venerație și îi amintea cât de mici și de vulnerabile erau ființele umane.

Înainte ei, elicopterul mic și lent se târa în ritmul insuportabil al unui melc. Maiorul Evans era în continuare tăcut, o lăsa să păstreze controlul, iar ea era mulțumită de asta, însă atmosfera din cabină era tensionată. Începuse să se întrebe dacă nu cumva maiorul Evans adormise, dar a avut

confirmarea că îi monitorizează cu grijă fiecare mișcare când l-a auzit mârâind dezaprobat prin interfon. Părea neliniștit, aproape îngrijorat, de parcă anticipa ceva iminent. Era faimosul John Evans speriat de o posibilă interceptare din partea rușilor? Tensiunea creștea din ce în ce mai mult și, cu toate că Ylvei îi plăceau zborurile cu interceptții în timpul exercițiilor, și ea putea să simtă presiunea. Însă mai bine să nu-și facă speranțe prea mari. În definitiv, încă nu văzuseră niciun avion rusesc și nici nu părea probabil că va apărea vreunul la orizont.

Pentru a detensiona starea de spirit încordată, Ylva a făcut o ultimă tentativă chinuită de conversație:

— De când ați început să zburați?

— De dinainte să te naști tu.

— Uau!

— Cu alte cuvinte, nu de foarte mult timp.

Ylva n-a mai spus nimic. Câți ani avea el, de fapt?

Maiorul Evans s-a uitat obosit la norii care se acumulasă pe linia orizontului. Sub ei, valurile se înălțau și mai sus. Pe-aici, o furtună putea să se declanșeze în numai câteva minute. Ylva primise o prognoză meteo înainte să pornească, iar aceasta anunța furtună violentă. Tot ce-și dorea era să însoțească bătrânul bărzăune până înapoi la Kirkenes, pentru ca, după aceea, să se ducă spre aeroportul Lakselv, să facă plinul. Păcat că totul mergea atât de incredibil de încet, Sfinte Dumnezeule, cum le era posibil să rămână în aer cu o asemenea viteză? Ylva de-abia terminase acest gând când a observat un Fullback rusesc venind pe furiș din spatele lor.

— Domnule, avem musafiri.

Fullback-ul lui Igor a trecut pe lângă ei cu un vuiet. Ylva a respirat calm, a urmărit cum aeronava face o întoarcere la 180 de grade și zboară înapoi spre ei. A simțit o exaltare tăcută. În regulă, e pe cale să-nceapă. În imaginație participase la acest tip de misiune de nenumărate ori, iar acum urma să le arate lui Evans și rusului ăluia cine-i șefa.

— Domnule, cer permisiunea să ripostez.

— Negativ. Suntem în spațiul aerian internațional, are același drept să fie aici ca și noi.

Rusul a alunecat cu Fullback-ul pe deasupra avionului NATO. Ylva a privit în sus prin sticla tavanului și a întâlnit privirea pilotului în timp ce acesta ridica mobilul și îi făcea o poză. Idiotul era în mod evident acolo să

le pună nervii la încercare. Igor și-a lăsat avionul să cadă în fața lor și, cu măiestrie, a redus viteza și s-a întors de pe o parte pe alta, de parcă ar fi făcut valuri. Ylva a simțit că o cuprinde frigul de furie, dar și-a recăpătat rapid echilibrul. Trebuia să aibă controlul deplin înainte să riposteze.

Brusc, Igor și-a pornit postcombustia în fața lor și turbulența creată a făcut avionul F-16 să se scuture violent.

— Nordahl, nu pierde controlul!

Vocea mecanică a lui John, venind prin interfon, a iritat-o intens. Cine-și pierdea controlul pe-aici? Alo, ea nu-și pierdea niciodată controlul. Ea își găsea pacea în astfel de situații. A accelerat, a pornit elegant în sus, în paralel cu rusul, și s-a stabilit în apropierea lui. Putea vedea ușor expresia îngrijorată a pilotului și, cu o satisfacție răutăcioasă și rece ca gheața, a scos la rândul ei telefonul să-i facă o poză. Mănușile erau aruncate, bătlia începuse.

Ylva a accelerat la maximum, F-16 a țâșnit înainte, iar în timp ce a ridicat botul avionului forța gravitațională a împins-o atât de brutal în scaunul încât o durea să respire. Adrenalina i-a invadat corpul de îndată și și-a încordat instinctiv mușchii picioarelor și abdomenul ca să contracareze efectul gravitației, care îi împingea spre picioare sângele din partea superioară a corpului și din creier. În același timp, pungile cu aer gonflabile din pantalonii antigravitaționali s-au activat și au sporit la rândul lor presiunea, iar sângele i-a fost trimis cu forța înapoi în creier. Acolo unde avea nevoie de el în acest moment. Valul de adrenalină a scăzut și a fost urmat de senzația nou-infiltrată a unui val de endorfine. Acesta era, într-adevăr, cel mai minunat sentiment din lume. Era mai bun decât sexul. Respirația i s-a reglat în timp ce ea zâmbea de plăcere. O, da, chestia asta era clar mai bună decât sexul.

Șicanele au evoluat rapid într-un duel în decursul căruia ambele avioane zburau agresiv, ca să-l forțeze pe celălalt să facă loc. Se îmboldeau reciproc să-și asume riscuri tot mai mari. John urmărea totul, era exact lucrul la care se așteptase. Din nefericire, el știa deja cum avea să se sfârșească.

— Nordahl! Calmează-te!

Ylva a trecut pe lângă Fullback-ul lui Igor cu postcombustia la maximum. Fullback-ul s-a împleticit. Acum el era cel hărțuit. Ea putea simți în gură gustul fricii lui, ca fierul rece. În spatele ei, maiorul Evans fixa

din priviri indicatorul nivelului de combustibil, care continua să scadă. În această încăierare cu postcombustia la maximum, F-16 avea un nivel de consum ridicat. Maiorul Evans a făcut rapid calculul și a lăsat-o pe Ylva să continue. Din nefericire, totul se petrecea cum scria la carte.

Înfuriat, Igor s-a poziționat încă o dată în spatele avionului NATO. Ylva a reacționat accelerând agresiv, înainte să o cotească brusc spre dreapta. John și Ylva de-abia se puteau mișca din cauza forțelor gravitaționale violente generate de manevră, și, din nou, John a simțit cum gravitația îi stoarce sângele din creier și partea superioară a corpului spre picioare, fese, brațe și coate. Dacă Ylva solicita avionul F-16 la maximum, acesta urma să se înalțe, crescând de nouă ori forța gravitațională, iar atunci modestele lui 85 de kilograme urmau să devină echivalentul a 756 de kilograme. Desigur că ea mergea cu accelerație maximă. Viteza avea un impact considerabil asupra corpului și capului său, chiar și pleoapele îi deveniră grele și se închiseră. Pielea îi ardea și îl ustura, iar John știa că are mici hemoragii acolo unde capilarele subțiri din piele i se spărseseră din cauza presiunii enorme.

Durerea era familiară, îi păstra capul limpede și îl ajuta să se concentreze. Fără să clipească, a remarcat că Ylva a tras manșa mai tare, să scape de păduchele rusesc, dar bineînțeles că rusul a accelerat la rândul său. Din nou, Fullback-ul a apărut în spatele lor.

John a simțit că i se ridică pulsul. Acum avea de luat o decizie: putea s-o lase pe Nordahl să se mai umfle în pene puțin, să-și marcheze teritoriul, apoi să scape de rus și să zboare acasă, simțindu-se extrem de mândră de ea. Acea ar fi fost opțiunea inteligentă, iar ea conducea avionul cu deosebită măiestrie.

Igor a venit mai aproape. John putea citi modul cum zboară un avion, așa cum părinții pot citi fețele copiilor lor. Pilotul rus era imatur, iar John n-a fost surprins când Igor a activat postcombustia. A simțit că rusul era absorbit de bătlie.

John a scrâșnit din dinți. Picături de sudoare i s-au prelins pe spate. Era tentant să nu facă nimic, dar nu de asta era el aici. Sarcina lui nu era să stea pe-acolo ca o babă și să spere că totul va fi bine. S-a uitat în spate, rusul descrisese un cerc amplu și acum venea din nou spre ei. Dacă era să intervină, acum era momentul. Clipa fatală sosise, iar el era pregătit.

— Nordahl, preiau controlul.

— Ce?

Înainte ca Ylva să aibă timp să răspundă, John a preluat controlul avionului F-16. Igor n-a izbutit să anticipeze schimbarea de ritm când John a redus viteza cu frânele și a avut mai puțin de o secundă să reacționeze. Iute ca fulgerul, a virat pentru a evita avionul NATO, dar nu suficient de repede. Fullback-ul s-a smucit, iar aripa lui a retezat partea de dedesubt a aripii stângi a avionului NATO. Sunetul a fost strident și intens, iar John l-a simțit ca pe o gheară rece în stomac. Exact acest loc, cel de sub aripa stângă a lui F-16, era călcâiul lui Ahile, singurul punct vulnerabil dintr-un blindaj aproape perfect în rest. Care erau șansele să se întâmple asta?

Un bubuit răsunător a erupt din sistemul nervos central al aeronavei. Computerul care controla sistemul electronic s-a scurtcircuitat. Și cu asta, soarta lor era pecetluită. John știa că orice urma să se întâmple de acum încolo urma să fie un coșmar mult mai cumplit decât cel căruia îi supraviețuise în Libia. Acum nu mai avea cale de întoarcere.

Dispozitivele de comandă s-au scurtcircuitat și ele, iar rețeaua GPS și componentele electronice din panoul de control s-au închis. John a aruncat o privire afară. Din ruptura de sub aripă ieșeau flăcări, iar fumul negru se revărsa în spate, în timp ce dispozitivele electrice se defectau. Avionul se rostogolea necontrolat. John se lupta să păstreze controlul, dar sistemul de operare nu răspundea. Aeronava a început să se clatine intens și și-a schimbat direcția. În timp ce pierdeau altitudine și oceanul înspumat se apropia din ce în ce mai mult, a luat încă o dată în calcul opțiunea de a ceda și de a aștepta pur și simplu ca avionul să se izbească de valurile furioase, să se spargă în bucăți și să se scufunde până în adâncuri. Totul s-ar fi terminat în câteva secunde, un final al tuturor durerilor. John și-a ținut respirația. Câteva secunde de ezitare și totul s-ar fi terminat. Însă nu a ezitat, instinctul lui de supraviețuire s-a activat automat, iar el și-a recăpătat stăpânirea de sine.

Igor tremura din cauza șocului când s-a plasat în spatele avionului F-16 ca să studieze nivelul daunei pe care o provocase. Un fior rece i-a străbătut șira spinării când și-a dat seama ce făcuse. Ordinul primit de el fusese să hărțuiască, nu să distrugă avionul NATO. Consecințele stricăciunii, posibil ale prăbușirii unui avion NATO aflat într-o misiune pașnică de escortă în spațiul aerian internațional, i-ar fi compromis cariera și ar fi umilit Rusia. Igor a simțit cum i se intensifică panica, dar nu putea

repara ceea ce făcuse. A oprit postcombustia și a demarat în viteză de la fața locului.

Ylva a avut nevoie de câteva secunde să-și revină din șoc. A aruncat o privire pe geam. Bucăți din porțiunea inferioară a aripii se desprinseseră și se prăbușiseră în marea înghețată de sub ei. Aripa stângă fusese tăiată, rezervorul de combustibil era perforat, având o scurgere gravă. Gândurile i se învârtteau în minte. Chiar încercase rusul să-i facă să se prăbușească? De ce? Erau de partea norvegiană a frontierei și efectuau un zbor de însoțire absolut normal. Inima îi bătea nebunește în timp ce se uita cum Fullback-ul rusului îi lasă în urmă.

Era complet paralizată de panică, dar și-a dat seama că John izbutise să vireze lent spre stânga cu avionul. Cu sistemul electronic de conducere defect, F-16 era aproape imposibil de manevrat. Ylva trebuia să-și regăsească autocontrolul, se simțea ca și cum totul se întâmpla în exteriorul ei, ca și cum se uita la niște evenimente care se derulau cu încetinitorul. „Trage aer adânc în piept, nu te panica. Am nevoie să mă concentrez.” A respirat mai calm. „E în regulă. Treci în revistă tabelul de control, avem nevoie să facem sistemele de comandă să funcționeze”, și-a spus Ylva calm, în timp ce pregătirea ei profesională s-a reactivat. Își imaginase această situație de nenumărate ori, gândindu-se la modul în care ar fi procedat dacă era vreodată doborâtă. Știa că mai are la dispoziție doar câteva secunde, astfel că a verificat siguranțele din cabină în încercarea de a reporni sistemul de control. Niciun răspuns, totul era complet mort.

Având sistemul electronic defect, nu puteau să comunice sau să ceară ajutor. Cu toate acestea, a încercat, la început calm și insistent, apoi cu o disperare din ce în ce mai profundă:

— *Mayday, mayday, mayday. Tiger 13, coliziune în aer. Avion dificil de controlat. Pierderi grave de combustibil. Mayday, mayday, mayday.*

În Monciogorsk, maiorul Hodrokovski urmărea situația cu o îngrijorare crescândă. Avionul NATO trecuse în zigzag prin spațiul internațional înainte să traverseze de partea rusească a frontierei. Ce naiba aveau ei impresia că fac? Păreau că vânează Fullback-ul lui Igor până în Rusia! Își pierduseră mințile?

Oripilată, maiorul Hodrokovski a continuat să privească ecranul. Din câte se vedea, avionul NATO se îndrepta țință spre baza nucleară. Nu

anticipase niciodată așa ceva. Era oare un test? O parte a exercițiului spontan al rușilor? A inspirat adânc, avea nevoie să gândească limpede. Procedura era clară și fără echivoc.

— Avion de luptă F-16 NATO, identifică-te și declară-ți misiunea, sau vei fi doborât. Terminat.

A ascultat liniștea de pe rețea. Niciun răspuns.

Secundele treceau, avionul NATO putea ataca baza nucleară în orice moment, nimicind orice formă de viață pe o rază de peste șapte sute de kilometri. L-a contactat pe locotenentul Igor Serkin, care urma să zboare deasupra Murmanskului cât de curând.

— SU-34, aici Monciogorsk. Un avion de luptă NATO a trecut frontiera și a pătruns în spațiul aerian rusesc. Stai pe-aproape și fii pregătit să te implici.

Igor a înghețat de groază. Ce? Îl urmăreau?

A scrâșnit din dinți, și-a încărcat armele și a examinat radarul, în timp ce întorcea avionul. Pregătit, gata să-l doboare pe intrus, degetul lui Igor se odihnea pe declanșator.

Ylva continua să ceară ajutor pe frecvența de urgență, dar știa că nu va exista niciun răspuns. Gândurile ei galopau. Dacă ajungeau până la Peninsula Varanger, puteau să se parașuteze acolo. S-a uitat la linia orizontului, în speranța că va vedea pământ, dar vizibilitatea era redusă, ninge, iar vântul era din ce în ce mai puternic. Furtuna de zăpadă începuse și, din cauza ei, Ylva de-abia mai putea să vadă aripile avionului.

John nu reușea decât să mențină avionul în aer. Prin ninsoare, putea desluși contururile de pe pământ și se orienta după ceea ce izbutea să vadă. Furtuna de zăpadă putea fi la fel de bine o furtună de nisip. Sunetele anormale ale avionului care se clătina și pierdea viteză îi erau întipărite în sistemul nervos. Busola auxiliară din cabină indica faptul că erau ceva mai la est față de traseul pe care ar fi trebuit să se afle, dar unde erau mai exact? Cât de departe spre est zburaseră?

Un zgomot metalic dinspre motor le-a indicat că avionul rămăsese fără combustibil. În timp ce John dirija avionul într-o coborâre ușoară, motorul s-a oprit complet. Avionul s-a scufundat printre nori și a fost înghițit de o masă cenușie de grindină și gheață.

Ylva se uita la altimetru și la busola auxiliară. Pământul de sub ei era dificil de văzut din cauza vremii îngrozitoare, dar, într-o fracțiune de

secundă, a observat un șir de munți în formă de potcoavă de cal pe care îi știa foarte bine. Fusesse acolo de mai multe ori.

Dar era imposibil. Cum de ajunseseră atât de departe spre sud-est? Trecuseră dincolo de Murmansk și de Baza Aeriană Monciogorsk.

— Domnule, suntem deasupra satului Lovozero, acolo sunt munți. Ar trebui să sărim.

Ylva s-a uitat peste umăr să vadă dacă John o auzise. El i-a făcut un semn de încuviințare. Cu coada ochiului, Ylva a remarcat o dâră cenușie de condens chiar în spatele lui. O rachetă se apropia în viteză de ei. Cu viteza luminii, John a smucit manșa spre dreapta și avionul de luptă a evitat racheta în ultima secundă. Ylva a văzut-o la jumătate de metru de cabina pilotului.

— Evans! Sărim!

Ylva a tras cu forță maneta pe care o avea între picioare și după o fracțiune de secundă au fost proiectați afară din avion, într-un nor dens și cenușiu de grindină compactă și lapoviță.

Presiunea a izbit-o pe Ylva ca un zid și i-a golit plămânii. A icnit disperată după aer în timp ce se prăbușea spre pământ cu o viteză mai mare de 200 de kilometri pe oră.

Instinctiv, s-a așezat în poziția „box”, o poziție de cădere liberă neutră, cu burta în jos, brațele și picioarele întinse. Frica îi inducea valuri de greață în timp ce ea era împinsă de colo-colo în tumburi sălbatice. Neputincioasă, se prăvălea ca un proiectil uman, neștiind ce anume era în sus sau în jos.

Pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine, a continuat să vorbească de una singură pe un ton calm:

— Am o stare de vertij, trebuie să număr. O mie unu, o mie doi...

A calculat rapid la ce altitudine se aflau în clipa catapultării. Probabil că la momentul respectiv erau la o înălțime de 3000 de metri, sau pe acolo. Trebuia să-și deschidă parașuta după cincizeci de secunde de cădere liberă.

Rafale de vânt o împingeau în toate direcțiile, ca pe o păpușă de cârpă. Se învârtea în spirală la o viteză nebunească. I s-a întors stomacul pe dos și a început să vomite.

Igor a năvălit după avionul NATO care dispăruse printre vârtejurile de zăpadă. Înfuriat de faptul că ratase prima oară, a tras o a doua rachetă. Când aceasta a izbit avionul F-16 câteva secunde mai târziu, suflul exploziei a

lăsat-o pe Ylva fără aer și a smucit-o pe orizontală. O sută de metri mai jos, John a observat că epava în flăcări a avionului se prăbușește spre el. A încercat să se dea la o parte, dar o durere ascuțită l-a absorbit cu totul când o bucată de metal i-a izbit gamba și s-a înfipt în ea. John a urlat și s-a chircit în poziția ghemuit. Durerea era copleșitoare, dar răcnetele lui s-au înecat în detunătură când avionul F-16 a explodat la sol.

Înconjurată de un infern ireal de zăpadă, nori, fum, bucăți de metal și flăcări, Ylva a căutat să-și regăsească stăpânirea de sine înainte să desfacă parașuta. Aceasta s-a deschis cu un pocnet deasupra ei și, brusc, s-a lăsat o liniște înfiorătoare. Scaunul pilotului, de care corpul ei fusese prins cu curele până în momentul deschiderii parașutei, s-a dezlegat automat și s-a prăbușit spre pământul de sub ea.

Acum corpul îi era mai ușor, și s-a concentrat să mențină controlul asupra parașutei în ciuda vântului puternic. Coborârea i s-a transformat într-o plutare lină, suprarealistă, printre norii pufoși.

Igor a privit explozia cu un calm remarcabil. Bucățile în flăcări ale avionului NATO s-au prăbușit, parcă date cu încetinitorul, spre pământul înghețat de sub el, și au rămas acolo, strălucind incandescente. Temperatura ridicată a exploziei a creat o deschidere în furtuna de zăpadă și a izbutit să vadă că avionul F-16 se prăbușise la periferia unui oraș. L-a cuprins groaza când și-a dat seama că acel oraș era Apatiti, avea rude acolo.

Inima îi bătea tare când a contactat Monciogorsk și s-a auzit pe sine livrând raportul. Avea vocea sigură, era în control.

— Confirm avion doborât, NATO F-16.

Capitolul 13

Vremea urâtă l-a împiedicat pe John să calculeze distanța până la pământ, prin urmare a fost complet nepregătit când s-a izbit de un troian imens de zăpadă. Bucata de metal înfiptă în gamba lui a fost împinsă mai adânc atunci când a aterizat, iar el a urlat de durere. A rămas pe sol câteva secunde, încercând să-și recapete suflul. Deasupra lui, zăpada era purtată de vânt, ca în furtunile ghibli, dar frigul îl ardea mai tare decât deșertul fierbinte de 45 de grade Celsius. Amețit, și-a scos casca, dar în momentul în care s-a ridicat în picioare să descopere unde se află vântul i-a înșfăcat parașuta, care unduia ca o pânză de corabie în spatele lui. John a fost răsturnat și târât fără milă de-a lungul tundrei aspre și înghețate.

La nici două sute de metri mai încolo, Ylva a aterizat într-un morman adânc de zăpadă, cu parașuta fluturându-i pe pământ. A adunat-o rapid sub ea și a strâns-o. De-abia după ce a securizat parașuta și-a scos casca și și-a pus o cagulă, s-a ridicat în picioare și s-a uitat împrejur.

Unde era maiorul Evans?

Vijelia era încă în toi și nu putea să-l vadă pe nicăieri.

— Domnule maior Evans!

S-a întors cu spatele spre vânt și și-a făcut palmele pâlnie în jurul urechilor, încercând să audă vocea maiorului prin furtună. Niciun răspuns. Indiferent de direcția în care se întorcea, tot ce putea să audă era vuietul furtunii.

S-a oprit pentru un moment, confuză și deznădăjduită. Nu avea niciun sens să-l caute pe o vreme ca asta. Putea să fi aterizat oriunde. S-a îndreptat de spate. Vântul bătea dinspre nord-vest, aceeași direcție din care veniseră ei. John fusese catapultat cu o fracțiune de secundă înaintea ei, prin urmare trebuie să fi aterizat în direcția în care bătea vântul. Și-a dezlegat pluta de salvare, care era în continuare prinsă de rucsac după ce scaunul pilotului se detașase. A decis să o ia cu sine, apoi a început să meargă împotriva vântului. Era singura ei speranță. Icnind, a ajuns în vârful unei creste abrupte și de acolo, de sus, a zărit o siluetă care zăcea nemișcată ceva mai

la vale, de cealaltă parte a crestei. Ylva a rupt-o la fugă în timp ce îl striga:

— Domnule maior Evans!

El nu a răspuns, iar ea a trebuit să își croiască anevoie drumul prin zăpada adâncă, să ajungă la silueta chinuită, nemișcată.

— Domnule maior Evans, sunteți în regulă? Domnule?

De-abia când a ajuns la el l-a auzit gemând.

— Arăt ca și cum aș fi în regulă?

Pământul pe care zăcea el era neregulat, iar pietroaiele se întrezăreau de sub el. John a încercat să se ridice, dar s-a prăbușit pe jos. Ylva a reușit să observe că sângera dintr-o rană pe care o avea în zona cefei și că din gambă îi ieșea o bucată fierbinte de metal.

— Domnule, permiteți-mi...

S-a ghemuit și a atins cu grijă fragmentul de metal. John și-a tras piciorul atât de repede încât a dat-o pe Ylva pe spate. Ea l-a privit. John era palid și picături de transpirație i-au apărut pe frunte.

Ylva s-a ridicat în picioare.

— Domnule, trebuie să vă examinez rana de la cap și apoi să vă scot fragmentul de metal din gambă.

John tremura. Avea buzele albastre de frig. Apoi a dat scurt din cap.

— Dar mai întâi trebuie să reducem pierderea de căldură.

S-a uitat în jurul ei. Chiar în apropierea lor se afla un troian mare de zăpadă, a cărui latură de vest putea să-i adăpostească de vânt. Ea a încropit rapid o tranșee suficient de adâncă încât să-l încapă pe John, apoi i-a strâns parașuta. Materialul acesteia, cu un diametru de zece metri, putea oferi o oarecare izolație împotriva frigului. L-a ajutat cu grijă pe John să se ridice în picioare, apoi l-a condus spre tranșee. El s-a prăbușit greoi, dar faptul că era protejat de vânt l-a ajutat.

Ylva a verificat rapid că nici zăpada, nici gheața nu apucaseră să i se strecoare lui John pe gât, prin deschizăturile de la încheieturi sau în cizme. Ylva știa că, deși purtau lenjerie specială, costume de supraviețuire Gore-Tex și pantaloni antigravitaționali, frigul arctic urma să se dovedească fatal în scurt timp dacă s-ar fi udat. Când s-a asigurat că nu intrase niciun strop de zăpadă în orificiile din îmbrăcăminte, a examinat rana de la ceafa lui Evans. Din fericire era doar o julitură, care se oprise deja din sângerat.

— Puteți să vă puneți cagula, domnule, e doar o zgârietură.

I-a găsit cagula în rucsac și l-a ajutat să și-o pună. Maiorul părea

stânjenit, ba chiar la limita iritării, pentru că trebuia să accepte ajutor.

Ea a aruncat o privire îngrijorată la fragmentul de metal care încă îi ieșea din picior.

— Domnule, am recunoscut lanțul muntos unde am fost azvârliți. Suntem aproape de Lovozero, în Rusia.

John s-a holbat la ea.

— Unde?

— Lovozero... În Rusia.

Și abia atunci l-a izbit realitatea. Zburaseră prea departe spre est și acum se pomeniseră în capcană, în spatele liniilor inamice. Era ca un déjà-vu de coșmar, iar el avea nevoie de un moment ca să-l poată înțelege.

— Domnule, ați auzit ce am spus?

John a dat din cap posomorât. Simțea o durere cumplită în picior și pe moment a intrat în panică. Nu voia să continue, nu putea să mai treacă prin asta încă o dată, inima lui bătea nebunește și se străduia să-și controleze emoțiile. S-a uitat în sus spre Ylva, care stătea aplecată deasupra lui. Privirea ei era concentrată, se gândea. Atitudinea Ylvei era contagioasă. A simțit că-i scade panica și a comutat pe instinctul de supraviețuire.

— Lasă gargara. Treci la treabă, a mormăit el irascibil.

Ylva s-a ghemuit lângă el. I-a inspectat piciorul. Fragmentul de metal avea o lungime de vreo zece centimetri, forma unei săgeți și dispărea în gamba lui John. Sângele se scurgea din rană, pătându-i cu roșu pantalonii și parașuta.

— Cea mai mare provocare e să vă aducem piciorul într-o stare îndeajuns de bună încât să suportați drumul înapoi.

John s-a întors și a șuierat furios spre ea:

— Cea mai mare provocare e să nu fim prinși de forțele speciale ruse. Fac pariu cu tine că Spețnaz ne vânează chiar acum. Asta e curtea lor din spate. Suntem în rahat până la gât.

Ylva s-a așezat, adăpostită de vânt, și-a scos vesta antiglonț și și-a desfăcut uniforma de luptă. Apoi i-a dezlegat bocancul lui John și i-a lipit piciorul de burta ei goală. John a tresărit când a simțit pe talpă căldura pielii Ylvei. I-a radiat în corp. Era o intimitate stranie, care-l alina.

John s-a lăsat să alunece pe spate și s-a holbat neputincios la vârtejul de zăpadă de deasupra lui. Mai fusese în această situație, întins pe spate,

grav rănit, în spatele liniilor inamice. Însă atunci se holbase la o furtună de nisip care ascundea soarele necruțător din nordul Africii. Pe vremea aceea, John era un om diferit, un om de un idealism, o combativitate și un curaj care nu cunoșteau limite. Acum, simțea frigul și deznădejdea. Nimeni nu se aventura în tundra arctică, cu excepția forțelor speciale ruse – nu în toiul iernii. Ce aveau să facă rușii când puneau mâna pe piloții care se îndreptau în zbor spre cea mai mare bază aeriană militară nucleară a Rusiei? Putea doar să-și imagineze. Dar și asta făcea parte din obligațiile lui, și-a amintit lui însuși, începând să înțeleagă consecințele a ceea ce făcuse.

Ylva a izbutit să ridice cracul pantalonilor lui Evans până deasupra bucății de metal fără să fie nevoită să taie materialul. A examinat suprafața rănii. A întors cu grijă bucata de metal. N-a ieșit decât o cantitate mică de sânge. Bun.

— Domnule, se pare că n-a atins nicio arteră.

John nu a avut energie să răspundă. Ylva a găsit bricheta și cuțitul, care făceau parte din trusa de supraviețuire, și le-a așezat pe jos, în fața ei. Abia după aceea și-a scos mănușile și a cuprins glezna lui John cu mâinile. S-au uitat unul la celălalt. John a dat din cap, știa ce trebuia ea să facă. Cu blândețe, a încercat să clintească fragmentul de metal, să-l desprindă. Durerea l-a sfâșiat. A urlat de disperare, dând din brațe în toate direcțiile și arcuindu-și spatele. Ylva a evitat cu dibăcie loviturile. Le-a anticipat și a lăsat durerea să se atenueze înainte să continue. Dar nu era de niciun folos. Bucata de metal era prea adânc înfiptă în gamba lui ca să poată fi extrasă atât de ușor.

— Țineți-vă bine, domnule.

John s-a holbat furios la Ylva, apoi s-a controlat. Vântul îi crea dificultăți în încercarea ei de a aprinde bricheta, dar, în cele din urmă, a reușit. Cu spatele spre vânt, a protejat flacăra în timp ce o ținea lipită de lama tăioasă a cuțitului, ca să-l sterilizeze. S-a uitat în jos spre John.

— Pregătit?

El și-a încheștat dinții și a dat din cap.

Ylva a așezat lama paralel cu schija și a creat cu ea un spațiu între metal și carne. A încercat să estimeze cam cât de adânc era nevoită s-o împingă pentru a atinge vârful fragmentului. Lama a alunecat aproximativ patru centimetri în gamba lui Evans, apoi Ylva a simțit punctul în care metalul cel tare se termina iar cuțitul atinge doar țesut moale. Ylva a

observat cât de mult își încorda John maxilarul, apoi, fără ezitare, a întors lama, iar bucata de metal s-a ridicat spre ea. Cu degete înțepenite, înghețate, a încercat să înhațe fragmentul și să îl extragă cu totul, dar era acoperit de sânge și prea alunecos. Evans a gemut și s-a zvârcolit de durere.

— Domnule, va trebui să împing mai mult bucata de metal, să reușesc s-o prind cum trebuie.

John a dat din cap. Din nou, Ylva a îndreptat flacăra de gaz spre cuțit. Duhoarea și sunetul emanate de sângele lui John, în timp ce se frigea, au făcut-o să icnească de greață. Ar fi vrut să-și întoarcă privirea, dar a reușit să se stăpânească. După ce cuțitul s-a răcit puțin, l-a împins mai adânc în gamba lui John ca să îl strecoare sub fragment. Prin rafalele de vânt putea auzi bolborositul cărnii și sângelui sub presiune. A trebuit să apese zdravăn cuțitul pentru a ridica suficient bucata de metal, ca s-o poată prinde cum trebuie. A strâns-o ferm cu degetele înghețate și, cu o smucitură brutală, a izbutit s-o extragă. Urletele lui John au acoperit vuietul furtunii. Apoi a amuțit, și n-au mai putut auzi decât șoapta îndoliată a fulgilor de zăpadă care se fugăreau unii pe alții pe toată întinderea tundrei, ca niște fantome bântuind.

După ce bucata de metal a ieșit din carne, Ylva a văzut un val proaspăt de sânge care se revărsa din rană și a fost ușurată. Acest lucru indica faptul că scosese toată schija.

Cu degete tremurătoare, a apăsat rana căscată, dar acum, sângele țâșnea într-un șuvoi gros. Avea degetele înțepenite de frig și amorțite și nu reușea să aplice suficientă presiune pentru a opri sângerarea ca să poată bandaja rana. John era palid ca moartea, iar corpul îi era scuturat de spasme.

— Trebuie să cauterizez rana, domnule.

El știa ce înseamnă asta. Expunerea cărnii și sângelui la o temperatură foarte ridicată urma să lege proteinele, cam cum se întâmplă atunci când prăjești un ou. Știa că acest lucru va opri sângerarea. Singura problemă era că arsurile din țesuturile înconjurătoare aveau să-i crească riscul de septicemie. Cauterizarea rănii i-ar fi procurat lui John câteva zile să ajungă la un doctor, înainte ca infecția să devină fatală. Mai știa și că n-are de ales.

— Fă-o, Nordahl, hai să terminăm cu asta.

Din nou, a lăsat flacăra brichetei să lingă lama cuțitului până când acesta a devenit roșu incandescent și, de această dată fără să-l lase să se răcească, a înfipt cuțitul în rana deschisă... sfrrr...

John s-a holbat la Ylva într-o agonie disperată. I-a cuprins mâna și a încercat să-i smulgă cuțitul cu de-a sila. Ylva și-a impus să fie tare. Nu putea să-i dea drumul acum. L-a imobilizat pe John cu o privire hotărâtă, în timp ce cuțitul incandescent pârjolea țesutul afectat și închidea rana. Sfârâia fioros, iar carnea și sângele ardeau, transformându-se într-o crustă subțire, carbonizată. Furia lui izvorâtă din durere s-a potolit, iar când nivelul de adrenalină i-a scăzut John și-a pierdut cunoștința.

Ylva a extras lama însângerată, a curățat-o în zăpadă, apoi s-a așezat calmă. Vântul se liniștise și a observat că erau înconjurați de o lumină albă, limpede. A tăiat o fâșie din parașută și a bandajat rana.

John Evans zăcea palid și liniștit. Cu excepția câtorva convulsii reflexe, părea profund stors de vlagă. Pe pământ, lângă el, era bucata însângerată de metal, iar Ylva a examinat-o cu atenție, înainte s-o adulmece. Duhoarea dezgustătoare de sânge și de combustibil era imposibil de confundat. Doar așa, să se convingă, a aprins bricheta și a îndreptat flacăra spre metal. Acesta a început să ardă cu un foc albastru, intens. Bucata de metal venea din rezervorul de combustibil. John a deschis ochii și s-a uitat cu coada ochiului, neputincios, spre flacăra sinistră. Știa amândoi ce însemna asta. Întrebarea nu mai era dacă urma să facă septicemie, ci când.

Având rana bandajată, John s-a ridicat în picioare. Era mai rău decât o furtună ghibli, și-a dat el seama. Mult mai rău. Nu avea niciun motiv să se certe, el era singurul vinovat pentru situația în care se afla. Acum trebuia să se gândească la o soluție. A aruncat o privire spre Ylva, care se ridicase și cerceta împrejurimile.

— Domnule, avionul nostru a fost doborât la mai mulți kilometri în sud-est față de locul în care ne aflăm noi acum. Rușii vor începe să caute acolo. Asta ne dă un avans.

El a dat din cap. Ylva s-a uitat în sus spre lumina care se prelingea printre norii încărcăți de zăpadă. Soarele era spre nord. Trebuia să fie în jur de zece dimineața. Asta le oferea o idee legată de direcția în care se afla vestul. John a aruncat o privire spre ceas. Sticla se spărsese, iar acele erau îndoite, dar busola funcționa în continuare, iar săgeata indica nordul.

Capitolul 14

Președintele era furios. Acesta nu era un accident. Un avion de luptă al NATO nu avea cum să zboare direct spre cea mai mare bază nucleară a Rusiei din întâmplare. Fără să exprime vreo urmă de emoție, a ascultat raportul greu de crezut al echipei, primit din Monciogorsk, în timp ce gândurile i se mișcau cu repeziciune prin minte. Cu siguranță incidentul fusese înscenat de cineva care-și dorea să târască regiunea arctică într-un război dubios din umbră. Cine ar fi avut intenția să creeze anarhie în regiunea Barents? Cine avea resursele pentru a pune în scenă o asemenea operațiune?

Frenezia mediatică obișnuită a Occidentului pâlpâia pe toate ecranele de televiziune din spatele lui. Ce batjocură la adresa liberei expresii! Un tărăboi interminabil al prezentatorilor de știri stereotipici, al elementelor grafice ieftine, al pompoșeniei plictisitoare și al teoriilor conspiraționiste hiperbolice.

„Avionul NATO doborât de Rusia în timpul exercițiului NATO.” „Atacul rusesc la adresa NATO impune un răspuns ferm!” „E Finnmark noua Crimee?” îmbătați de propria lor importanță, conspiraționiștii și ghicitorii politici însetați de publicitate se umpluseră de spume. Pretindeau că se așteptaseră la una ca asta de mult timp. Rusia se tot înarmase pentru a susține un război împotriva Occidentului. Vedeți, v-am spus noi! Aroganți și triumfători, devorau cerșetoria de atenție mediatică în timp ce explicau lumii că incidentul cu avionul F-16 fusese evident înscenat de Kremlin pentru a legitima un atac plănuț cu grijă asupra graniței NATO din nord. Președintele a pufnit batjocoritor – de parcă el ar recurge vreodată la asemenea tactici de amatori.

Detesta acest expozeu ultracomercializat de emoții în exces. Isteria în masă. Învățase cum poate să se joace cu circula media occidental, bineînțeles. Se și distrase făcând asta, dar îl disprețuia cu atât mai mult. Într-adevăr, aparatul de propagandă occidental îl învățase tot ce trebuia să știe despre manipularea maselor și influența percepției colective. SUA și aliații acesteia erau maeștri în a-și bombarda excesiv victimele cu

informații înșelătoare și contradictorii, până când oamenii își pierdeau în cele din urmă încrederea în autorități, în agențiile de presă și în propria lor capacitate de a discerne. Își dăduse seama că „libertatea de exprimare” a Occidentului nu era altceva decât un spectacol regizat cu grijă constând din știri false, povestioare de divertisment superficial și momeli pentru clickuri, al căror singur scop era să instige diverse grupuri unele împotriva celorlalte pentru a distrage atenția oamenilor și a-i ține ocupați. Presa devenise psihopatul perfect, al cărui haos de informații îi făcuse pe oameni să nu mai aibă încredere în propriii lor ochi și propriile urechi și să pună la îndoială orice informație, inclusiv faptele. Mai ales faptele. Încă din anii '90 fusese fascinat de modul în care presa își zăpăcea publicul, creându-i confuzie, inducându-l în eroare și epuizându-i capacitatea de gândire critică, astfel nimicindu-i capacitatea de a acționa. Ba chiar invitase strategii media de top și consilieri de imagine din Occident la Sankt Petersburg ca să poată învăța de la cei mai buni.

— Războiul este epistemiologic. Cel care controlează povestea câștigă războiul, îi spusese ei.

— Câștigătorul este acela a cărui versiune de adevăr este acceptată ca fiind adevărată. Faptele nu contează. Dacă repeți o minciună de îndeajuns de multe ori, însăși familiaritatea ei o va face credibilă. Oamenii doresc siguranță. Dacă le spui aceeași poveste, iar și iar, vor începe s-o creadă. Familiaritatea generează credibilitate.

Așadar, care era povestea aici?

Raportul trimis de maiorul Hodrokovski indica faptul că totul decursese normal până când, deodată, avionul NATO începuse să urmărească Fullback-ul rusesc. Aeronava F-16 nu răspunsese la apelul maiorului după ce traversase frontiera rusească; în schimb, își continuase drumul, îndreptându-se ținută spre baza nucleară din Monciogorsk. Aeronava NATO fusese doborâtă deasupra orașului Apatiti, iar numărul de victime de până acum se ridica la 37. Acest număr era de așteptat să crească. Imaginile din Apatiti scăpărau pe ecranele televizoarelor. Cadrele erau groaznice, pentru că epava în flăcări stârnise un incendiu într-un spital și într-un bloc din apropiere. Pozele cu pacienți carbonizați și civili acoperiți de arsuri alimentau setea de conflict de ambele părți ale frontierei. Armata descoperise deja rămășițele scaunelor piloților, prin urmare piloții înșiși nu aveau cum să fi ajuns prea departe. Soldații Speznaz erau deja pe drum.

Situația era volatilă și instabilă, s-a gândit Președintele. Piloții trebuiau capturați. Nu aveau cum să iasă vii din treaba asta până când nu-i livrau toate informațiile legate de cei care erau în spatele acestei acțiuni, modul în care fusese planificată operațiunea și motivul ei. Apoi îi va lăsa să moară liniștiți – în definitiv, nu era complet lipsit de inimă.

Deși luat pe nepregătite de modul cum se întâmplase treaba asta, nu era surprins de acțiunea în sine. Președintele știa că nivelul relativ înalt de pace internațională, cooperare și guvernare pe baza legilor, care definise ultimii 70 de ani de după cel de-Al Doilea Război Mondial fusese, din punct de vedere istoric, excepția, nu regula. Haosul constant era regula. Aceasta era calea naturii: totul trebuia distrus pentru a renaște. Iar, iar, iar și iar. Viața era un vârtej al haosului etern.

Învățase de mic copil arta supraviețuirii printre umbre și haos, acolo unde nimic nu era sigur. Ajunsesse să accepte că nu poți avea încredere în nimeni niciodată. Nimic nu era așa cum părea și totul era o luptă. În copilărie își dăduse seama și de faptul că, odată ce renunți la iluzia siguranței, lumea se deschide și totul devine posibil. După ce devii dispus să îmbrățișezi haosul, după ce descoperi seninătate, claritate și putere în nebunia anarhică, nemiloasă și nihilistă, ești un om liber.

Educația lui pe străduțele lăaturalnice brutale din Sankt Petersburg îl adusesse direct până în vârful puterii, iar el nu uitase niciodată lecțiile pe care le învățase acolo. Dar, așa cum foștii proprietari ai acestei „dacei” uitaseră să ia în calcul brutalitatea vieții reale, oamenii obișnuiți uitaseră adevăratul mod în care funcționează lumea, de fapt. Le mergea prea bine. Își adormeau mintea cu telenovele infantile în timp ce se așteptau ca politicienii și funcționarii publici să-i protejeze. Îi lăsau pe adulți, pe cei puternici, să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile lor, în timp ce ei se amorceau cu tentații hedoniste, divertisment și plăceri. Li se părea că siguranța și prosperitatea sunt lucruri de la sine înțelese.

Președintele s-a dus la fereastră și a aruncat o privire afară, spre duzinele de specialiști în politică externă care năvăleau în clădirea administrativă. Un Mercedes negru s-a oprit în fața intrării, iar din el a coborât Tom Erik Gran, ambasadorul impunător și jovial al Norvegiei. Președintele l-a privit cu atenție. Părul ambasadorului era ciufulit, sacoul era descheiat, iar el părea dezorientat. Stresat. Interesant, asta sugera că norvegienii erau la fel de nepregătiți pentru excursia avionului NATO la

Monciogorsk. Așadar, americanii erau în spatele afacerii – dar care clică internă din Washington era acum la cârmă? Președintele lor nu era altceva decât un idiot util, iar generalii din jurul lui tindeau să fie relativ previzibili. Deci, cine altcineva din Washington ar fi fost în stare să dea un astfel de ordin?

Era greu de crezut că exercițiul spontan pe care îl comandase el cu câteva ore mai devreme ar fi putut să provoace un asemenea răspuns. Să trimiți un avion de luptă NATO spre cea mai mare bază nucleară a Rusiei trebuia să fi fost o acțiune atent planificată și aprobată cu mult timp în avans.

Președintele s-a blestemat pentru că nu anticipase factorii care pusese în mișcare acest șir de evenimente. Ei bine, se părea că va trebui să amestece din nou cărțile.

Capitolul 15

Ylva simțea că privirea maiorului Evans îi arde spatele. De câte ori își plasa greutatea pe piciorul rănit, îl auzea respirând cu icnete scurte și furioase. Furtuna se liniștise, iar ea a fost ușurată să descopere că făcuse corect calculele. Știa unde se află, mai fusese aici și înainte.

Drumul lung și obositor peste lacul înghețat Seidozero era un coșmar superb. Lacul era orientat spre sud, iar vântul de nord lăsase în urmă troiene de zăpadă adânci, cu o crustă înghețată care se spărgea și ceda la fiecare pas. Ylva aproape că simțea durerea care îl pătrundea nemilos pe maiorul Evans de fiecare dată când piciorul lui rănit trecea prin crustă și se lovea de gheața densă. Chipul lui nu afișa nicio emoție, dar mușchii încordați ai maxilarului, picăturile de transpirație de pe buza superioară și fața lui gri-palidă spuneau tot.

Au păstrat un ritm bun și, în pofida zăpezii adânci și a unui vânt diabolic care venea din față, au izbutit să treacă peste lac în câteva ore.

— Domnule, dacă ne continuăm drumul încă trei sau patru ore o să ajungem la peșterile de sus, din munți. Ne putem odihni acolo.

John s-a holbat la Ylva. Țurțuri minuscule îi atârnavă de marginea genelor și sprâncenelor. Făcuse deja bube usturătoare pe marginea unei pleoape. Și-a ridicat mâna spre față.

— Nu le atingeți!

— Poftim?

— Vă veți irita canalele lacrimale, aveți deja degerături în jurul ochilor. Nu le atingeți.

John n-a dat niciun răspuns, dar a continuat să meargă, îndârjit și tăcut. Avea o expresie furioasă pe chip. Ylva a scos un suspin de iritare. Nu izbutea să vadă rostul acestei ostilități taciturne. Ce lipsă josnică de spirit de echipă! În calitate de ofițer superior, el era responsabil de moral, el trebuia să stabilească tonul. Maiorul Evans era un singuratic neprofesionist și egoist. Nu-i nimic, putea să aibă grijă de propria persoană și trebuia doar să-l ignore pe bătrânul morocănos.

Vântul din nord îi biciuia cu ace de gheață ascuțite și, deși mergeau

cât de repede puteau, frigul și-a întins în curând stăpânirea peste fețele lor, peste degetele de la mâini și cele de la picioare. În cele din urmă liniștea a început s-o calce pe nervi pe Ylva. Disconfortul fizic și iritarea mintală se accentuau. Ce sens avea să nu vorbească? Era un război al încăpățănării? Se tot întreba ce se întâmplase, de fapt, în timpul coliziunii, dar nu fusese în stare să-și formeze o imagine clară. Ce făcuse greșit? Nu putea să-și dea seama. Situația era ireală și îi era groază să se gândească la ce se întâmpla acum în lumea din exterior.

— Domnule, credeți că pilotul rus va spune ce s-a întâmplat? Că noi... că această...

Ce întreba de fapt? Chiar credea că pilotul rus va recunoaște că momentul în care îi hărțuise se terminase prost, că prima oară se ciocnise de avionul NATO în spațiul internațional, iar apoi îl doborâse peste Murmansk? Sau poate că rușii înscenaseră incidentul. Era oare posibil?

— Șoimii au fost provocați. Nu vom obține un aranjament ca Powers.

Maiorul Evans avea un ton amar. Francis Powers, un pilot cu o aeronavă U2, fusese doborât deasupra Uniunii Sovietice în 1960, în timp ce se îndrepta spre Bodø de la o bază NATO din Pakistan. Fusese luat prizonier și condamnat la zece ani de închisoare pentru spionaj. Povestea cu U2 îl determinase pe președintele sovietic Hrușciiov să-și anuleze participarea la un summit de pace care urma să aibă loc în scurt timp la Paris. A amenințat chiar că o să arunce o bombă nucleară peste Bodø. Datorită diplomației de cea mai bună calitate a ambelor părți, SUA a reușit să convingă Rusia să-l returneze pe Powers, iar incidentul nu a dus la o criză politică sau militară de lungă durată. John nu credea că operatorii politici de acum ar fi avut abilitatea sau disponibilitatea să gestioneze o situație ca asta într-un mod la fel de rațional.

Mergeau în liniște, iar lumina scădea rapid. Știau amândoi că, nu prea departe, șaiszeci de mii de soldați erau aliniați la graniță, iar rușii, la rândul lor, mobilizaseră și mai mult personal înarmat și pregătit de luptă. Ylva și John erau ca două chibrituri într-un butoi de pulbere.

John s-a oprit și s-a uitat în jur. Priveliștea era scăldată într-o ceață rece, lăptoasă, care ștergea linia orizontului între cer și pământ. Dacă n-ar fi fost atât de cumplit de frig, ar fi fost chiar plină de serenitate.

— Unde suntem?

Ylva i-a urmărit privirea peste lacul înghețat. În timpul verii, apa

clipocea ca plumbul lichid și reflecta munții din jur.

— Acesta este lacul Seidozero.

Maiorul Evans s-a uitat posomorât la masivul montan abrupt.

— Ai putea să dai detalii mai clare, Nordahl?

— Domnule, suntem cu aproximativ 183 de metri deasupra nivelului mării, 67,49 grade latitudine nordică și 34,51 grade longitudine estică, la marginea lacului Seidozero și a masivului Hibini. Aceia de acolo sunt munții Angvundaschorr.

A indicat spre vârfurile montane care se înălțau deasupra lor.

— Cel mai înalt pisc are aproximativ 1200 de metri deasupra nivelului mării, dar îl putem ocoli la o altitudine mai scăzută. Pe partea cealaltă se află în mare parte tufișuri și tundră până la orașul Raiakoski, care se întinde în apropierea graniței norvegiene.

Maiorul Evans a dat scurt din cap, apoi a reluat drumul.

Deși protejați de vântul din nord după ce au ajuns la munți, în același timp s-a făcut mult mai frig. Ylva a examinat lumina albastră și a estimat că trebuia să fie undeva între ora trei și patru după-amiaza. Lumina avea să dispară în curând, iar terenul urma să devină imposibil de parcurs. Lacul era înconjurat de munți impresionanți și defileuri. Aveau de traversat canioane abrupte și trecători periculoase, pline de stânci, ca să ajungă pe partea opusă a masivului. Însă muntele le oferea totodată adăpost și locuri în care se puteau ascunde, iar ei urmau să aibă nevoie de ele pentru că, în curând, soldații ruși aveau să scotocească fiecare colțișor vânându-i pe piloții NATO, după ce constatau că trupurile lor nu se află printre rămășițele avionului.

După o bucată de drum pe panta ascendentă Ylva s-a oprit, s-a uitat în sus spre fața de piatră care se înălța deasupra lor și a zâmbit. Maiorul Evans s-a oprit la rândul lui, apoi s-a uitat nedumerit la ea.

— Nordahl?

— Domnule, știți cine este acesta?

A urmărit privirea Ylvei și a holbat ochii. În lumina de un albastru intens a după-amiezii a văzut contururile unui uriaș, înalt de aproape 80 de metri, care se înălța deasupra lor.

Lumina era perfectă, iar creatura enormă, antropomorfa, arăta de parcă s-ar fi desprins din munte și se îndrepta spre ei.

— Acesta este Kuiva.

— Kuiva?

— Conform mitologiei sámi, acesta este Uriaşul Kuiva. Ei credeau că locuieşte în acest munte.

Maiorul Evans s-a uitat cinic la Ylva.

— E unul dintre locurile cele mai sfinte pentru etnicii sámi.

— De unde ştii tu chestia asta?

— Am locuit prin apropiere pe când eram copil.

— Nu-mi spune că eşti o blestemată de rusoaică!

Ylva a ignorat tonul acuzator din remarcă lui.

— Familia mamei mele e din această regiune, iar noi am locuit cu ei câteva luni după ce tatăl meu a murit.

Privirea pe care maiorul Evans i-a aruncat-o Ylvei era imposibil de descifrat. Ochii lui înguşti, cenuşii, au ţintuit-o prin gheaţa care i se depusese pe gene.

— Se spune că de aici vin hiperboreenii, a continuat Ylva.

Privirea lui a rămas fixată pe ea, apoi s-a uitat încă o dată în sus, la silueta care părea încremenită în timp. Apoi şi-a trecut o mână extenuată peste faţă.

— Continuă.

— Există multe superstiţii şi multe legende legate de această regiune. Numai în ultimii zece ani au dispărut pe aici peste o sută de oameni. Nimeni nu ştie cum şi de ce.

Maiorul Evans a oftat nerăbdător.

— Voiam să spun continuă să mergi, Nordahl!

Înțeleaptă, ea a tăcut şi a început să meargă.

Întinericul se lăsa greu peste peisaj în timp ce se chinuiau să urce muntele. Deşi maiorul Evans nu spunea niciun cuvânt, Ylva simţea că e epuizat.

Nimeni nu ştia mai bine decât el cum durerea îţi poate devora toate gândurile. Secundele se estompau, fiecare minut pătrunzător şi agonizant se transforma într-o eternitate. Dar putea s-o îndure. Printre ruinele fumegânde din Fezzan, medicul priceput care colabora cu cei care-l torturau nu putea să-şi creadă ochilor. John a strâns din dinţi şi a suportat sacul pe cap şi apa care era turnată peste el fără cruţare. Foarte puţini oameni pot îndura înecarea simulată. La asta se adăugau lipsa de somn, rănilor cauzate de

prăbușirea avionului, infecțiile, foamea, setea. De asemenea, John câștigase și respectul bătrânilor mujahedini, mercenari lipsiți de inimă și însetați de sânge din cele mai crunte războaie purtate în Afganistan, și care acum erau angajați să lupte în Libia. Aceștia văzuseră și experimentaseră cele mai teribile orori. Dar, cu excepția unei răscumpărări substanțiale asigurate de un binefăcător necunoscut după opt luni de captivitate, rebelii libieni nu scosese nimic de la John Evans. Suportase insuportabilul și supraviețuise imposibilului.

Dar aici era mai rău. Nu din cauza durerii care-i zvâcnea în piciorul rănit sau din cauza spatelui lovit. Nu, era din cauza frigului. Deja i se formaseră țurțuri pe gene și sprâncene, fiecare inspirație îi găurea și îi înțepa plămânii. Pierduse orice senzație din degetele de la picioare și de la mâini. S-a uitat la prichindelul ăla de fată care se chinuia să urce pe munte, în fața lui. Era oare rusoaică? Nu găsisese nicio mențiune legată de acest lucru în dosarul ei, doar o precizare că știe ceva rusă, iar el nu îi acordase prea multă atenție. Cine era, de fapt? John făcea eforturi să țină pasul cu ea. A hotărât să afle tot ce putea despre ea și să o folosească cum putea mai bine, până veneau să-l recupereze.

Capitolul 16

Secretarul General NATO era un om rațional, care mai trecuse prin situații de criză complexe până atunci. Putea face față presiunii, găsea inspirație în provocări și arareori se lăsa subjugat de emoții. Acum, stătea foarte calm în timp ce îi asculta pe experții de vârf ai lumii în materie de tactici, securitate geopolitică și strategie militară.

— Care e stadiul misiunii de căutare și salvare? a dorit el să afle.

Reprezentantul permanent al Norvegiei în Consiliul de Securitate NATO și-a dres vocea și s-a ridicat în picioare.

— Domnule Secretar General, operațiunea de căutare și salvare e în curs de desfășurare în regiunea Hoop, iar un elicopter SAR Queen al Escadrilei 330 din Banak e la aceleași coordonate, căutând epava. De asemenea, am repartizat o fregată din Mehamn, iar KV Senja a plecat din Bjørnøya, ambele cu destinația Hoop. Exercițiul Arctic Blizzard a fost anulat, desigur, dar toate trupele vor rămâne în regiune, pregătite de serviciu activ.

— Și rușii?

S-a uitat în partea opusă a mesei, spre liderul Comitetului de Apărare NATO, care a clătinat din cap extenuat.

— Încă încercăm să-l contactăm pe președintele rus, dar până acum fără succes. Rușii pretind că n-au idee ce anume a declanșat asta.

Secretarul General și-a mascat impecabil nerăbdarea și a ascultat cu atenție în timp ce echipa de experți a oferit opinii bine argumentate despre ce ar trebui să facă NATO de-acum încolo.

Ar trebui oare să arate disponibilitate de a acționa, să-și mobilizeze trupele terestre și să atace la rândul lor? Sau să fie flexibili și să adopte o politică a așteptării, să vadă ce se întâmplă? Era mai bine să fie transparenți și să inițieze un dialog? Sau să fie strategici și să păstreze cărțile strânse la piept?

Cu o expresie indescifrabilă, Secretarul General studia fețele care se uitau la el pe ecranele de pe perete și în jurul mesei de ședință. Cuvinte, cuvinte, cuvinte. Au fost prezentate rapoarte, analize, fapte și informații

confidențiale. Toată lumea a oferit evaluări inteligente și rezonabile. Bineînțeles – doar erau oameni inteligenți și rezonabili. Dar nimic din toate astea nu suna convingător. Cumva, calculele îi dădeau cu virgulă.

Gândurile Secretarului General au rătăcit spre o casă veche de la țară pe care o cumpărase recent, pentru când avea să iasă la pensie. Îi plăcea aspectul rustic al casei și era cucerit de autenticitatea și simplitatea ei – sau, cel puțin, asta îi plăcea să creadă. După o carieră pe coridoarele de putere cele mai exclusiviste ale lumii, se obișnuise să fie înconjurat de cel mai sublim rafinament. Toate obiectele, toată lumea din jurul lui erau de cea mai bună calitate, totul era lustruit și funcționa cu precizia unui ceas. Din când în când se simțea iar ca un intrus în mijlocul acestei elegante cosmopolite și-și spunea că-i e dor de viața simplă. Dar oare chiar îi era? Hotărâse să-și acorde timp, o grămadă de timp, să descopere ce-i plăcea cu adevărat, după ce avea să fie pregătit să se retragă și să se mute în casa veche de lemn. Era trist, într-adevăr, faptul că nu ți se oferea timp de autocunoaștere și de reflecție decât spre finalul vieții. Ce putea face un om bătrân cu înțelegerea lui profundă, deși recent căpătată, de vreme ce lăsase în urmă toate funcțiile și, în esență, își depășise data de expirare?

— La ce vă gândiți, domnule?

Întrebarea venea din partea lui David Grant, directorul de operațiuni NATO. Secretarul General a ridicat capul. La ce se gândea? Persoanele familiarizate cu stilul de conducere al Secretarului General știau că acesta nu-și trâmbeia niciodată gândurile și opiniile, ci, înainte de toate, asculta contribuțiile tuturor, ca să pună situația în lumină din cât mai multe unghiuri posibile. Nu i-a plăcut întrebarea, iar acum, când toată lumea se uita la el, putea simți cum tensiunea crește în încăpere.

Secretarul General a aruncat o privire spre consilierul său pe teme de strategie militară, un bărbat tânăr și ambițios, cu un potențial imens. Consilierul și-a dat seama că șeful lui mai are nevoie de informații înainte să răspundă la întrebare și a profitat de ocazie:

— Cel mai important lucru în acest moment e să ne păstrăm calmul și să obținem un tablou complet...

Răspunsul era atât de evident încât nimeni din încăpere nu a remarcat tonul tăios pe care tânărul și-l permisesse față de un general decorat.

Cine nu și-ar dori calm și un tablou complet? s-a gândit în sinea lui Secretarul General. Majoritatea deciziilor luate precipitat duc la și mai mult

haos. Dar, până acum, acest tablou complet se remarcase prin absență, și o neliniște din ce în ce mai acută cuprindea ședința – sau poate era mai mult decât neliniște: o frică din ce în ce mai mare.

Grant, bătrânul general al cărui potențial era în mod evident depășit, s-a infuriat și s-a umflat în pene.

— Cu tot respectul, domnule, asta e o posibilă declarație de război, nu o conferință teoretică despre strategie. Dacă va exista un război, noi trebuie să fim în ofensivă. Trebuie să preluăm inițiativa.

— Dacă asta e o declarație de război din partea rușilor, cu siguranță ei au luat deja inițiativa, a remarcat tânărul consilier.

Secretarul General a zâmbit. Da, îi plăcea tânărul. Dar acum, ochii tuturor erau din nou ațintiți asupra lui. Voiau să audă opinia Secretarului General. A oftat, s-a uitat cu oarecare îngrijorare la participanții cei mai agitați, dar n-a spus nimic. A așteptat. O expertă în apărare cibernetică și-a dres discret vocea pe unul dintre ecrane. El a văzut în spatele ei sclipiri ale panoramei de zgârie-nori din New York. Secretarul General a înclinat din cap și a spus:

— Continuați.

— Domnule, dacă reacționăm exact cum se așteaptă ei, probabil că rușii vor recurge la un model de ripostă la fel de previzibil la adresa noastră. Trebuie să fim precauți, să nu stârnim sau să nu provocăm reacții imprevizibile din partea adversarului ci, mai degrabă, să începem prin a identifica motivele și necesitățile din partea opusă.

— În regulă, și care e motivul Rusiei în acest caz?

— Să domine regiunea arctică, a intervenit generalul Grant.

Tânărul consilier al Secretarului General a zâmbit politicos, dar vocea lui a fost tăioasă când l-a întrerupt încă o dată pe general.

— Deja fac acest lucru. Prin virtutea faptului că sunt cea mai mare putere arctică a lumii, dețin controlul deplin asupra regiunii. Întrebarea ar fi de ce ar vrea să destabilizeze o situație care lucrează deja în favoarea lor?

S-au auzit șoapte în jurul mesei. În cele din urmă, aceasta era întrebarea cheie – de ce făceau rușii chestia asta acum? Generalul Grant și-a izbit palma de masă și a atras atenția tuturor. S-a uitat hotărât la Secretarul General.

— Domnule, rușii sunt ocupați să mobilizeze 65.000 de soldați la granița cu Norvegia, nu putem să-i așteptăm să termine mobilizarea înainte

să ripostăm!

A așteptat ca vorbele lui să-și facă efectul înainte să continue, de această dată mai calm și pe un ton mai didactic:

— Dacă se află cu adevărat în spatele acestui gest, probabil că rușii sunt bine pregătiți. Noi trebuie să fim în ofensivă și să punem toată presiunea de care suntem în stare asupra lor ca să *provocăm* o reacție. Trebuie să-i forțăm să ne arate ce au în mână și ce sunt dispuși să sacrifice.

Secretarul General l-a ascultat. Ceea ce spunea avea sens. Nu dorea să transmită impresia de slăbiciune, nu în fața rușilor. Le-ar fi putut da idei.

— Ce propuneți?

Generalul Grant era în formă.

— Trebuie să-i atacăm atunci când se așteaptă mai puțin.

S-au auzit și mai multe șoapte în jurul mesei, iar Generalul a continuat:

— Rușii sunt ocupați să-și mobilizeze resursele militare la granița norvegiană, pe asta se concentrează ei. Prin urmare, ar trebui să ne punem bazele NATO din sud-vest în alertă.

Șoapte noi în jurul mesei – ce legătură aveau bazele NATO din sud-vest cu problema asta?

— Arta e să știm când să luptăm și când să nu luptăm, a intervenit tânărul cu mare potențial.

Generalul a zâmbit sarcastic.

— Mai ai și alte platitudini de oferit?

— De cât timp avem nevoie să pregătim un atac? și-a pus întrebarea Secretarul General cu voce tare.

Discuții înfundate în tot grupul.

— Asta depinde de genul de atac pe care-l avem în minte. Atacurile convenționale presupun timp, dar operațiunile psihologice, atacurile aeriene și cele cibernetice sunt mai ușor de mobilizat. În acest caz concret, ar trebui să pregătim un atac hibrid, cu contribuții din partea forțelor PSYOP, cibernetice, aeriene, maritime și terestre, a răspuns generalul.

Secretarul General a înclinat din cap.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc pentru contribuțiile voastre, ne vom pune toate forțele în alertă, vom pregăti o strategie care să fie implementată peste tot, apoi vom aștepta până când vom avea mai multe informații.

Cu alte cuvinte, răspunsese „da, vă rog” la adresa ambelor propuneri.

S-au mai auzit murmure și încercări de a deschide alte discuții, dar Secretarul General a indicat că ședința se terminase și toată lumea a plecat.

Toată lumea era de acord să fie în dezacord, cu multă încântare. În definitiv, asta era NATO.

După plecarea tuturor, Secretarul General avea o pauză de treisprezece minute înainte de următoarea lui ședință. Și-a verificat telefonul. Nu avea mesaje.

De când primise vestea că rușii au doborât avionul NATO, așteptase să fie contactat de bunul său prieten, Tom Erik Gran, ambasadorul Norvegiei la Moscova. Prim-ministrul Norvegiei îl trimisese pe experimentatul ambasador la o întrevedere cu Ministerul de Externe rus, la scurt timp după ce avionul fusese doborât. Dacă cineva putea liniști apele tulburate, acel om era Tom Erik Gran.

Cu experiența lui, ar fi putut să-și dea repede seama dacă soarta avionului NATO fusese rezultatul acțiunilor rusești. Cu toate acestea, politica era un joc, iar Secretarul General știa că ar fi greu să pună bază în orice s-ar fi discutat pe parcursul întrevederii și, din acest motiv, ceea ce aștepta el să audă cu nerăbdare era impresia personală a lui Gran legată de starea de spirit a rușilor. Multe amănunte puteau fi adunate din priviri neliniștite sau dintr-o reticență neobișnuită printre funcționarii publici ruși. Dar, mai presus de toate, dorea să audă dacă Ministerul de Externe rus avusese o atitudine directă și informală, sau una încordată și evazivă. Dar cum să interpreteze aceste comportamente? O atitudine directă și informală ar putea fi cu ușurință o tactică de diversiune pentru evitarea suspiciunilor. În mod similar, o atitudine încordată și evazivă putea însemna faptul că și rușii fuseseră luați pe nepregătite și că erau speriați, la fel de speriați cum era NATO. Ambasadorul se pricepea extrem de bine să citească oameni, iar Secretarul General avea încredere în părerea lui. Până atunci nu puteau decât să aștepte, în timp ce se pregăteau pentru toate scenariile posibile, inclusiv pentru cel mai cumplit – mai ales pentru cel mai cumplit.

A expirat adânc, îl durea spatele după orele petrecute stând în ședințe și la conferințe video. Tipic pentru el, atunci când muncea era atât de absorbit încât nu mai simțea foamea, oboseala sau durerea, dar de cum lua o pauză acestea îl izbeau din plin. S-a ridicat cu trupul înțepenit și a încercat câteva întinderi, dar acestea n-au făcut decât să înrăutățească lucrurile.

Săgețile de durere de-a lungul nervului său sciatic i-au stârnit un val de iritare. Ce căuta avionul NATO atât de departe în spațiul aerian rusesc? Și de ce nimeni din partea occidentală nu avea idee de ceea ce se întâmpla?

Chestia asta în sine era suspectă. Întotdeauna cineva știe ceva – dar cine?

A rămas să urmărească simulările, programele computerizate care dezvoltau posibilele scenarii. Îi plăcea această abordare. Capacitatea enormă a inteligenței artificiale de a procesa cantități vaste de date și de variabile era cel puțin impresionantă. Niciun creier uman nu ajungea nici pe departe la acest nivel. Dezavantajul, însă, consta în faptul că, deși simularea oferea diverse posibile consecințe, acestea erau limitate de parametrii expliciți pe care îi programaseră în computer ființe umane supuse în mare măsură greșelii. Așa că, în ultimă instanță, nu a aflat nimic nou.

În definitiv, situația asta nu era decât un joc pretențios al supozițiilor. Defectul inteligenței artificiale rezida taman în faptul că aceasta era, ăăă... artificială. Între oameni putea fi mereu război sau pace. Oamenii sunt făpturi iraționale, reactive și emoționale – iar acesta e călcâiul lui Ahile al inteligenței artificiale.

Telefonul a sunat. Secretarul General a verificat numărul, dar a decis să lase apelul să intre în mesageria vocală. Era secretara de presă NATO, care avea nevoie de mai multe informații. Presiunea creștea de la o oră la alta, oamenii voiau răspunsuri, își doreau să știe care avea să fie următorul pas. NATO trebuia să răspundă, era de acord cu asta. NATO trebuia să dea cel mai bun răspuns, desigur. Dar la ce anume răspundeau, de fapt?

Secretarul General s-a gândit instinctiv că avea nevoie de o soluție rațională pentru incident, dar apoi l-a izbit revelația că exact în direcția asta munceau toate simulările pe computer și toți analiștii. Aspectele raționale erau explorate în profunzime, dar cum stătea treaba cu elementele iraționale aflate în joc? Pe acelea cum ar putea ajunge să le înțeleagă?

Și-a frecat spatele cuprins de durere. Piciorul drept aproape că-i amorțise cu totul. Nimeni nu ducea lipsă de teorii și de analize, dar ceea ce trebuia să acceseze el acum erau emoțiile și intuiția. Acest lucru era întotdeauna mai complicat. Dar nu conta. Avea câteva minute libere de irosit și a hotărât să facă o încercare. Oare ce simțea acum Președintele

rus? Ce impulsuri și ce motivații mai profunde îl animau? Care erau speranțele lui? Dar temerile?

Se întâlniseră personal de mai multe ori de-a lungul anilor, iar interacțiunile lor fuseseră de cele mai multe ori profesioniste și curtenitoare. Președintele i se păruse viclean, stăpân pe sine și rațional, iar Secretarul General își formase impresia că acesta se teme să nu pară stupid, emoțional și irațional. De aici reieșea faptul că-i păsa de imaginea lui și de ceea ce credeau oamenii despre el. Investea o cantitate semnificativă de timp și de resurse pentru a se prezenta drept un mascul alfa puternic și nu ar fi făcut niciodată nimic care să lase impresia că e un prost. Acesta era un punct bun de pornire. Nu avea voie să facă nimic care să-l umilească în public.

Și-a amintit de prima lor întâlnire. Fusesse o zi caldă de septembrie, în anul 2000, iar lumina tomnatică a soarelui care se pregătea să apună învăluia New York-ul într-o strălucire aurie.

În timp ce lumina blândă se revărsa prin geamurile înalte ale sediului Națiunilor Unite, el participase pentru prima oară la Adunarea Generală a ONU, în calitate de prim-ministru al Norvegiei proaspăt numit. Își amintea încordarea pe care o simțise. În calitate de lider al guvernului prezent în Adunarea Generală gestiona multă putere, iar odată cu ea venea responsabilitatea aferentă. Era cât se poate de conștient, totodată, de faptul că în cadrul Națiunilor Unite va fi înconjurat de cei mai competitivi conducători pe care îi va întâlni vreodată și, în cel mai scurt timp, a avut ocazia să simtă acest lucru. Dar îi plăceau puterea, provocările și jocul. La fel cum îi plăceau și omologului său, Președintele rus.

Ambii ajunseseră să preia puterea după ce-i făcuseră pe alții să capituleze, ambii erau oportuniști strategii și răbdători, niciunul dintre ei nu era revoluționar, la urma urmei, sau predispus să amplifice crize. Când se întâlniseră prima dată, cu douăzeci de ani în urmă, starea de spirit era definită de „glasnost” și de cea mai relaxată relație între Rusia și Occident de mai bine de un secol. Dar acum, dacă era să compare, situația devenise mai complexă și mai tensionată decât în cel mai glacial deceniu al Războiului Rece.

Să-ți păstrezi calmul în asemenea circumstanțe se dovedise o calitate neprețuită.

Secretarul General și-a adus aminte de Stanislav Petrov, locotenent-

colonelul rus care prevenise un posibil război nuclear în 1983. Nivelul de tensiune dintre Rusia și Occident ajunsese la apogeu când Petrov, ofițerul de serviciu al centrului de comandă pentru sistemul de avertizare al Uniunii Sovietice în privința potențialelor atacuri cu arme nucleare din partea americanilor, primise o alertă din partea unui satelit de supraveghere cum că Statele Unite lansaseră cinci rachete nucleare asupra URSS. Ordinele pe care le avea spuneau că, dacă identifică un atac nuclear, trebuia să lanseze un contraatac cu toate armele nucleare ale Uniunii Sovietice. Petrov a trebuit să ia o decizie care urma să influențeze soarta omenirii. În loc să se supună ordinelor, a decis să investigheze mai întâi dacă vreun radar de supraveghere sovietic înregistrase rachetele. Nu o făcuseră. Să aibă încredere în radarele terestre sau în supravegherea din satelit? Petrov a tras concluzia că nu putea să riște să înceapă un război nuclear bazat doar pe o alertă trimisă de satelitul de supraveghere și a amânat acțiunea. Cele cincisprezece minute pe care rușii le-au petrecut așteptând fără să știe dacă urmau să fie supuși unui atac nuclear sau nu au părut, probabil, o eternitate, dar, când nu a venit nicio rachetă nucleară, au tras concluzia că fusese, mai mult ca sigur, o alarmă falsă. Ulterior s-a dovedit că un satelit sovietic interpretase reflexiile luminii solare din apropierea statului american Montana ca pe o rachetă care tocmai se lansa.

Pe atunci, în 1983, aveau în jur de 30 de minute să riposteze în cazul unui atac nuclear. Acum, aveau cel mult cinci minute. Dacă a meritat cineva vreodată un Premiu Nobel pentru Pace, acela era locotenent-colonelul Petrov, și-a spus Secretarul General.

Capitolul 17

Mergeau în tăcere. Singurul sunet pe care-l produceau era scârțâitul proaspăt al crustei înghețate de zăpadă cu fiecare pas pe care-l făceau. După moartea tatălui ei, Ylva cutreierase deseori această regiune împreună cu verii ei mai aventurieri. Munții și lacul erau doldora de mituri, iar verii ei câștigaseră câteva ruble arătându-le obsedaților de OZN-uri și turiștilor hiperboreeni drumul spre vârful muntelui. Acum încerca să-și aducă aminte cel mai scurt traseu care ocolea vârful și cobora pe masivul de pe latura vestică, o zonă în care nu fusese niciodată.

Perioada de după moartea tatălui său fusese cea mai cumplită, dar, posibil, și cea mai bună din viața Ylvei. Nu-și aducea prea bine aminte ce se întâmplase după ce-l găsisse pe tatăl ei muribund pe podeaua pivniței. Totul fusese un haos. Mama ei demonstrase, în mod neașteptat, o stăpânire de sine considerabilă în momentele imediat următoare. Când Ylva îi povestise despre umbra zărită cu câteva secunde înainte ca tatăl ei să moară, mama ei o crezuse fără rezerve. Cu toate astea, poliția nu găsisse dovezi. Nicio urmă de ADN, nimic care să sugereze că tatăl ei fusese victima unei crime. Pe de altă parte, din moment ce sunt supuși unor diferențe extreme de presiune și forță gravitațională, piloții prezintă un risc accentuat pentru diverse complicații medicale, ca de exemplu cheaguri de sânge pe creier și, conform raportului de autopsie, exact aceasta fusese cauza morții. Zăpada din jurul casei lor fusese găsită virgină și neatinsă. Era evident că nimeni nu intrase pe nicăieri, cu excepția ușii, și că singurii doi oameni care veniseră pe-acolo erau cei din echipajul de la Urgențe. Chiar și așa, mama Ylvei era convinsă de faptul că aceasta spunea adevărul pentru că, deși știa că Ylva era în stare să mai toarne câte o minciunică nevinovată, în cazul acela îi credea pe deplin relatarea.

Familia lor își făcea griji legate de modul în care aveau să se descurce Ylva și mama ei în perioada dificilă de după moartea lui Geir. Știa că Mary are o minte delicată, iar când verii Ylvei le-au invitat să stea la ei, în Lovozero, să-și plângă tatăl pierdut, Mary a acceptat invitația. Acest lucru îi oferise și ei ceva nou de explorat și de învățat. Nepoata ei se măritase cu

un sămi care păștea turme de reni și, datorită glasnostului și frontierelor deschise între Norvegia și Rusia, izbutiseră în cele din urmă să se viziteze reciproc. În curând, Mary devenise pasionată de istoria și drepturile etnicilor sămi din Rusia. Avea în jur material din belșug.

Mary și-a găsit liniștea în compania rudelor ei și, pentru o vreme, a părut aproape normală. După zilele lungi petrecute pe câmp împreună cu turma de reni, dormea până dimineața fără mari intervenții farmaceutice. A devenit mai meditativă și mai introspectivă, dar zâmbea mai des, chit că zâmbetul îi era indescifrabil. De asemenea, pentru prima oară, era dispusă să asculte, mai mult decât să vorbească, ceea ce din punctul de vedere al Ylvei era o schimbare binevenită.

Dar după ce s-au întors la Bodø, starea psihică a lui Mary s-a deteriorat iar și, în curând, și-a pierdut complet conexiunea la realitate. A început să bată câmpii. Turuia despre faptul că tatăl Ylvei era victima unei conspirații geopolitice, pretinzând că el știa ceva care îl transformase în ținta unui asasinat. În timp, teoriile conspirației pe care le construia au devenit atât de exaltate și acuzațiile ei atât de nerușinate încât poliția a renunțat s-o mai sune înapoi. În schimb, i s-au prescris medicamente mai puternice și a fost, ca atâția alți oameni care refuză să se conformeze, anihilată chimic. Și de-abia atunci, nu înainte, a devenit tăcută. Cu adevărat tăcută.

Tăcerea ei o călca pe nervi pe Ylva. A început să ducă dorul flecărelilor nesfârșite ale mamei sale despre mituri, spiritualitate, spirite, etimologie, literatură, politică, metafizică, epigenetică, muzică, cultură, ritualuri, psihologie, pictură, filme și istorie, condimentate cu diverse fapte științifice despre... ei, bine, despre orice. În mod special îi era dor de prelegerile ei „cvasi-științifice” despre fizică cuantică și interconectare. Pentru că, atunci când Ylva a făcut efortul de a se documenta pe cont propriu, studiind latura științifică pe care se bazau diverse subiecte pe care le argumentase mama ei, s-a dovedit că aceasta avusese de multe ori dreptate. Cunoștea foarte bine datele concrete și ținea pasul cu ultimele descoperiri într-o varietate de domenii.

De-a lungul zilei, Mary obișnuia să citească sau să urmărească știrile fără încetare, iar în timpul nopții citea cărți și naviga pe internet – și nu pentru a căuta filmulețe drăgălașe cu pisici. Dimpotrivă, urmărirea cele mai avansate prelegeri științifice și politice pe care le putea găsi. Dar care era scopul acumulării tuturor acestor informații? În fond, nu avea pe nimeni cu

care să le împărtășească. Și tocmai pentru că studia totul din multiple puncte de vedere, tocmai pentru că se avântase cu atâta dăruire în fiecare subiect și pentru că era în căutarea legăturilor și conspirațiilor chiar și acolo unde acestea nu existau, se pierduse în acest șuvoi constant de informație și fusese declarată nebună. Nu era de mirare că pierduse firul, își zicea Ylva, niciun creier nu poate gestiona un asemenea volum de informații.

În timp ce-și croia drum prin frig, Ylva s-a pomenit că tânjește după vocea luminoasă și plină de viață a mamei sale, care, cu viteza unei arme automate, descria universul într-o revărsare de cunoaștere constantă, necenzurată, povești colorate, observații pline de umor, explicații științifice și teorii fabuloase ale conspirației.

Cu un junghi, Ylva s-a gândit că, dacă ar fi fost acum în locul fiorosului și posomorâtului maior, mama ei i-ar fi dat înainte despre compoziția permafrostului și despre caii Yakut arctici care pot supraviețui unor temperaturi de -50 de grade – bineînțeles că ea călărise unul. Mai presus de toate, îi plăcea să cuvânteze despre *sastrugi*, coamele lungi de gheață în formă de valuri pe care vântul le sculpta gradat într-un peisaj acoperit de zăpezi. Era un coșmar să mergi pe un *sastrugi*, s-a gândit Ylva, dar mamei sale îi plăcea faptul că se unduiau ca niște dune de nisip mătăsoase în direcția dominantă a vântului. *Sastrugi* combina toate temele de interes ale mamei sale, modelele estetice ale crustei de gheață erau ca niște instrucțiuni sculpturale și, totodată, dezvăluiau aspectele meteorologice locale. Faptul că știai asta putea însemna în tundră diferența dintre viață și moarte.

Apoi, mama ei ar fi trecut fără niciun motiv la un subiect aleatoriu cum ar fi... hiperboreenii, uriașii din țara aflată mai la nord de vântul de nord, cum îi descria nimeni altul decât Herodot, cu mult înainte de nașterea lui Hristos și de ocheadele aruncate de Cleopatra lui Iulius Cezar. Mama ei prefera mitologia greacă teologiei și istoriei romanilor. Probabil că ar fi descris relatările lui Herodot despre hiperboreenii mitici cu intensă pasiune și dramatism, pentru că, dacă un lucru era vechi și înconjurat de mituri, el devenea întotdeauna plin de semnificații ascunse pentru ea. Și, așa cum o cunoștea Ylva pe mama ei, o astfel de prelegere ar fi dus în curând spre un discurs filozofic prelungit despre cum etnicii sámi erau originari din Peninsula Iberică – cine-ar fi crezut? Din punct de vedere genetic ne

tragem, de fapt, din berberii nord-africani, s-ar fi lăudat ea. Și da, bineînțeles, mama ei locuise într-un cort din deșert cu berberii mai multe luni, nu o dată, ci de două ori. Îi plăceau berberii. Cu toate că berberii nu se denumeau pe sine folosind acest cuvânt, își spuneau „*imazighen*”, ceea ce însemna ceva de genul „*bărbați liberi*”, și probabil că acesta era lucrul pe care îl aprecia la ei. Bărbați liberi – cui nu-i plac bărbații liberi, s-a gândit Ylva. Și, încă o dată, i s-a făcut dor de Storm. A zâmbit în sinea ei și s-a gândit la ochii lui, mâinile lui, buzele lui. Era, pur și simplu, superb.

John a observat că Ylva zâmbea în timp ce mergea. „Ce dracu’, fata asta râde? Și-a pierdut mințile?” A hotărât să stea cu ochii pe starea ei mentală. Depindea teribil de mult de discernământul ei dacă voia să scape de aici viu. Iar discernământul cuiva care chicotește de unul singur la vederea mizeriei în care se aflau era îndoielnic. La dracu’, de ce trebuia să fie totul atât de dificil?

Mergeau prin noaptea înghețată, limpede și fără lună. Contururile munților fuseseră treptat șterse de pe cerul întunecat. John simțea cum începe să-l cuprindă o senzație rece și stranie. În sfârșit urma să experimenteze întunericul absolut la care visase. Bezna era exact atât de învăluitoare și impenetrabilă pe cât se temuse și sperase că va fi. John avea multe regrete în viață, în calitatea lui de călău al celei mai mari și agresive puteri din istoria lumii avea nenumărate motive să simtă regrete, dar în momentul acela, în timp ce întunericul era pe cale să-l înghită, a simțit o certitudine nou-izvorâtă că, în cele din urmă, făcuse ceea ce trebuia. Cei pe care voise să-i protejeze, cei pe care fusese nevoit să-i protejeze erau în siguranță acum. Datorită lui. Făcuse doar ceea ce trebuia, după puterile lui.

John a încercat să-și amintească momentul în care ar fi trebuit să-și încheie cariera militară. Dintre cele cincizeci și ceva de conflicte armate în care se implicase SUA după Al Doilea Război Mondial – majoritatea războaie din umbră relativ necunoscute, de care nu-i păsa nimănui –, John participase la șase. Începând cu Afganistan, apoi în Irak și Somalia, și după o scurtă perioadă în care se întorsese acasă, în State, fusese expedit în Uganda, după care întâi în Siria, apoi în Libia. John călătorise prin toată lumea. Dar, în ultima vreme, fusese cuprins de îndoieli. Merita? Oare chiar transforma SUA într-un loc mai sigur? Își proteja cu adevărat țara și concetățenii cu toate aceste intervenții militare în alte colțuri ale lumii?

Existase odată ca niciodată un moment când intențiile lui John erau bune, dar drumul spre Iad este, cum se știe, pavat cu bune intenții.

Tăcerea s-a întrerupt când John a auzit un bâzâit șters în depărtare. A recunoscut sunetul și a scos un oftat.

— Sunt aici.

— Cine?

— Avioanele de recunoaștere rusești.

Ylva a reacționat de îndată. Repede ca fulgerul, s-au strecurat sub un afloriment uriaș din calcar. Câteva secunde mai târziu, avionul imens de spionaj a trecut în zbor pe deasupra lor. Paravanul de calcar a împiedicat dispozitivul de filmare cu senzor de căldură să-i detecteze. Avionul a zburat mai departe.

John s-a uitat la Ylva.

— Și-au dat seama că nu ne-am prăbușit cu F-16.

Ylva a dat din cap.

Vânătoarea începuse, iar ei erau prada.

Capitolul 18

Când plecase la serviciu cu optsprezece ore în urmă, Igor Serkin era un nimeni. Până să ajungă acasă, devenise un mare erou rus. Igor era disperat.

Ziua fusese un dezastru absolut. Începuse promițător cu o alergare, micul dejun împreună cu familia și o misiune care nu ar fi trebuit să fie decât un simplu incident de hărțuire, dar care se terminase cu o catastrofa pe care Igor nu și-ar fi putut-o imagina nici măcar în cele mai sinistre coșmaruri. Valul de adrenalină care îi năvălise prin tot corpul în timp ce doboră avionul NATO se terminase abrupt când văzuse aeronava prăvălindu-se spre sol și explodând în mijlocul orașului Apatiti. Igor știa că aproape 65.000 de suflete locuiau în orașul minier situat la vest de Munții Hibini. Se uitase la explozie când corpul avionului izbise troienele de zăpadă într-un jet de lumină violent ca un fulger, apoi urmasse sfera imensă de foc care se ridicase spre cer. Incandescența exploziei și focul izvorât de acolo topiseră zăpada dimprejur, iar Igor își dăduse seama că incendiul începea să se extindă.

Din momentul în care a aterizat, a fost convocat la raport, iar Igor le-a spus totul, inclusiv partea în care, în timpul hărțuirii, atinsese avionul NATO și probabil că îl defectase. Se așteptase la o muștrare urmată de o anchetă minuțioasă, dar superiorii lui au părut a fi în controlul poveștii încă dinainte ca Igor să-și depună declarația. N-a știut dacă să se simtă ușurat sau intimidat când i s-a dat ordinul să nu discute cu nimeni despre ceea ce s-a întâmplat în timpul hărțuirii. Avea permisiune doar să confirme că a executat un ordin atunci când a doborât avionul NATO, care se îndrepta spre baza nucleară din Murmansk. Aceasta era povestea oficială. Punct.

Superiorii lui nu s-au arătat câtuși de puțin surprinși auzind despre incident, iar acest lucru îl tulbura pe Igor cel mai tare.

Tot restul zilei, a avut o senzație aproape supranaturală că totul se desfășura conform unui plan necunoscut lui, un sentiment care treptat se intensifica. Era ca și cum fusese doar un pion într-un joc mult mai mare. Dar care era jocul? Care era rolul lui, și cine controla totul?

Raportul nu a durat mult, iar când s-a întors în hangar a fost întâmpinat cu aplauze. Schimbat în haine de civil, s-a dus să se întâlnească cu reporterii

care se adunaseră deja în fața bazei aeriene. A urmat ordinele și le-a relatat doar ce i se spusese să le relateze. Încă simțindu-se ușurat și înfricoșat, Igor a remarcat că presa înghițea povestea pe nemestecate.

Acasă, familia lui stătea pe canapea, uitându-se la televizor. Știrile referitoare la atacul NATO dominau fiecare canal, iar declarația succintă a lui Igor era difuzată în buclă. Era prezentat ca un erou. Igor salvase națiunea. Prin faptul că doborâse avionul NATO, mai mult ca sigur prevenise un atac asupra bazei nucleare. Se spunea că o mână de victime din Apatiti erau un preț mic pentru ceva ce ar fi putut deveni cea mai mare catastrofă nucleară din Rusia.

S-a dovedit că avionul NATO se prăbușise într-o fabrică de îngrășăminte chimice de la periferia orașului. Pe ecran pâlpâiau imagini color ale trupurilor carbonizate care zăceau risipite pe pământ ca niște păpuși de cârpă sfâșiate. Copii și adulți răniți erau îngrijiți de voluntari și de personal medical din localitate, în timp ce martorii oculari înfricoșați descriau cum explozia i-a izbit ca un cutremur, dar și cum a izbucnit panica în perioada bulversantă și haotică de după prăbușire. Vehiculele de la Urgențe nu reușiseră să ajungă la fața locului, pentru că porțiuni din drum fuseseră făcute praf de explozie, iar traficul de la și până la locul exploziei fusese blocat. Au mai văzut imagini cu animale de fermă alergând libere, acolo unde gardurile și grajdurile fuseseră aruncate în aer, și blocuri cu găuri căscate în ele acolo unde pereții fuseseră smulși, iar locuințele distruse ale oamenilor erau expuse ca niște case de păpuși. Numărul morților și răniților încă nu fusese confirmat, dar se estima că e mare. Evacuarea zonei fusese amânată de autoritățile încă îngrijorate în privința gazelor periculoase din aer, din jurul fabricii de îngrășăminte. Un spital și mai multe blocuri fuseseră aruncate în aer și mai rămăseseră doar scheletele lor, ca niște avertismente legate de lucrurile care vor urma.

Autoritățile ruse speculau că zborul NATO nu izbutise să-și atingă ținta finală, Baza Aeriană Monciogorsk și, în schimb, se orientase spre centrala nucleară Poliarnie Zori, aflată la 160 de kilometri sud de Monciogorsk. Era o binecuvântare faptul că locotenentul Igor Serkin izbutise să doboare avionul NATO înainte ca acesta să se prăbușească în centrala nucleară.

Igor a simțit un fior straniu strecurându-i-se pe sub piele. Povestea cu avionul NATO care venise aici să arunce în aer baza nucleară din

Monciogorsk era luată de bună, prezentată ca un fapt. Dar nu era adevărată. De unde puteau să știe ceva despre misiunea avionului NATO dacă nu-i interogaseră pe piloți? Sau înainte ca NATO s-o confirme? Erau niște presupuneri prezentate drept fapte. Igor a ascultat interviul cu Președintele, difuzat printr-o rotație amețitoare de orice sursă de știri. Rusia va răspunde tentativei de atac, NATO putea fi sigură de asta, spunea el. Și Igor era sigur. Era singurul lucru de care era într-adevăr sigur.

La baza aeriană, maiorul Hodrokovski a izbutit, spre ușurarea ei, să evite tot tărăboiul, și a avut și norocul de a fi cruțată de interacțiunea cu reporteri și de întrebările lor. Un ofițer superior mult mai ambițios și ahtiat după publicitate s-a asigurat că devine el imaginea publică a succesului. Maiorul Hodrokovski stătea singură în hangar, uitându-se la avionul pe care îl condusesse Igor. L-a inspectat minuțios și, în curând, a descoperit o zgârietură urâtă pe aripa lui dreaptă. La o inspecție mai amănunțită, a descoperit urme de vopsea kaki. O crăpătură adâncă indica o coliziune brutală. Maiorul Hodrokovski a adus un cuțit ascuțit și un tub pentru teste, apoi a râcâit în tub cojițe de vopsea de pe aripa avionului lui Igor. Trebuia să le trimită la laborator.

Capitolul 19

Ylva a avut grijă să o ia pe latura nordică a munților, înspre vest. Era conștientă de faptul că maiorul Evans ducea o luptă tăcută cu durerea din picior. Știa și faptul că extenuarea începea să-și spună cuvântul, o resimțea și ea. A aruncat rapid o privire peste umăr, a văzut contururile feței aspre a maiorului Evans și s-a oprit. Noaptea se lăsase pe furiș și acoperise complet peisajul.

— Domnule, aveți nevoie de o pauză?

Răspunsul a venit de îndată:

— Nu!

Ylva s-a uitat la piciorul lui. O pată de un roșu-închis i se întrezărea deasupra bocancului. Era sângele care se revărsa prin pantalonii uniforme. Mersul prin zăpadă adâncă, la -30 de grade Celsius, într-un vânt insuportabil care venea din față, te storcea de puteri, iar Ylva știa că va fi un chin să se orienteze prin noapte. Pe lângă asta, și ea avea nevoie de odihnă.

— Am face mai bine să ne oprim acum, pentru a...

Mayorul Evans a ignorat-o. A refuzat să cedeze și s-a holbat rigid înainte, continuând să se târască peste culme. Ylva și-a mușcat limba ca să se abțină de la a mormăi câteva înjurături bine alese, pentru că nemernicul bătrân și încăpățânat nu conștientiza faptul că-și făcea rău de unul singur, iar continuarea drumului era ceva incredibil de stupid. S-a oprit.

— Domnule, nu sunt sigură de traseu și nu mă pot orienta în întuneric. Riscăm să ne facem mai mult rău decât bine dacă mergem mai departe.

Mayorul Evans a auzit-o cât se poate de clar pe Ylva, dar, cu toate astea, a continuat să meargă. Ea s-a îndreptat de spate și s-a uitat împrejur. Nori denși acopereau luna și o împiedicau să vadă peisajul. Contururile munților îmbrăcați în zăpadă se reliefa foarte șterse pe cerul negru al nopții, spre est. L-a auzit pe maiorul Evans că se oprește și s-a așteptat la un ordin brutal, dar el n-a spus nimic, stătea doar pe loc, uitându-se la ea.

— Domnule, cred...

S-a întrerupt. Din stânca aflată chiar în spatele lui se iveau o proeminență de piatră.

Era perfectă. Cu picioare de plumb, ea s-a târât până acolo și, fără să spună un cuvânt, a început să sape în zăpada de dedesubt.

John a continuat să o privească. Încă de când trecuseră de uriașul de piatră de pe versantul de est al muntelui se tot întrebase: cine era ea? Era cazul să fie îngrijorat? Era posibil ca ea să fie o amenințare? De ce nu exista nicio informație despre faptul că fata locuise în Rusia? Era oare relevant lucrul ăsta? Era oare o înscenare?

John se obișnuise deja cu această stare constantă de alertă, de agresiune mocnită. Inamicul putea fi oriunde și putea fi oricine. Oare Ylva era inamicul? Nu avea energia să se gândească la asta acum. Voia doar să se concentreze asupra singurei persoane în care a putut întotdeauna să aibă încredere. Voia să se gândească la ea. La nimeni altcineva.

Toată lumea știa că John o iubește pe soția lui, Kathryn, pe fiica lui, Leah, și casa pe care o construiseră împreună la Willow Springs, în Texas. Petrecuse mai multe luni într-o garnizoană din apropiere de locuința lor după ce el și Kathryn se căsătoriseră și se născuse fiica lor. Fusesse cea mai fericită perioadă a vieții lui. Dar, în cele din urmă, John a trebuit să se întoarcă la serviciul activ și a acceptat o misiune operațională standard în Siria. A simțit că, din momentul în care a plecat, ceva s-a schimbat, viața în timpul serviciului activ își pierduse farmecul. Acum, că avea o locuință și o familie a lui, a început să privească populația locală cu alți ochi. I-a devenit mai dificil să mențină distanța emoțională necesară, pentru că se întreba în sinea lui din ce în ce mai frecvent: de ce facem asta? De ce bombardăm țări aflate la sute de kilometri distanță de SUA?

Astfel de gânduri nu erau o noutate, fiecare soldat le avea din când în când, dar John a ajuns treptat sub imperiul lor. A început să se schimbe. De câte ori era pe teren, îi era dor de casă și ducea lipsa familiei, dar de câte ori era acasă, cu familia lui, îi era dor de energia și de sentimentul camaraderiei de pe teren. A devenit un fel de rutină să facă naveta între viața lui liniștită din Texas și trăirile lui intense din diferite zone de conflict din străinătate.

În momentul când a fost trimis în Libia, în 2011, John acceptase deja că munca și misiunea lui în viață erau să asigure pâinea familiei sale și să-și slujească țara – numai că toate astea urmau să se schimbe. După cele opt luni chinuitoare, în timpul cărora fusese ținut ostatic de rebelii libieni, viața lui nu a mai fost niciodată aceeași. După ce a fost salvat din Libia și s-a

întors în siguranță la familia lui din Texas, au început coșmarurile. Războiul lui John nu se termina niciodată, tortura a continuat în interiorul său, în fiecare zi și în fiecare noapte.

S-a apucat de băutură, iar asta a înrăutățit lucrurile. S-a apucat de antidepresive, care l-au făcut impotent, gras, letargic și cu tendințe sinucigașe. Când furia a cedat, s-au instalat lipsa de speranță și apatia. Memoria nu-l mai ajuta. În punctul cel mai grav al decăderii abia își putea aminti cum îl cheamă. Pentru John, amorțeala emoțională a devenit obiectivul principal. Zilele când nu putea să mai simtă absolut nimic erau cele mai bune.

În linii mari, luase hotărârea să termine cu tot. Nu mai avea puterea să stea cu garda ridicată tot timpul. Nu mai avea energia necesară să-și continue comportamentul degradant, autodistructiv, ca să îndure vinovăția, să nu fie capabil să aibă parte de măcar o singură noapte de somn neîntrerupt. Era bine înarmat și bine pregătit, tot ce mai avea de făcut era să găsească momentul potrivit.

Numai că o tot amâna, ezita, nu-i era frică de moarte, dar ceva rămăsese nerezolvat. Încă mai avea socoteală de dat. Timpul trecea, iar John era în cădere liberă, cu un creier care părea de catran, când deodată i se oferise un post de instructor pentru un exercițiu NATO care urma să înceapă. Nu mai auzise de mult vești din partea Forțelor Aeriene. Oare putea postul acela să fie un nou început pentru el? Ultima lui șansă să scape de decădere și să revină în serviciul militar? Numai că, în adâncul sufletului, John știa, de fapt, adevărul. Postul era, în cel mai bun caz, o amânare de scurtă durată a sfârșitului inevitabil.

John și-a alungat gândurile și s-a holbat încruntat, suspicios, la Ylva, care, cu brațe extenuate, săpa o peșteră în zăpadă, ca să aibă amândoi unde să doarmă. Avea nevoie de ea acum, iar ea va trebui să-i dea, în cele din urmă, răspunsurile pe care le căuta. Dar, înainte de toate, aveau nevoie de somn, a acceptat acest lucru, și a schiopătat spre ea. Fără să mai adauge un cuvânt, a îngenunchat și a început să sape.

Capitolul 20

— Tata, o să înceapă războiul?

Micul Serghei s-a ghemuit sub cuvertură și s-a uitat îngrijorat la tatăl lui. Igor a zâmbit încordat și a strecurat cu multă grijă cuvertura sub degetele de la picioarele mici și reci ale fiului său. Ce putea să-i spună? Să încerce oare să-i explice? Sau să-i spună că nici el nu știe și că, la rândul lui, e speriat?

— Nu-ți face griji pe tema asta, fiule, a răspuns el.

Era un răspuns tâmpit, de parcă Serghei putea să se oprească așa, pur și simplu, să se gândească la asta, după ce toată seara nu vorbise despre nimic altceva.

— Or să ne bombardeze?

Igor a scos un oftat greu. Îi era groază de răspuns.

— Nu vom da voie nimănui să ne bombardeze, fiule. Suntem în siguranță. Îți promit. Acum, treci la somn.

Putea să-și dea seama că Serghei nu fusese convins, piciorușele lui mici se agitau neliniștite sub cuvertură. Băiatul și-a așezat mâna mică peste pumnul mare și puternic al tatălui său.

— Dar la televizor au spus că America ar putea să ne bombardeze.

Igor i-a ciufulit părul. Privirea deschisă a băiatului căuta siguranță și garanția absolută a faptului că dușmanul, indiferent cine era acesta, nu îi va răni niciodată.

— Știi ceva, cred că lucrul cel mai bun pe care-l putem face noi acum e să avem grijă unii de alții și să avem încredere în conducătorii noștri. Ei vor rezolva problema, sunt sigur de asta.

Totuși, micul Serghei a refuzat să se lase convins. Frica pusese stăpânire pe el.

— Tu o să ai grijă de noi, nu-i așa, tati?

Ochii lui Igor s-au umplut de lacrimi și și-a ferit privirea. Putea el să facă această promisiune? Știa că haosul, odată început, își are propria dinamică prin care să-și impună iar și iar dominația.

Ce ar fi putut să facă diferit? Totul se întâmplase atât de repede, iar el

nu fusese în stare să se gândească la nimic altceva decât la datoria de a executa un ordin. Pentru asta fusese antrenat, era meseria lui. Și mai era și valul de adrenalină, îi plăcuse dintotdeauna acel val de adrenalină, dar în ceața unui atac nu gândești pe termen lung.

După zece ani petrecuți în valea umbrelor, sub glasnostul lui Gorbaciov și liberalismul haotic al lui Elțin, lumea își revenise încă o dată la normal și armata își recăpătase locul binemeritat în societatea rusă. În Rusia de azi, salariile muncitorilor și pensiile oamenilor erau plătite la timp. Și poate că sumele nu meritau să te lauzi cu ele, dar erau suficiente pentru a avea mâncare pe masă și un acoperiș deasupra capului.

În afara granițelor Rusiei, totul se prăbușea, era un univers al concurenței feroce deghizate în libertate. Igor călătorise foarte mult în tinerețe și văzuse cursa de șobolani din Occident, lupta neîntreruptă pentru bani și atenție. Toată lumea se zbătea să avanseze, cu orice preț. Era extrem de trist. Avea prieteni care și-ar fi dat o mână și-un picior să se mute în SUA, convinși că vor da lovitură acolo. La ce bun? Igor își dorea să aibă reguli clare și pământ solid sub picioare. Pentru el, asta era adevărata libertate. Și nici nu-i plăceau lihnitele după bani, desperate să se mărite pentru ascensiune socială cu orice preț. Nu, el își dorea să fie căsătorit cu o femeie adevărată, ca Natașa, să se trezească sub zâmbetul ei și să asculte toate zgomotele pe care le făcea prin casă înainte să se culce. Da, Natașa făcea multă gălăgie înainte să se bage în pat, era iritant, dar lui îi plăcea, erau zgomote bune și el se obișnuise cu ele.

Igor primise tot ce și-ar fi dorit vreodată: un apartament mic și confortabil, doi copii pe care îi iubea, un tată care-l făcea să turbeze de nervi, dar care era acolo când copiii veneau acasă de la școală și care făcea diverse lucruri folositoare. Și pe Natașa, desigur. O adora pe soția lui puternică și capricioasă, care era mai deșteaptă decât el și care îl iubea cu adevărat. Așa cum și el o iubea cu adevărat. Și, mai presus de toate, avea un avion de luptă cu care putea să decoleze la intervale regulate, iar acolo, în cabină, el era regele.

— Tati, răspunde-mi, ce...

Igor s-a uitat în jos la Serghei și s-a gândit: e atât de inocent și de încrezător. Obrăjorii lui moi, bucălați, corpul lui mic și delicat în pijamaua puțin prea mare pentru el, moștenită de la vărul lui, și mânuța mică, sprijinită de a lui i-au făcut inima lui Igor să ardă de tristețe. Această etapă a

vieții se va termina în curând. Copilăria fiului său va avea un final tare abrupt. Igor nu era în stare să înțeleagă toate consecințele acum, dar frica fiului său l-a cuprins și pe el.

— Vei avea grijă de noi, nu-i așa, tată?

Igor s-a îmbărbătat și, cu o voce sigură, liniștitoare, a răspuns:

— Da, fiule, o să am grijă de tine. Așa cum bunicul a avut grijă de mine și așa cum străbunicul a avut grijă de bunicul. N-ai de ce să-ți faci griji, mami și tati sunt aici și vor avea grijă de tine.

Și chiar credea ceea ce spunea.

Micul Serghei a zâmbit ușurat. Pleoapele lui au devenit mai grele, iar respirația i s-a liniștit, în timp ce vocea tatălui său s-a așternut asupra lui ca o cuvertură comodă și călduroasă.

— Lumea spune că ești erou, tati. Că tu ne-ai salvat.

Igor s-a uitat cu inima strânsă la fiul său care, în ciuda mai multor încercări de a ține ochii deschiși, adormea.

— Tati, când o să mă fac mare, vreau să mă fac pilot, și o să-i bombardez pe toți oamenii răi și o să-i protejiez pe cei buni. Exact așa cum o faci tu.

Igor a simțit nevoia să zâmbească. Și-l putea imagina foarte bine pe micul Serghei drept un bărbat tânăr și mândru în uniformă.

— Așa e, fiule, o să-i protejăm pe cei buni.

Pentru că asta fusese și visul lui Igor în copilărie: că urma să-i protejeze pe oameni și să îndrepte lucrurile, că oamenii se vor putea baza pe el. Micul Serghei a căscat și s-a ghemuit pe-o parte. În sfârșit, se liniștise complet. Tăticul lui va avea grijă de el.

Micuțul visa adeseori să devină ca tatăl său. Își imaginase totul atât de limpede: el și tatăl lui zburând prin aer și alungându-i pe tipii cei răi. Observase cum toată lumea de la școală era speriată de bătauși, cum nu îndrăznea nimeni niciodată să intervină când aceștia cășunau pe o victimă oarecare. Toți se uitau în altă parte, se purtau ca și cum nu se întâmpla nimic și aveau grijă să nu stârneasă ei înșiși antipatia bătaușului. Serghei nu avusese nevoie de prea mult timp să se prindă de asta, pentru că era unul dintre cei bătuți, hărțuiți și abandonați la școală. Nu voia să discute cu nimeni despre asta. Era umilitor. Dar poate că bătaușii aveau să-l lase acum în pace, pentru că tatăl lui era un erou și fusese la televizor.

Micul Serghei a zâmbit în timp ce adormea. Era cazul ca bătaușii să fie

atenți. Acum, el și tatăl lui erau băieții duri, și or să le arate ei lor. Un sentiment cald și furnicator s-a răspândit prin trupul subțirel al băiatului. Era entuziasmat de treaba asta și abia aștepta. Acum era rândul bătaușilor să se teamă de el.

Igor a privit în liniște cum ochii fiului său se închid, până când, în cele din urmă, micuțul a adormit cu umbra unui zâmbet pe buze. În timp ce Igor stinge lumina, a auzit mobilul sunând în camera de zi. L-a sărutat cu gingășie pe cap pe micul Serghei.

— Noapte bună, fiule.

Apoi a ieșit tiptil din încăpere.

În camera de zi, tatăl lui Igor stătea ca lipit de televizor. Natașa era în bucătărie și spăla vasele. Igor a luat mobilul și a văzut pe ecran că îl suna maiorul Hodrokovski. De ce îl suna acum?

Avea ordine ferme din partea superiorilor săi să nu vorbească cu oameni din afară. Niciun cuvânt, nici cu colegii, nici cu familia, nici cu prietenii și cu atât mai puțin cu jurnaliștii. A simțit privirea neliniștită a Natașei ațintită asupra lui în timp ce și-a îmbrăcat paltonul și a ieșit pe balcon să vorbească.

— Serkin.

— Bună seara, Serkin, aici Hodrokovski.

— Bună seara.

Mayorul Hodrokovski nu pierdea niciodată timp cu formalități, prefera să fie directă.

— Ai omis ceva în raportul pe care mi l-ai prezentat?

Igor s-a alertat de îndată. Și-a aprins o țigară și a făcut o pauză lungă ca să câștige timp înainte să răspundă.

— Vă referiți la ceva anume?

— A existat vreun contact fizic între Fullback și avionul NATO în timpul hărțuirii?

Igor n-a spus nimic. Nu era sigur dacă avea permisiune să răspundă.

— Serkin, ai auzit întrebarea?

Igor auzise întrebarea și, de asemenea, auzise și iritarea maiorului Hodrokovski, provocată de lipsa lui de cooperare. Știa de coliziune, și-a spus el, dar, în mod evident, nu face parte din cercul interior, dacă mă întreabă despre eveniment. Igor a rămas mut.

— Ai provocat tu accidentul în timp ce hărțuiai avionul?

Igor a mai tras un fum în țigară. Era clar că ea nu făcea parte dintre inițiați. A spus cu o voce blândă, dar fermă:

— Am urmat ordine.

— Lucrul ăsta trebuie raportat.

Igor s-a uitat la propria lui imagine în fereastră. Avea două reflexii. Familia lui era înăuntru, la căldură, Igor era afară, în frig.

— Le-am oferit un raport detaliat superiorilor noștri din Moscova, va trebui să-i întrebați pe ei dacă ceva e neclar.

— Dar ei nu mi-au spus nimic despre...

Maiorul Hodrokovski s-a întrerupt, nu voia să spună mai multe sau să dezvăluie faptul că nu fusese pusă în temă. Igor și-a dat seama că ea bănuia ce anume se întâmplase între Fullback și avionul NATO și-și dorea instinctiv să discute dilema cu ea, dar, în mod evident, nu putea face asta. Primise ordine clare să-și țină gura. Pe lângă asta, dacă maiorul nu era deja în temă, probabil că exista un motiv bun pentru asta.

— Mai e ceva, doamnă maior Hodrokovski?

A adoptat cea mai neutră și profesionistă voce de care era în stare, sperând ca aceasta să nu-i trădeze disconfortul. Maiorul Hodrokovski și-a dat seama că nu va ajunge nicăieri și a încheiat conversația politicos și protocolar.

Igor a mai rămas afară în frig, uitându-se la luminile apartamentelor de bloc din jurul lui. În depărtare se auzea gălăgia orașului. Și-a dat seama că le-am ciobit avionul, s-a gândit el, dar n-a fost informată oficial de acest lucru. Oare era cazul să avertizeze echipa din Moscova?

Dacă ea începea să-și vâre nasul și să investigheze accidentul pe cont propriu, întreaga strategie de a păstra secretul se ducea de râpă, iar el trebuia să-și asume responsabilitatea pentru greșeala lui. Igor s-a cutremurat, starea de disconfort îl rodea. Nu, ea va trebui să-și formeze propria părere și eventual să o prezinte autorităților competente. El nu urma să se implice.

Pe lângă asta, nu-și dorea să spună ceva care să-i creeze probleme maiorului Hodrokovski cu cei din Moscova, nu era o chestie pe care să vrei s-o răscolești, toată lumea știa asta. Igor a tras un ultim fum din țigară, apoi a stins-o și și-a pus chiștocul în buzunar, înainte să se întoarcă la căldură.

Capitolul 21

Rove nu putea să înțeleagă de ce și-ar alege cineva să locuiască atât de departe la nord de Cercul Arctic. Dinspre mare venea o zloată rece și udă, iar la doar ora patru după-amiaza deja se făcea întuneric. După aproape 24 de ore de management intens al crizei, trecuse pe la hotelul unde era cazat pentru câteva ore de somn binemeritat. Era un talent cu adevărat special de-al lui: Rove putea să doarmă oriunde, oricând, indiferent de împrejurări. Un soldat doarme când poate, iar zilele și nopțile următoare aveau să fie lungi.

Miza era înaltă, iar Rove simțea presiunea, acum nu-și putea permite nicio greșeală. Prioritatea lui era să se asigure că Rusia nu ataca Norvegia, declanșând astfel Articolul 5, piatra de temelie a strategiei de apărare NATO. Un atac împotriva unei țări echivala cu un atac la adresa tuturor celor 29 de state membre, iar acest lucru ar fi pornit un război mondial căruia Rusia n-ar fi fost vreodată în stare să-i supraviețuiască decât dacă folosea arme nucleare. Sau, mai bine zis, ea nu ar putea spera să-i supraviețuiască unui război mondial, dar, în calitatea lor de putere nucleară, rușii puteau trage restul lumii în jos după ei.

Rove și-a amintit că, obiectiv, SUA nu lupta niciodată pentru nimeni decât dacă propriile ei interese erau amenințate și, din acest motiv, apărarea colectivă a NATO fusese pusă în aplicare o singură dată în istoria organizației – ca să apere SUA după atacurile teroriste din 11 septembrie 2001. Anarhia care urmasese după acel război încă devasta Orientul Mijlociu, iar azi, la 20 de ani după invazia Afganistanului, SUA se lupta în continuare cu afganii. Forțele formidabile ale NATO puteau face orice țară să îngenuncheze, dar nu mai puteau câștiga un război. Jocul se schimbase.

S-a uitat afară, la vremea mohorâtă de iarnă, în timp ce mașina lui condusă de șofer ieșea din zona centrală a orașului Bodø, conștient în tot acest timp că, ceva mai departe spre nord-est, forțe militare imense se adunaseră de ambele părți ale graniței, pregătite de luptă.

E adevărat, granița norvegiano-rusă era una dintre cele mai vechi și mai pașnice granițe terestre ale lumii, dar cât de puternică ar fi fost încrederea dintre poporul norvegian și cel rus dacă, în cele din urmă, între

ele s-ar fi născut un conflict militar?

Detectase o atitudine prorusă mult mai pronunțată în regiunile din apropierea graniței de nord decât printre elitele atotputernice și tehnocrații din Oslo.

Porțiunea estică din Finnmark avea o relație specială cu vecinii săi. Mai mult, regiunea fusese eliberată de forțele ruse pe la finalul celui de-Al Doilea Război Mondial. Cea mai stranie poveste de război pe care o cunoștea Rove se referea la ceea ce se întâmplase după ce rușii îi alungaseră pe nemți din zona de nord a Norvegiei. În loc să revendice teritoriile pe care le cuceriseră, rușii se retrăseseră galant și le înapoiaseră pământurile norvegienilor. Cine face una ca asta? Nu-și amintea să fi auzit vreodată de vreun gest similar făcut de o țară pentru alta.

Totul clocotea de activitate când s-a întors la Cartierul General Reunit Norvegian. În drum spre ședința lui, Rove a observat că trăsnițul de la CYFOR era și acum la muncă. S-a oprit să-l studieze. Cu umerii cocoșați și ochii roșii, tipul cel înalt stătea holbându-se la ecranele din fața lui. Alături de el erau șase cutii de Red Bull și o baghetă pe jumătate mâncată. Rove a zâmbit. Aprecia implicarea și simțea intuitiv că omul știa ce face.

Storm era pe undeva prin spațiul cibernetic când Rove s-a apropiat și s-a oprit în spatele lui. Rove n-a spus nimic, dar a observat că Storm spărsese sistemul nervos central al mai multor sateliți rusești și, în acel moment, urmărea un satelit aflat la 67,49 grade latitudine nordică și 34,51 grade longitudine estică, deasupra lacului Seidozero din Rusia. Rove s-a încruntat – ce se întâmpla pe acolo? Avionul NATO se prăbușise peste Apatiti, iar echipa lui trăsese concluzia că piloții se catapultaseră ceva mai departe, înspre nord-est. Oare locotenentul Storm Bure știa ceva ce nu ajunsese la el?

Rove și-a dres vocea, iar Storm a fost luat prin surprindere și a sărit în picioare când și-a dat seama cine era în spatele lui. L-a salutat pe general.

Rove a dat din cap în semn de răspuns și i-a făcut un semn lui Storm să se așeze.

— Cum merge treaba?

S-a auzit un pocnet sec când degetele lui Storm au zburat pe deasupra tastaturii. S-a deconectat de la satelitul rusesc și a intrat pe o schemă tehnică General Dynamics a unui F-16.

— Ei, bine, domnule, această secțiune controlează avionul F-16, a

indicat el spre un loc aflat sub aripa stângă a avionului. Poate că s-au rătăcit prea departe spre est din cauza unei erori a sistemului de navigație.

Rove a dat din cap îngândurat. Storm a continuat:

— Totuși, avionul a trecut recent printr-o verificare tehnică multilaterală și totul era în regulă. În plus, o eroare tehnică a sistemului de navigație n-ar fi explicat de ce nu am putut contacta avionul.

Rove s-a uitat peste simulările 3D în mișcare rapidă ale diverselor scenarii pe care le crease Storm.

— Se poate ca cineva să le fi spart sistemul?

Storm s-a încruntat, apoi a clătinat din cap.

— E imposibil să spargi și să distrugi și comunicarea, și funcțiile de navigație ale unei aeronave F-16. Sunt pe circuite separate.

Rove s-a uitat la hartă.

— De ce cauți în regiunea din vestul lacului Seidozero?

Storm a ridicat din umeri.

— Cea mai logică opțiune ar fi fost să se catapulteze cât mai aproape de masivul Koașva.

Rove l-a privit. Era stupefiat.

— Logică? În mod cert nu există niciun fel de logică în mizeria asta.

Storm a continuat să tasteze.

— Totul are logică, dacă știi cauzele care au declanșat-o, variabilele relevante și ordinea inherentă a acțiunilor.

Rove a murmurat în sinea lui, îi plăceau ciberneticieniiăștia duși cu capul, aveau o atitudine constructivă față de majoritatea lucrurilor.

Apoi și-a tras un scaun liber și s-a așezat lângă Storm.

— În regulă, explică-mi logica.

Storm s-a întins, iar Rove a tras concluzia că pe individ îl dureau gâtul și spatele, iar ochii lui erau roșii din cauza lipsei de somn.

— Dat fiind că NATO nu i-a dat ordin avionului nostru F-16 să zboare în Rusia...

Storm i-a aruncat o privire scurtă lui Rove, dar acesta n-a făcut decât să-l aștepte să continue, fără să afișeze vreo reacție.

— ...factorul declanșator trebuie să fi fost neintenționat, din punctul de vedere al avionului NATO.

Rove a dat din cap.

— De atâta lucru ne-am dat seama și noi.

Storm a dat din umeri. Gândeau cu voce tare.

— Prin urmare, ei aveau o misiune de escortă din regiunea Hoop și până în Kirkenes, când Fullback-ul a interacționat cu ei. Probabil s-a întâmplat ceva în timp ce erau hărțuiți.

S-a scărpinat în barbă.

— Ceva ce a defectat computerul central plasat sub aripa stângă. E punctul vulnerabil al avionului, și probabil că tot echipamentul electronic a fost închis. Tot echipamentul electronic din avion.

Rove a continuat să se uite îngândurat la Storm, care și-a dezvoltat mai departe teoria:

— Dacă au pierdut controlul asupra avionului și au încercat să-l dirijeze spre sud-vest cu ajutorul unei busole analogice, există o posibilitate mare să fi fost deturnați prea mult înspre est, din pricina vântului. Era o furtună dezlănțuită, care bătea dinspre nord-est. Teoretic, e posibil să fi intrat în spațiul aerian rus din greșeală. Iar dacă au făcut acest lucru și și-au dat seama unde erau, identificând puncte de referință terestre în timp ce rușii îi urmăreau, singura mișcare logică ar fi fost să încerce să meargă în direcția vântului și să ajungă cât mai aproape de masivul Koașva. De asta avionul s-a prăbușit aici.

A arătat spre orașul Apatiti.

— Dacă s-au catapultat cu zece-douăzeci de secunde înainte ca avionul să fie doborât, direcția vântului din regiune și viteza de 51 de kilometri pe oră a acestuia urmau să le împingă parașutele spre sud-vest. Locotenentul Nordahl are 1,74 metri înălțime, cântărește 55 de kilograme și are un indice de masă corporală de 18,2. Maiorul John Evans are 1,85 metri înălțime, cântărește 84 de kilograme și indicele lui de masă corporală este 24,5.

Rove l-a întrerupt:

— De unde știi asta?

Storm s-a foit agitat în scaunul lui, un pic stânjenit.

— Păi, am spart dosarul medical al maiorului Evans, iar pe locotenentul Nordahl am ridicat-o în brațe de câteva ori, dar i-am spart și ei dosarul medical. Doar ca să fiu sigur.

Rove a zâmbit, iar Storm a continuat:

— În orice caz, am calculat traiectoria a două corpuri care se catapultează la o altitudine de 10.000 de metri, ultima altitudine măsurabilă pe care o am în ceea ce-i privește.

Storm i-a arătat lui Rove calculele lui, iar Rove s-a aplecat în față, fascinat, să se uite mai îndeaproape.

— Două corpuri la altitudinea, greutatea și indicele de masă corporală pe care tocmai le-am menționat, cu direcția și viteza vântului date, ar putea, dacă au noroc, să izbutească să aterizeze în această regiune, în apropierea masivului Hibini.

Rove a examinat informația de pe ecran și de pe harta lanțului muntos rusesc, pe care Storm o printase. Avea sens. Rove era impresionat.

— Dar de ce ar încerca să aterizeze într-o zonă montană?

— Pentru că e mai dificil de cercetat. Munții sunt plini de peșteri în care se pot ascunde, iar regiunea înconjurătoare e un pustiu arctic interminabil. Poate că speră să traverseze masivul Hibini și să se îndrepte spre vest pe acest traseu.

Storm i l-a arătat pe hartă. Rove s-a uitat la el neîncrezător.

— Dar cu siguranță piloții nu aveau acces la astfel de cunoștințe de la fața locului, în momentul când s-au catapultat.

Storm a rămas cu privirea pierdută în lumina albastră care venea dinspre monitorul computerului. A scos un oftat trist.

— Locotenentul Nordahl le are. A locuit o vreme acolo.

Capitolul 22

Ylva și John și-au folosit toată energia pe care o mai aveau ca să scoată zăpada care se îngrămădise până la refuz. Ylva simțea cum transpirația i se scurge ca un lichid neplăcut în jurul gâtului, sub brațe și în jos, pe spate. S-a oprit calmă din săpat, și-a desfăcut costumul de pilot și s-a dezbrăcat de hainele care-i acopereau partea superioară a corpului. John s-a uitat la ea înspăimântat.

— Ce faci, Nordahl?

— Domnule, munca în haine umede nu face decât să crească riscul să murim înghețați.

John a oftat din greu, trebuia să recunoască faptul că instinctul ei de supraviețuire era de primă mână. Apoi și-a desfăcut și el costumul de pilot și s-a dezbrăcat. Au rămas în frig, la bustul gol, apoi și-au șters rapid propriile corpuri, apoi unul pe celălalt. Fricțiunea le-a stimulat circulația sângelui, iar senzația înțepătoare i-a făcut să se trezească puțin. Ylva s-a uitat la John. Acesta avea cicatrici hidoase pe tot corpul. Știa cum le căpătase și nu a spus nimic, dar el era conștient de privirea ei. John, la rândul lui, a observat tatuajele Ylvei. Nu ura nimic mai mult decât femeile cu tatuaje.

După ce și-au șters toată umezeala și transpirația, Ylva și-a întors hainele pe cealaltă parte și le-a îmbrăcat cu partea uscată a materialului lipită de piele. John a procedat la fel. Apoi s-au oprit pentru un moment, dârdâind.

Pe John l-a cuprins o tristețe bruscă după ce Ylva s-a strecurat în peșteră ca să sape în continuare din interior. Îi amintea de fiica lui, Leah, în timpul uneia dintre nenumăratele lor excursii cu cortul în zona lacurilor din Michigan. Totul era incitant și totul era minunat. Seriozitatea și abilitatea de a conștientiza situații, pe care el încerca să i le inoculeze prin practică, erau doar o aventură, probabil, din punctul ei de vedere. Era conștientă, cu veselie, de faptul că tatăl ei știa ce face și că totul va fi în regulă.

Cu excepția faptului că fata trăia într-un pericol permanent. Cel mai cumplit, cu siguranță cel mai cumplit moment din viața lui John Evans a

fost atunci când a văzut în ochii fiicei sale că încrederea ei în el a murit. Expresia ei oripilată, în timp ce lumea ei sigură se descompunea, iar tatăl ei se transforma într-un monstru, aveau să-l bântuie pentru totdeauna. Dopat cu medicamente prescrise de doctor, marijuana, LSD și alcool, venise acasă și o atacase pe mama ei, iubirea vieții lui, femeia pentru care ar fi fost fericit să moară.

O izbise, ea căzuse, el se aruncase asupra ei și, până ca ea să aibă timp să reacționeze, o lovise, iar, și iar și iar. Ea țipase: „Ieși afară, o să ne omori!” Chipul ei blând, pe care îl iubise și pentru care luptase, femeia tânără și frumoasă pe care o văzuse cu ochii minții în fiecare noapte... Buzele ei jucăușe și ochii sclipitori, neastâmpărați... Toate astea nu mai ajunseseră la el. Nu-i mai văzuse decât pe mincinoși, pe lingușitori, pe cei care-l torturaseră, pe politicieni, pe birocrati... A văzut un dușman batjocoritor și s-a dezlănțuit. A auzit oase care se rupeau, a văzut sângele țâșnind, a simțit adrenalina și furia ca pe un gust metalic grețos în gură. Și a continuat să lovească. Ochii lui nu vedeau nimic, a continuat să lovească, ea a dispărut, iar el a continuat să lovească. A lovit cu toată puterea și cu pumni de oțel. A lovit-o iar și iar, până când ea a zăcut liniștită, cu privirea întoarsă spre sine. Învinsese, el lovise primul și tot el lovise ultimul. El era cel mai puternic, ea nu avusese nicio șansă, era de acord cu el pe orice temă, nu mai existau întrebări. Ea era complet moale. El era cel mai tare. Ea zăcea nemișcată.

De-abia în acel moment și-a revenit. De-abia în acel moment și-a dat seama că ea, nu dușmanul, era persoana care zăcea sângerând, neînsuflețită, în brațele lui. În cadrul ușii a văzut-o pe fiica lui holbându-se la el, cu ochi sălbatici și înfricoșați. Copilul s-a prăbușit pe podea, cu gura căscându-se în țipete tăcute: „Mami! Mami! Mami!”

A fost ultima dată când le-a văzut.

John și-a alungat gândurile și s-a aplecat spre intrare. Peștera era atât de mică încât abia exista spațiu pentru amândoi, dar trebuiau să se mulțumească cu ce aveau. Ylva n-a spus nimic când el s-a întins cât putea mai departe. Îi convenea de minune. Întunericul și pereții reci de zăpadă îi stimulau claustrofobia, era ca și cum ar fi fost îngropați într-un sicriu de gheață.

— Îmi cer scuze pentru condiții, domnule, a murmurat ea.

John n-a spus nimic, s-a ghemuit în poziție fetală, cu fața la perete. Îl dureau mușchii și dărdăia de frig.

Ylva, la rândul ei, simțea că frigul pune stăpânire pe ea. Acum, că nu se mai mișcau, temperatura corpului le scădea rapid. S-a zbatut să iasă din peșteră, afară în noaptea fără lună.

— Domnule, ninge tare, am putea face un mic foc în peșteră, fumul nu va fi foarte vizibil în întuneric.

John a murmurat ceva, ea nu a înțeles foarte bine ce, dar a interpretat-o ca pe o aprobare. Tremurând, a pornit să scotocească după niște bețe uscate și un pic de mușchi.

În scurt timp, cu câteva bețe și o scânteie, au izbutit să aprindă un foc mic, care le-a oferit alinare imediată. Când John și-a ridicat mâinile înghețate spre flacără, acestea au început să-l furnice, de parcă mii de insecte mișunau prin venele lui. Treptat, sângele i s-a întors în degete; îl durea, dar într-un mod binevenit. Ylva s-a așezat lângă deschizătura peșterii și și-a examinat propriile degete amorțite de la mâini și picioare în strălucirea focului. După ce extremitățile i s-au încălzit, pielea a devenit roșie, iar ea a început să și le simtă din nou. Apoi și-a îndreptat atenția spre maiorul Evans și a început să-l examineze și pe el. Degetele de la mâini erau în regulă, la fel și degetele de la piciorul stâng, dar când i-a văzut piciorul drept, s-a alarmat. Pielea avea o culoare cenușiu-deschis, era rece și înțepenită. A apăsat cu delicatețe ca să vadă dacă era elastică prin comparație cu restul țesuturilor. John a tresărit de durere.

— Domnule, în cazul degerăturilor în piele se formează cristale de gheață, acestea sparg celulele și vasele de sânge și provoacă moartea celulelor. Trebuie să verific.

— Și ce dacă am degerături? Nu e ca și cum aș putea face ceva în privința asta, a mormăit John.

Ylva nu a spus nimic, dar a continuat să-i apese pielea, care își revenea, cu greu, la forma inițială.

— V-au apărut degerături, dar nu cred că țesutul e mort.

Și-a desfăcut din nou costumul de aviație și i-a lipit cu delicatețe tălpile de pielea goală de pe abdomenul ei. John s-a holbat la ea. Căldura pielii era binevenită. Respirația i s-a liniștit pe loc și a devenit mai adâncă.

— Trebuie să ne asigurăm că nu rămâneți cu răni permanente în urma degerăturilor, domnule.

El a înclinat din cap. A simțit furnicături în picior în timp ce acesta se încălzea, senzația era de gădilătură și de usturime deopotrivă când sângele a izbutit să curgă din nou liber spre degetele de la picior. John s-a întins pe spate. Ylva a rămas nemișcată, pentru ca picioarele lui John să se poată încălzi lăcom la contactul cu pielea ei.

A observat, de asemenea, că din rana de pe gamba lui John se prelingea sângele, iar asta era o altă problemă. Orice umezeală accentua semnificativ impactul dăunător al frigului, iar ea știa sigur că John urma să facă în curând cangrenă din cauza urmelor de combustibil de pe schija care îi pătrunsese în gambă. În plus, și-a dat seama că rana de la gambă urma să crească riscul de degerătură pe piciorul respectiv și, din păcate, știa mult prea bine ce însemna asta.

John a scos un baton cu proteine din rucsac și au mâncat în tăcere. Focul cel mic din interiorul peșterii strălucea cald. Fumul plutea afară, spre noaptea siberiană, și se amesteca în zăpada care se așternea în troiene grele. Corpul lui John începea să se încălzească, iar el s-a simțit mai bine. S-a uitat la Ylva. Chipul ei căpătase o expresie contemplativă în timp ce-și trecea mâna, absentă, peste tatuajele verzi de pe antebraț. El a zâmbit crispat.

— Ești o enciclopedie ambulantă de clișee.

Ylva s-a încruntat.

— Poftim?

John s-a îndreptat puțin.

— „Marcet sine adversario virtus”... Ce înseamnă asta?

Îi citise cuvintele tatuate pe partea inferioară a abdomenului atunci când se dezbrăcaseră de haine să-și șteargă transpirația. Ylva n-a răspuns imediat – ce putea să spună? S-a uitat în jos la degetele ei, furnicăturile începeau să dispară, iar mâinile îi deveniseră grele și incandescente.

— „Nu există onoare fără rezistență”, a murmurat ea.

John a făcut ochii mari.

— Iisuse!

— Altfel spus, nu există câștig fără durere, a scăpărat ea un zâmbet strâmb pe întuneric.

El a simțit nevoia să râdă. Era un sentiment ciudat. A râs din nou. Nu avusese de mult timp vreun motiv să râdă și, dat fiind contextul prezent, la drept vorbind nici acum nu avea vreunul.

— Alo! Ai 30 de ani, de ce atâta melodramă?

Ylva i-a aruncat maiorului Evans o privire iritată. Știa destule despre el. Storm o ajutase cu informații care, obiectiv vorbind, nu erau destinate publicului larg, însă ea se documentase în legătură cu mentorul ei. Cândva, John Evans fusese exact ca ea, crezuse în mituri eroice și visase la fapte mărețe, dar asta înainte să se prăbușească de pe tronul lui din panteonul forțelor aeriene. Ea știa că el știe, dar nu avea energie să-l provoace și a schimbat subiectul.

— Am picioarele reci.

John s-a uitat la ea nedumerit, ea și-a scuturat picioarele, iar el a prins aluzia. Cu degete amorțite, și-a desfăcut costumul de pilot, iar Ylva și-a scos cizmele și șosetele, apoi și-a strecurat degetele înghețate de la picioare sub cămașa lui termică și le-a încălzit pe abdomenul lui John. Degetele ei reci l-au făcut să tresară, iar Ylva a zâmbit. A savurat căldura corpului lui, iar John a început să se relaxeze. Situația era intimă într-un mod straniu. S-au întins în direcții opuse, cu tălpile picioarelor pe abdomenul celuilalt, cu picioarele goale, cu pielea lipită de a celuilalt. John și-a spus în gând că trecuse mult timp de când avusese ultima dată contact fizic cu o femeie – de fapt, trecuse mult timp de când avusese orice fel de contact cu oricine, dacă era să fie sincer.

— Ce alte proverbe înțelepte ți-ai mai tatuat pe corp?

Ylva s-a gândit un pic, apoi a zâmbit.

— „Trăiește liber sau mori!”

John a fluierat și a ridicat sprâncenele, apoi, fără să-și dea seama ce face, a început să-i mângâie picioarele. Era un gest reflex, obișnuia să-i maseze picioarele soției lui când se uitau la seriale la televizor. Le găsea de obicei plictisitoare, gusturile ei erau chinuitor de siropoase, dar lui John îi plăcea să-i maseze picioarele. Ba nu, adora să-i maseze picioarele.

— „Moartea nu e cel mai cumplit dintre rele”, a zis generalul Stark după bătălia de la Bennington, a dat el din cap.

Ylva a clătinat din cap, prefăcându-se indignată de ignoranța lui John.

— Nu, Stark a șterpelit-o, tipic american. *Vivre libre ou mourir* e originalul. Revoluția Franceză.

John a chicotit, și-a încordat pumnul și l-a ridicat în aer, de parcă ar fi încurajat o bătălie.

— *Vive la Révolution!*

— Da, domnule, trăiește liber sau mori, *vive la Revolution!*

Zâmbetul lui John s-a stins la fel de rapid precum apăruse. Se uita fix spre flăcările în scădere ale focului.

— Dar e mai ușor de zis decât de făcut, a mormăit el.

— Ce anume?

— Să trăiești liber.

Ylva a pufnit batjocoritor. În ceea ce o privea, libertatea era singurul ei scop. Nevoia ei de a fi liberă era dominantă. Cea mai slabă sugestie că altcineva intenționa să o controleze sau să o constrângă la ceva era ca o cămașă de forță și întregul corp i se răzvrătea.

— Sunt pregătită să mor pentru libertatea mea, a spus ea.

Și vorbea serios.

John a pufnit în râs fără veselie.

— Tu chiar habar n-ai despre ce vorbești, nu-i așa? Ești doar un copil mic și speriat care trăiește într-o fantezie romantică.

Ylva n-a răspuns. Vedea că focul se stinge, dar era prea obosită să iasă și să mai adune lemne.

— Când am fost ținut captiv, rebelii libieni mi-au răpit libertatea și le-ar fi făcut mare plăcere să-mi răpească și viața. Doar perspectiva de a câștiga niște bani în schimbul meu i-a motivat să mă țină în viață. Și niciodată de când mă știu nu mi-am dorit cu mai multă ardoare să trăiesc decât în zilele alea. Chiar dacă asta presupunea să trăiesc în captivitate.

— Acolo ați căpătat cicatricile?

Era o întrebare stupidă, știa deja răspunsul. John a dat din cap.

— Hai s-o spunem așa: ospitalitatea lor era influențată de faptul că tocmai le bombardasem satul până-l dusesem înapoi în Epoca de Piatră.

— Trebuie să fi fost absolut groaznic.

John n-a răspuns, dar a continuat să se uite la Ylva. În lumina neclară a focului care se stinge, a părut brusc mai în vârstă. Avea o față care ascundea o durere profundă, s-a gândit el. Era o bătrână în corpul unei tinere.

John a închis ochii.

— A fost Iadul în formă pură, locotenente, dar întoarcerea acasă, la libertate, a fost încă mai cumplită.

Ylva l-a privit pe John, ar fi vrut să afle mai multe, dar ochii lui au rămas închiși și, când l-a auzit respirând adânc, și-a dat seama că discuția

se terminase.

Capitolul 23

Rusia își ținea respirația. Oamenii așteptau un semn, un semn care să le pecetluiască soarta, așa cum se întâmplase de atâtea ori în trecut. Toată lumea urma să fie afectată de ceea ce se întâmpla de acum încolo. Oamenii s-au așezat în fața televizoarelor, calculatoarelor și radiourilor și au așteptat. Îl așteptau pe el, pe Președinte. Sperau supuși că le va spune ce era bine și ce era rău, ce era adevărat și ce era o minciună. Îl așteptau acum, așa cum îi așteptase și el pe ei. Pentru că tânjise după acest moment, după ocazia de a lumina calea pentru oameni, pentru întreaga lume și pentru el însuși. Acum sosise momentul când totul depindea de el, dar era el pregătit?

Călătoria începuse într-un întuneric beznă.

Odată, pe când era un băiețel cu piciorușe subțiri, alergase pe după fațade verzi-cenușii perforate de gloanțe și obuze, după nenorocirile din Al Doilea Război Mondial. Cartierele de săraci ale Leningradului erau spații agresive și abandonate, fără viitor. Într-un apartament prăpădit pe care îl împărțeau cu alte două familii locuiau ei doi, părinții Președintelui. Amândoi zdrobiți după nu unul, ci două războaie mondiale și pierderea celor doi copii mult-iubiți. Condamnați la soarta lor mizerabilă, produsul ticăloșiei groțesti a regimului comunist și a inutilității sale profunde, singurul aspect pozitiv al vieții lor era el, miracolul lor. Ei erau de vârstă mijlocie, extenuați și fără copii, atunci când a fost conceput el și, în ciuda sărăciei, mama lui l-a purtat cu optimism pentru noua viață care avea să le umple lumea de speranță.

A crescut în umbra ruinelor războiului și în sărăcia dezumanizantă a străzilor lăaturalnice, a văzut cât de mult au suferit părinții lui și a suferit alături de ei, pentru că a fost lipsit de putere, în copilărie – dar nu pentru totdeauna. Revanșa pentru durerea părinților săi și umilirea Rusiei au devenit chemarea lui, scopul lui în viață.

Copiii nu prea aveau multe de făcut în cartierul acela sărăcăcios, dar el se obișnuise să se distreze fugărind șobolani cu bețe. Odată observase un șobolan uriaș, de mărimea unei pisici mari, un monstru în adevăratul sens

al cuvântului. L-a urmărit cu bățul prin curtea din spate și pe scări în jos până în pivniță, până când a încolțit rozătoarea uriașă. Șobolanul nu putea să scape, copilul era în avantaj și a început să-l lovească tare cu bățul, iar și iar. Șobolanul s-a ghemuit, schelălăind și scâncind, s-a făcut mic și și-a protejat capul cu lăbuțele minuscule. Era sigur de victoria lui, când, deodată, șobolanul s-a întors și s-a năpustit asupra lui. Confuz și înfricoșat, a căzut pe spate, iar șobolanul a început să-l atace. Șocat, el s-a zbatut să se ridice în picioare și a rupt-o la fugă prin pivnița întunecată, labirintică. Îl putea auzi pe șobolanul șuierător cum aleargă chiar în urma lui, cum câștigă distanță față de el, putea să simtă cum puterea fiarei crește proporțional cu propria lui teroare și neputință. În cele din urmă a ajuns la scările care urcau din pivniță și, cu un strigăt înspăimântat, a izbutit să iasă și să trântască ușa chiar în nasul șobolanului furios. A putut să audă cum de cealaltă parte animalul urlă de furie și zgârie ușa, dar nu-l mai putea atinge, era în siguranță. Îi plăcea să spună această poveste, deși nici el nu mai era sigur dacă era adevărată. Cu toate astea, relatarea conținea un adevăr poetic, s-a gândit el, pentru că învățase mai multe lucruri de la acel șobolan. Nimeni nu avea să-l mai bage vreodată la colț. El avea să fie mereu cel care ataca, indiferent de circumstanțe.

Acum, oamenii îl așteptau pe el, aceiași oameni pe care a visat atât de mult să-i conducă. Populația, oamenii, mame și tați, fii și fiice, toți pregătiseră terenul pentru apoteoza lui – pentru deificarea lui.

Acum, după o viață de pregătire, momentul sosise. Crescuse de la condiția de copilăș costeliv care trebuia să se bată și să îndure tot soiul de hărțuiri și umilințe pe străduțele lăaturalnice imputite din Leningrad, devenind un agent KGB exilat în cel mai insignifiant pustiu din istoria mondială. Dresda, din Germania de Est, nu inspirase pe nimeni să atingă măreția, dimpotrivă. Întețenit de plictiseală, a trebuit să îndure intrigile mediocrității care duseseră la decăderea inevitabilă sau, în cel mai bun caz, să le îndure căutarea disperată de lucruri care să-i distragă de la propria lor neînsemnătate. Dar nu și el – el nu era insignifiant și nu accepta decăderea.

În miezul irelevanței monotone a învățat să nu renunțe *niciodată*, să nu se abandoneze *niciodată* în voia capriciilor destinului și să nu-și accepte locul. Dimpotrivă, urma să atace, chiar și atunci când se declanșa iadul pe pământ, când domnea haosul și lumea se dezintegra.

Iar în toamna lui 1989 universul rușilor exact asta a făcut și, spre

groaza lui, Moscova a rămas mută, așa cum și Dumnezeu avea obiceiul să rămână mut atunci când suferințele omenirii se accentuau prea mult. Dumnezeu nu apare decât în încăperi frumoase și solemne, în momente de măreție eroică și de iubire profundă. Dar cine are nevoie de un Dumnezeu în acele momente? Cine are nevoie de un Dumnezeu atunci când viața îi zâmbește, când e insuportabil de ușoară și de frumoasă? Nimeni. Și așa stătea treaba și cu Moscova. Dumnezeu și Moscova se dovediseră slabi, ipocriți și irevanți atunci când valul neoliberal al lui Gorbaciov destrămasese lumea rusească și atunci când Elțin, bețiv și lipsit de viziune, vânduse țara celor mai josnici oligarhi și unei clici de hoți pentru a-și cimenta poziția. Atât Președintele, cât și patria mamă erau încolțiți, el văzuse inamicul acaparându-i din toate direcțiile. Fusesse nevoit să atace.

Iar acum era din nou cu spatele la perete. NATO îl înconjurase, iar el trebuia să se apere pe sine și țara lui. Președintele a avut un sentiment adânc de disconfort. În încăperile din „dacea” tapetate cu catifea s-a oprit în fața echipei sale și i-a privit, unul câte unul. Erau toți prezenți, lipsiți de voință, lingușitori pasivi care așteptau ordine, și niciunul nu îndrăznea să aibă vreun fel de opinie înainte ca el să vorbească. Dar, desigur, întâmplător, aceasta era și singura poziție corectă și rezonabilă pe care o puteau adopta.

Oamenii erau ca niște găini fără cap: preferau să se ciupească unii pe alții până se omorau în loc să formeze un front unit împotriva vulpii care își făcuse cuib în coteț. Le ura pălăvrăgeala, bârfa, lăcomia, modul în care se flatau reciproc, ipocrizia și promptitudinea în a se ofensa, tot traficul și toată poluarea pe care le generau, tot hedonismul lor fără rost. Toate astea îi făceau slabi. Nicio formă de rațiune nu putea ajunge la găini odată ce creierul lor reptilian era activat.

Patronul unei companii, cu care cinase în urmă cu câțiva ani, îi povestise despre un psihiatru norvegian care adoptase o pisică fără stăpân, abuzată și înfricoșată. Psihiatrul îi dăduse pisicii numele Amigdala. Încercase s-o îmblânzească, s-o convingă că îi era prieten, că ea, pisica, era în siguranță alături de el. N-a funcționat. Amigdala, pisica, continua să muște mâna care o hrănea, iar psihiatrul a fost forțat în cele din urmă să renunțe. Cel mai uman lucru ar fi fost s-o eutanaseze, dar el n-a făcut asta. I-a oferit animalului autodistructiv un destin mai crunt decât moartea: i-a permis pisicii să-și trăiască viața într-o frică perpetuă de întreaga lume și de sine însăși.

Președintele crezuse întotdeauna că orice om care poate să activeze și să dezactiveze amigdala cerebrală a celorlalți după propria lui voință, poate să conducă lumea. Era cea mai eficientă armă a fiecărui lider. Așa se explica de ce citea cu atenție presa tabloidă în fiecare dimineață. Era seismograful lui riguros, care măsura emoțiile volatile ale oamenilor cu mult înainte ca sondajele de opinie realizate de experți să-i aterizeze pe birou. Creierul reptilian minuscul al umanității era infinit de previzibil, iar lui îi plăcea previzibilitatea. Totul era cauză și efect, nimic nu se întâmpla din proprie inițiativă. Diferența dintre învingători și perdanți consta doar în faptul că prima categorie își dăduse seama de faptul că nu vine nimeni să-i salveze, că nu pot avea încredere în nimeni, că sunt întotdeauna nevoiți să ia inițiativa, să atace primii și apoi să lupte până în pânzele albe.

Învățase aspectele fasciste ale manipulării emoționale de la înalții prelați ai liberalismului și pieței libere încă de la începutul anilor '90. Veniseră în zbor de la New York, Los Angeles și Londra până la Moscova, în avioanele lor private exorbitante, purtând adeseori haine la modă și ochelari de fițe. Știau cum să arate că se pricep să construiască un brand. Era un semn vizibil de slăbiciune în sine, își spusese el. Din punctul lui de vedere, hainele scumpe și avioanele de lux erau o dovadă clară a orgoliilor vulnerabile, bazate pe indicii externe ale identității, într-o economie a tendințelor schimbătoare. Dar nu și-a dezvăluit disprețul față de ei, evident că nu, pentru că voia să le studieze trucurile.

Pentru o sumă indecentă de bani, l-au învățat de bunăvoie meseria lor. Prin dezvoltarea mijloacelor de comunicare în masă, oamenii din toată lumea au devenit conștienți de ei înșiși, în calitate de indivizi, au spus ei și, cu toate că majoritatea oamenilor tânjeau să-și dizolve responsabilitatea individuală într-o masă lipsită de identitate, își doreau să simtă, totuși, că sunt unici într-un mod glorios. Fiecare tendință și modă erau dovezi ale faptului că sclavii lor aveau nevoie să mențină iluzia faptului că erau diferiți, că aveau propriul lor stil personal și că puteau ieși în evidență din mulțime – exact ca toți ceilalți. Toți își doreau să aibă libertate individuală și priviri pline de admirație din partea restului lumii, dar fără să fie nevoiți să le merite, fără să-și asume vreodată responsabilitatea individuală.

Președintele s-a uitat la echipa lui. Știa că îl vor urma la bine și la rău, pentru că nu-și doreau libertate, era prea împovărătoare, nu, își doreau un conducător care să le ridice povara responsabilității de pe umeri, în timp ce

ei își permitteau să se distreze și să se reproducă. Își doreau o figură paternă, fie ea statul, conducerea sau însuși Dumnezeu, care să-și asume responsabilitatea. Își doreau să fie copii la Disneyland.

Arta era să-ți flatezi publicul: sunteți unici, ați suferit destul și meritați doar ceea ce e mai bun în viață, iar eu vă pot oferi acest lucru! De fapt, chiar și pe cei mai individualiști intelectuali era ridicol de simplu să-i distragi și să-i amuzi cu sex, complimente, lux și celebrități fără creier care erau încântate să joace rolurile de idoli pentru ei. Dumnezeu, care înainte se mulțumise să arate asemenea celor din clasa conducătoare, trebuia să se reflecte acum în mulțimea de rând. Prin adorația față de vedete mediocre din reality show-uri, se adorau, în cele din urmă, pe ei înșiși. Pentru că masele urâseră dintotdeauna orice presupusese efort – sublimul, excelența și autenticitatea. Acestea îi făceau să se simtă leneși, banali și proști. Goana constantă după plăcere și validări false era caracteristica de bază a oamenilor. Nu putea fi mai simplu.

Acesta fusese principiul de bază pe care i-l predicaseră consilierii de imagine, maeștrii anilor '90, iar lecțiile se dovediseră folositoare.

Astfel, își amuzase, își flatase și își elevase compatrioții. Ei aparțineau unei rase superioare unice, erau un popor merituos... Rusia înainte de toate, să facem Rusia măreață din nou! Șterpelise lozincile de la geniul de marketing Adolf Hitler – sau fusese oare Mussolini?

Dar o națiune hrănită doar cu sloganuri ieftine și cu hedonism se plictisește repede. Devine nerecunoscătoare și neliniștită. Trebuia să introducă un pic de emoție, trebuia să le creeze un țap ispășitor. Să-i unești pe oameni împotriva unui inamic comun era un truc vechi, prin urmare a arătat cu degetul spre Occident și spre SUA, în calitate de dușmani. Sau, mai degrabă, acestea au arătat spre ele înseși, în cele din urmă.

Din momentul când s-au simțit amenințați de un adversar extern, oamenii, masele, au renunțat de îndată la libertatea lor individuală, au abdicat de la capacitatea de a gândi critic și de la responsabilitatea personală. La fel ca majoritatea copiilor, oamenii iubeau o poveste bună cu fantome, își doreau să tragă o sperietură pe cinste, numai pentru a fi consolati de o figură părintească: EL.

Această dorință instinctivă de a evita neplăcerile și pierderile, urmată de impulsul de a alege calea de minimă rezistență, a fost un lucru pe care îl înțelesese încă de la grădiniță. La vârsta de aproape 70 de ani, încă nu

văzuse vreo situație care să-i contrazică această convingere. Foarte puțini oameni erau în stare să-și lase deoparte atracția instinctivă pentru satisfacție imediată și plăceri trecătoare.

Al doilea lucru pe care-l învățase de la maeștrii săi occidentali plătiți prea scump era faptul că trebuia să se prezinte drept întruparea veridică a imaginii despre sine pe care o proiecta. Trebuia să le ofere oamenilor o poveste. Aceasta era o informație nouă pentru el, pe care o îmbrățișase cu deosebit entuziasm. Fusesse antrenat să fie cât mai invizibil cu putință, să se piardă în mulțime, să nu atragă atenția nimănui și să nu solicite spațiu personal, dacă își dorea să ajungă mai sus în KGB. Acum, instrucțiunile erau în sens opus. Trebuia să se promoveze pe sine, au spus ei, trebuia să fie dispus să relateze cum se autoeducase să-și depășească momentele copilăriei tragice și cum, în pofida adversității de neimaginat, luptase împotriva oricăror forme de rău. Poetica aristotelică și structura călătoriei clasice a eroului funcționau la fel de bine azi ca și atunci.

În regulă, urma să se reinventeze în calitate de lup singuratic, de protagonist arhetipal smuls direct din zorii mitologiei. Fiecare brand personal trebuia construit pe baza aceluiași prototip, spuneau ei, indiferent dacă vindeai computere, fripturi, religie, muzică pop sau conducere politică. Oamenii adorau acest prototip. Și-a dat seama că devenise ca emblema Coca-Cola lipită pe o sticlă de apă cu zahăr, iar acest lucru nu-l deranja câtuși de puțin, pentru că funcționa.

Iar acum se afla aici, înconjurat de personalul său obedient, și își dădea seama că era momentul când efortul lui meticulos de a se impune drept marele lor conducător urma să-și atingă punctul culminant.

Președintele s-a ridicat în poziție de drepti. Ochii tuturor și fiecare aparat de filmat erau ațintiți asupra lui. Transpira. Cu gesturi calme, a rostit cuvântarea pe care o scrisese încă din tinerețe, cuvântarea prin care își instiga oamenii să înceapă un război pentru Maica Rusie. Monstrul, inamicul, balaurul trebuia nimicit încă o dată:

— „Confrații mei ruși”...

Și-a reprimat un tremur ușor al vocii. Încă de când aeronava NATO invadase spațiul aerian al Rusiei, o tensiune insuportabilă se formase în rândurile populației, iar națiunea pretinsese un debușeu pentru aceasta, cât mai urgent cu putință. Oamenii considerau că indecizia și nesiguranța erau

insuportabile, iar el înțelegea acest lucru.

O liniște glacială s-a așternut asupra lui. Dacă urma să declare război acum, o NATO unită ar fi făcut front comun împotriva Rusiei, iar într-o astfel de confruntare n-ar fi avut sorți de izbândă. Avea nevoie de timp și de inventivitate. Inventivitate avea suficientă, dar timp? Îl avea, oare?

Poate că șobolanul și-a dat seama că, pentru el, atacul era cea mai bună apărare, dar ce s-a întâmplat în cele din urmă cu acel șobolan? A fost prins într-o capcană sau l-a înhățat pisica: asta li se întâmplă șobolanilor. Nu apucă să îmbătrânească. Înțelegea că depășise metafora șobolanului. Era mai bună ca legendă urbană decât ca mantră după care să-și ghideze viața.

— Rusia este pregătită, am mobilizat 65.000 de soldați pregătiți de luptă la granița cu Norvegia, iar armele noastre sunt încărcate. Nu ne e teamă de nimic. Dacă vor un război, îl vor avea.

Președintele și-a scrutat publicul. Șobolanii erau impulsivi și proști; el nu era nimic din toate astea.

— Nimeni nu poate învinge într-un război între superputeri, toate taberele vor fi anihilate.

Liniștea și tensiunea din încăpere accentuau fiecare sunet, fiecare mișcare. S-a auzit foșnetul răsunător al hârtiilor când a pus pe masă foaia pe care se afla discursul său.

— Rusia va acorda NATO trei zile în care să-și demonstreze nevinovăția în ceea ce privește incidentul F16, iar după aceea vor avea parte de consecințe. Suntem aici și suntem pregătiți.

Liniștea a continuat. Echipa nu știa dacă e cazul să aplaude sau să hui duie. Președintele luase o decizie controversată și a simțit pe loc atmosfera decepționantă din încăpere. Știa că acest răspuns putea fi interpretat ca slăbiciune, că prădătorii din propriile lui rânduri puteau acum să adulmece sânge – sângele lui. Dar era în regulă, verdictul istoriei urma să fie mai important decât o victorie scurtă care ducea spre distrugerea tuturor. Atunci, demult, când trântise ușa pivniței, auzise furia șobolanului și dezamăgirea de cealaltă parte, și acest lucru se întâmpla și acum. Cea mai mare victorie era să învingă fără să lupte. Mănușa fusese aruncată. Următoarele câteva zile aveau să dovedească dacă adversarul era dispus s-o ridice.

Capitolul 24

Trebuia să facă ceva în privința asta, nu putea s-o mușamalizeze pur și simplu. Maiorul Hodrokovski tremura de frig și a aruncat o privire în jos. Zăpada uscată, cu granulație fină, se așternuse pe un strat dur de gheață compactă. Locotenentul Serkin mințea, și numai ea nu știa de ce.

Terenul înghețat pe care stătea nu era decât o membrană subțire între ea și infernul dezlănțuit care clocotea sub fațada controlului. Se alimenta o luptă continuă între latura ferventă, emoțională, a ființei umane și cea stăpână pe sine; latura primitivă care se opunea celei civilizate. Deși pământul pe care stătea părea solid și etern, într-un pustiu al frigului controlat, ea știa că acesta ardea înăbușit chiar în apropiere de suprafață. Ceva se profila la orizont; disconfortul pe care-l simțise după apelul fatal din Moscova se transformase în frică nediluată, iar aceasta putea erupe în orice clipă. Iubea tundra înghețată și căldura oamenilor care locuiau aici, alături de ea. Învelișul de gheață al pământului reflecta stoicismul și stăpânirea de sine a oamenilor din regiunea arctică. Și, cu toate acestea, răceala limpede, de cristal, putea fi învinsă în cele din urmă deoarece adânc sub pământul înghețat fierbea o supă magnetică, iar într-o bună zi aceasta putea topi orice inimă înghețată. Pus față în față cu temperaturile de peste 5000 de grade Celsius din nucleul Pământului, nici măcar înghețul veșnic nu avea vreo șansă. Era doar o chestiune de timp.

Vântul rece se năpustea pe după colțurile clădirilor, năpădind aerul cu vuiete fantomatice. Maiorul Hodrokovski dărdăia de frig, dar a continuat să fixeze cerul cu privirea. Locul în care se afla Baza Aeriană Monciogorsk era perfect, mult deasupra Cercului Arctic, iar aici aurora boreală străbătea cerul cu o forță aproape supranaturală. Arăta ca o revărsare de lumini de neon.

Maiorului Hodrokovski îi plăcea să se uite la stele și la aurora boreală. Când era mică, credea că luminile acelea erau fantome, spirite blestemate să bântuie cerul, hălăduind pe vecie după eliberare și iertare. Așa i le explicase bunica ei, iar Ivana adorase poveștile amuzante cu fantome, cu care își populase noaptea arctică. „Trebuie să respecti aurora boreală”, îi

spusese bunica ei, „dacă nu cinstești sufletele pierdute, într-o bună zi o să ajungi unul dintre ele.”

Limbile verzi ale luminilor care pulsau deasupra cerului arctic o umpleau pe Ivana de admirație, chiar și într-o noapte dezastruoasă ca aceasta.

În secret, i se păruse că viziunea de coșmar a bunicii ei, cum că ea va ajunge un suflet bântuit, condamnat să plutească pe deasupra cerului nopții pentru totdeauna, suna atrăgător. Iar când închidea ochii încă își putea imagina cum își ia zborul din tundră și plutește, ușoară ca un nor de chiciură, în sus spre eternitate. Ivana a zâmbit în sinea ei în timp ce-și imagina casele minuscule și râul Lița, care șerpuia în jos la vale înainte să se verse în Marea Barents, sub ea. Și-ar fi dorit să se aventureze în sus, departe de aici, dar rămânea lipită de pământ, schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, cuprinsă deopotrivă de frig și de ezitări. Nu era o decizie înțeleaptă să-ți ignori instinctul și să urmezi ordine orbește. Ar fi trebuit să aștepte până când ar fi aflat de la cine provin ele. Nu ar fi trebuit să-și permită să ajungă la acest nivel de stres sau să-și minimalizeze bănuiele. În cel mai rău caz, consecințele slăbiciunii ei și ale lipsei de profesionalism puteau duce la suferințe cumplite pentru oameni de ambele părți ale graniței. S-a cutremurat la acest gând. O făcea să-i vină rău. Dar nu putea face prea multe acum, pentru că raportul fusese întocmit și Moscova îl aprobase fără obiecții. Ivana era absolvită de toată vina. Sau nu de toată – mai rămâneau reproșurile pe care și le adresa de una singură.

O ușă a scârțâit în spatele ei, iar maiorul Hodrokovski a tresărit, surprinsă. S-a întors. Prin ușa de sticlă a văzut că sosise încă o delegație din Moscova, obosită după o lungă călătorie. Cei din schimbul de noapte al bazei aeriene erau deja la posturi, prizonieri în lumina care venea din monitoarele computerelor. Arătau ca niște strigoi. Ivana și-a aranjat părul acolo unde vântul de iarnă îi smulsese șuvițe din cocul strâns de la baza capului. A adoptat o expresie lipsită de emoție, profesională, iar când a intrat în încăpere știa că, pentru colegii ei, era imaginea conducătorului de bază aeriană previzibil, ceremonios și categoric. Devenise rolul vieții ei.

A trecut printre birouri și, cincisprezece minute mai târziu, era așezată în încăperea kaki destinată întâlnirilor ca să mai discute o dată incidentul. Era prea obosită pentru formalități suplimentare și a trecut direct la subiect:

— Am fost la laborator.

Generalul Svetla și echipa de consilieri a Președintelui au privit-o uimiți.

— Aha?

Maiorul Hodrokovski a rămas cât a putut de profesională și de neutră.

— Le-am predat mostre din urmele de vopsea pe care le-am găsit pe Fullback-ul lui Serkin.

— Urme de vopsea?

Maiorul Hodrokovski a dat din cap.

— E posibil să fi existat o coliziune. Poate că avioanele s-au atins reciproc.

Generalul Svetla s-a foit pe scaun. S-a uitat sever la maiorul Hodrokovski, care a continuat:

— Dauna provocată Fullback-ului nu apare în raportul locotenentului Serkin.

A remarcat de îndată că ochii generalului Svetla s-au îngustat. Un bărbat rotofei din echipa de la Moscova a început să vorbească pițigăiat:

— Dar locotenentul Serkin nu ne-a spus niciodată nimic despre o coliziune. Vreți să spuneți că ne-a dezinformat?

Maiorul Hodrokovski era în stare să simtă schimbarea atmosferei din încăpere. A detectat ostilitatea din ce în ce mai accentuată și și-a dat seama imediat că va trebui să acționeze cu băgare de seamă.

— Ei bine, am găsit incizii și urme de vopsea pe aripa stângă a Fullback-ului, și m-am gândit că această stricăciune ar putea indica faptul că...

— Și de ce era avionul NATO în spațiul aerian rusesc, și de ce se îndrepta spre baza nucleară?

Generalul Svetla, iritat, a întrerupt raționamentul Ivanei.

Maiorul Hodrokovski nu știa răspunsul, dar avea o teorie. Părea implauzibilă, ba chiar deplasată, dar se gândise la ea toată noaptea, iar altă explicație nu exista.

— Ei, bine, e posibil ca sistemul de navigație al lui F-16 să fi fost scos din funcțiune în urma coliziunii.

Generalul Svetla a părut neliniștit auzind ipoteza maiorului. Le contrazicea versiunea oficială. Și-a adunat hârtiile, semnalând astfel foarte clar că întâlnirea luase sfârșit.

— Mulțumim pentru raportul dumneavoastră, maior Hodrokovski, vă

voi verifica personal afirmațiile.

— Dar nu ar trebui ca această informație să le fie disponibilă celor de la NATO? s-a hazardat ea.

Generalul și echipa lui de consilieri au schimbat mai multe priviri.

— Îi vom lăsa pe conducătorii noștri să decidă.

Maiorul Hodrokovski se înfură din ce în ce mai tare. Și-a dat seama că era în interesul personal al generalului să mușamalizeze eventuale concluzii eronate ale părții rusești.

— Tot ce avem de făcut e să aruncăm o privire asupra avionului, a spus ea. Asta ar putea să schimbe situația cu totul.

Bărbatul rotofei se uita întrebător la generalul Svetla în loc s-o privească pe ea.

— Nimeni nu mi-a spus că inginerii au descoperit vreo stricăciune, a murmurat el.

Maiorul Hodrokovski s-a ridicat.

— Pot să vă arăt.

Generalul Svetla s-a uitat la ea cu un oftat. Lucra cu maiorul Hodrokovski de șapte ani și știa că e extrem de tipică și de insistentă. Odată ce-și pune mintea, trebuia s-o lași să-și facă numărul până la capăt.

Zece minute mai târziu, maiorul Hodrokovski, generalul Svetla și consilierii Președintelui se aflau în hangar. Maiorul Hodrokovski a pășit hotărâtă spre avionul lui Igor.

— Uitați, aici...

Maiorul Hodrokovski a rămas încremenită, holbându-se la aripă. Era întreagă și intactă, fără urmă de incizie sau zgârietură.

Capitolul 25

Ylva s-a trezit brusc. Habar n-avea unde este și a durat mai multe secunde până când și-a adus aminte că lucrurile care se întâmplaseră nu fuseseră doar un vis extrem de neplăcut. Ea și John dormiseră în peșteră, încolăciți ca doi pui de pisică nou-născuți. Focul se stinsese și singura căldură pe care puteau spera s-o găsească era în apropierea celuiilalt. S-a strecurat afară în lumina zorilor și a tras concluzia că trebuie să fie aproximativ nouă dimineața. Dormiseră mult timp. A început să tremure. Pentru prima oară, a izbutit să vadă clar peisajul prin care se împleticiseră cu o seară în urmă.

Fusese o noapte agonizant de friguroasă și ninsese abundent, dar orele timpurii ale dimineții aduseseră o schimbare a vremii, iar acum priveliștea se întindea învăluită în plăpumi moi de zăpadă fină, ca o pulbere albă. Nuanțe de lumină arctică albastru-intens, violet și purpuriu învăluiau tundra siberiană, iar pe cer nu exista nici urmă de nor. Îndărătul lor, munții se conturau în lumina zorilor care venea dinspre nord-est, iar în sud-vest Ylva putea vedea peisajul stâncos prăbușindu-se spre câmpiile care îi despărțeau de Norvegia. S-a plimbat spre marginea râpei de-a lungul căreia veniseră și a fost ușurată să constate că marșul de ieri îi adusesese mai departe decât îndrăznise ea să spere. Puteau parcurge restul distanței în cinci sau șase zile, dacă John nu se prăbușea.

Adormise înaintea lui John. Somnul ei fusese minunat de lipsit de vise și de profund, până când o treziseră gemetele și mișcările lui spasmodice. La început bănuise că era treaz, dar după ce continuase să mormăie în sinea lui ea își dăduse seama că are un coșmar. Ylva știa exact cum era, de aceea se strecurase mai aproape de el, îl luase în brațe și îl mângâiasse cu blândețe pe cap. El se eliberase brutal din brațele ei, înfricoșat și furios ca un animal rănit. De-abia după ce ea a început să fredoneze cântece de leagăn pe un ton șoptit și moale s-a calmat și el. L-a legănat pe John până în punctul unui somn iertător și fără vise, așa cum o mamă își alină copilul înfricoșat. Expresia lui mereu încruntată s-a liniștit, mușchii maxilarului i s-au relaxat și ridul adânc dintre sprâncene i s-a netezit. A părut mai bătrân și mai tânăr,

în același timp.

Masca lui agresivă s-a dizolvat într-o altă expresie, mai blândă și decepționată, de om care nu mai poate primi ajutor. În curând a început să sforăie și de-abia atunci a putut dormi și ea.

John s-a trezit imediat după Ylva. Fără să-și spună prea multe, și-au strâns lucrurile și și-au continuat drumul spre Norvegia.

Un pas, încă unul... și apoi încă unul. Cu privirea fixată pe spatele Ylvei, John își târșâia picioarele prin zăpada adâncă în timp ce înaintau greoi, se agățau și coborau versantul stâng al muntelui. Ylva nu mai fusese prin această regiune și făcea eforturi să-și amintească traseul prin trecătoarea dintre Angvundaschorr și Kedykvampakhk. Nu l-a întrebat pe John cum se simte, nu avea nevoie, știa că se sforțează din răputeri.

Când au ajuns în cel mai abrupt punct, Ylva s-a oprit și a aruncat o privire peste valea adâncă și îngustă care se deschidea sub ei. Dedesubt, în stânga lor, se auzea zgomotul unei ape curgătoare, iar Ylva și-a dat seama că ajunseseră la cascada care năvălește spre vale și se varsă în râul Tavajok. Înconjurată de munți înalți, apa săpase o trecătoare adâncă prin vale de-a lungul miilor de ani. Râul curgea spre vest și șerpuia spre taigaua bogată, al cărei desiș urma să le ofere adăpost. Acolo puteau să adune lemne și să-și aprindă un foc. Un firicel subțire de fum putea fi ascuns de copaci și ar fi fost greu de detectat în timpul nopții. Dacă ajungeau acolo, cea mai dificilă parte a călătoriei lor se termina, dar drumul era lung și extrem de anevoios. Mai întâi trebuia să găsească un traseu care să-i aducă jos în vale cât mai rapid cu putință.

Ylva s-a uitat în jur. Zona muntoasă din dreapta ei era abruptă și printre fragmentele de gheață putea să vadă pietriș. Cea mai bună opțiune era să continue pe versantul ceva mai oblic, spre sud. A început să meargă, iar John a urmat-o fără să spună vreun cuvânt.

Și-au târât picioarele prin stratul gros de zăpadă care căzuse în timpul nopții, iar lui John îi era extrem de greu să meargă pe pământ denivelat și pe pietre fără să-și lovească și mai mult piciorul afectat. Pe cealaltă parte a muntelui au fost ușurați să descopere că versantul oblic îi ducea până în vale pe o pantă ușoară și au început să coboare. Deodată, au auzit un zgomot ciudat. Ylva s-a oprit de îndată și a ciulit urechile, John s-a uitat la

ea nedumerit.

— Nordahl?

Și-a ridicat mâna ca să-l liniștească și s-a uitat în spate, spre munți, încruntată. Auzea rafale șuierând printre crestele munților și pâraitul stins al crengilor acoperite de gheață și al copacilor îndoiți de vânt, dar munții în sine erau cuprinși de liniște.

Ylva s-a lăsat pe vine și a examinat zăpada. Era poroasă, ușoară și delicată. Cu cuțitul, a tăiat cu grijă o secțiune transversală și a studiat straturile de zăpadă. Un strat de aproximativ 50 de centimetri de zăpadă fină ca pudra se odihnea pe o crustă groasă de gheață compactă. Era exact ce se așteptase să fie – în fond, noaptea trecută ninsese din greu. A înțepat cu cuțitul punctul de contact dintre straturi ca să evalueze textura zăpezii. Apoi și-a întors atenția spre versantul muntelui:

— Presupun că azi-noapte viteza vântului a fost între cincisprezece și douăzeci de metri de secundă. Posibil mai mult.

John a dat din cap să confirme că viteza vântului fusese într-adevăr ridicată, dar a simțit că Ylva era îngrijorată de mai mult decât de vremea din noaptea precedentă. A stat nemișcată, cu urechile ciulite. Fără să-și ia ochii de la versantul alb al muntelui, a murmurat pentru sine:

— ...O înclinație de 35 până la 45 de grade.

— Nordahl, ce faci?

— Ar fi fost ideal să coborâm pe aici, dar...

Din nou, s-a oprit și s-a uitat îngândurată în sus și de-a lungul povârnișului.

— Vântul a mutat zăpada virgină de acolo și a depozitat-o în zonele ferite dinspre nord-est.

Ea a indicat o zonă mare, măturată de vânt, din zona de sud-vest a munților.

— Asta adaugă mai multă presiune asupra zăpezii care se află chiar deasupra noastră, unde nu a avut timp să se atașeze.

Au auzit iarăși vuiete adânci. Ylva a sărit în sus. De această dată era extrem de îngrijorată, dar apoi s-a îndreptat lent. John i-a urmărit privirea până la valurile ușoare, de-abia vizibile, de zăpadă ca pudra albă care se întindeau spre râpă. A sesizat atunci că de-a lungul stâncii de deasupra lor erau mai multe spărturi orizontale, înguste, și mai multe spărturi verticale pe întinderea crestei muntelui.

— S-ar putea produce o avalanșă, a tras Ylva concluzia.

John a simțit un fior pe șira spinării, realizând că erau chiar în mijlocul unei zone cu un risc ridicat de avalanșă.

— Bun. Ce propui?

Ylva și-a scos cu grijă parașuta din rucsac și o tăiat o fâșie lungă. Mișcările îi erau controlate, nu și-a luat nicio clipă privirea dinspre munți și troienele de zăpadă care atârnavă deasupra lor. Cu multă grijă, s-a îndreptat spre un copac înalt și singuratic aflat la mică distanță de ei. A întins bucata lungă din materialul parașutei între copacul aflat de o parte și un bolovan aflat de cealaltă parte. Apoi s-a asigurat că acoperă atât materialul, cât și propriile ei urme cu zăpadă, ca să fie imposibil de detectat. După aceea s-a îndreptat de spate și s-a uitat la John.

— Trebuie să ne urmăm proprii pași înapoi până la râpă.

— Așa...

— Mai mult ca sigur trupele Spețnaz sunt pe urmele noastre.

John a dat din cap, era o presupunere rezonabilă.

— Și dacă ne urmăresc pașii până aici...

A indicat spre materialul de parașută pe care îl întinsese ca pe pânza unei corăbii de-a lungul potecii create cu urmele cizmelor și a mormăit. John a prins ideea și a rânjit la rândul lui. Și-i putea imagina pe soldații Spețnaz pe snowmobilele lor puternice urmărindu-le pașii până la marginea muntelui. S-ar fi izbit direct de dispozitivul dibaci al Ylvei care, la rândul lui, ar fi dislocat bolovanul de deasupra lor, iar acesta s-ar fi rostogolit în jos pe versantul muntelui. Sau, altfel, copacul s-ar fi îndoit și s-ar fi rupt, sau ar fi revenit înapoi în mare forță dacă materialul s-ar fi sfâșiat. Dacă și-ar fi păstrat viteza, urmăritorii lor ar fi fost aruncați de pe snowmobile, în timp ce acestea ar fi mers mai departe pe versantul muntelui. Vibrațiile ar fi declanșat o avalanșă.

— O să provoace un război al dracului, a rânjit ea mergând cu spatele, călcând cu grijă pe propriile urme.

John a făcut același lucru. Simțea cum anxietatea își desface treptat strânsoarea din jurul lui pe măsură ce ajungeau mai aproape de marginea sigură a versantului larg.

A durat destul de mult și ambii aveau respirația întretăiată când au ajuns în cele din urmă înapoi în locul de unde porniseră. Prin urmare, erau din nou în punctul inițial. Ylva s-a dus să arunce o privire spre canionul

abrupt, unde râul pe jumătate înghețat se arunca peste buza stâncii ascuțite.

Privirea ei a urmărit creasta. Mai în față era și mai abruptă, și se termina cu o linie aproape verticală, acoperită cu gheață și grohotiș.

Ylva a scos un oftat. Putea dura prea mult să meargă până la capătul crestei și să coboare în canion. În plus, grohotișul putea fi letal. În orice moment se putea isca o avalanșă de pietre. Cea mai simplă cale era să coboare de-a lungul râului înghețat. Le-ar fi luat cam o oră. Era varianta evidentă.

A făcut un pas mai aproape de marginea hăului și s-a uitat în jos. Un perete de gheață vertical cobora spre fundul văii. Gheața era zgrunțuroasă și în mai multe locuri se iveau porțiuni de stâncă solidă, oferindu-le puncte de sprijin.

— Știți să vă cățărați, domnule?

John s-a holbat la ea, nevenindu-i să creadă.

— Nordahl, doar nu sugerezi serios ca noi să...?

Nu și-a terminat propoziția, știa deja răspunsul, iar Ylva începuse deja să încalce marginea.

Capitolul 26

Ali coborâse după încă o doză de cofeină, lăsându-l singur pe Storm în sala computerelor. Acesta se uita la înregistrări ale diverselor camere de supraveghere, atât din Baza Aeriană Bodø, cât și din alte destinații importante, din timpul Exercițiului Arctic Blizzard. Și-a înghițit un căscat. Era atât de obosit, că de-abia mai putea să vadă limpede. Căuta meticulos ceva, o situație sau o persoană care să-i stârnească suspiciuni, ceva care scârțâia, ceva ce devia de la normă. Era ca și cum ar fi căutat acul proverbial în carul cu fân, dar trebuia să înceapă de undeva. Și-a închis ochii o clipă ca să le ofere un strop de odihnă – îl dureau și-l usturau din cauza extenuării. Cu toate astea, scurta pauză n-a izbutit decât să-l facă să se simtă amețit. Era mai bine să-i dea înainte. În timp ce-și răsucea și-și întindea gâtul înțepenit, s-a apucat din nou să tasteze în timp ce se afunda în infinitul spațiului virtual.

Imaginile i-au scăpărat pe ecran: oameni, soldați, politicieni adunați în grupuri, apoi dispersându-se ca furnicile, ca roiurile de lăcuste. Vorbeau, râdeau, se certau, veneau, stăteau, se așezau și alergau. Erau atât de mulți! Brusc, a căscat ochii și s-a ridicat în poziție de drepti. Uite-o pe ea, într-o înregistrare din foaierul Centrului de Arte Bodø. Camera de la intrare surprinsese imagini cu generalul Rove și cu Ylva stând de vorbă. Părea că se cunosc. Trebuia să investigheze chestia asta. Dintr-un anumit motiv, ea părea mică și precaută. Storm a urmărit filmarea cu atenție. După ce conversația a luat sfârșit, Rove a pornit spre sala de conferințe, iar Ylva a rămas singură. Era ora 18:37 – numai cu un minut înainte s-o întâlnească el în piață. Storm a oprit înregistrarea pe imaginea Ylvei și a căzut pe gânduri. Cât de bine o cunoștea pe femeia asta, pe care își dădea seama că, probabil că o iubea, în ciuda a ce-i spunea rațiunea? Avea atâtea fațete, atâtea secrete... Îi era dor de ea. Văzând-o cum stă acolo, singură, uitându-se în direcția lui Rove, l-a cuprins o disperare în care nu-și putea permite să se scufunde acum.

Storm a pornit din nou filmulețul. În timp ce generalul Rove se îndrepta spre sala de conferințe, Ylva s-a prăbușit în mod vizibil, iar

expresia ei mândră, prietenoasă, a dispărut. Părea însingurată, aproape tristă. Oare asta era ea? Asta era adevărata Ylva? Ea s-a uitat de jur-împrejurul foaierului, s-a uitat la ferestrele mari și afară, la Marea Barents, apoi s-a ridicat și a pornit spre ieșire.

Storm l-a observat și pe maiorul John Evans care venea dinspre coridorul din dreapta. Acesta s-a întâlnit cu Rove în ușa sălii de conferințe. Storm s-a întins din nou și a fost surprins să-i observe pe cei doi salutându-se înainte să intre împreună pe ușile imense ale auditoriului.

Capitolul 27

— Ascultați-vă unul pe altul! Simțiți-vă unul pe altul!

Alexei Galba gesticula absorbit, în timp ce striga într-un amestec de norvegiană și rusă:

— Nu gândiți – simțiți! Nu faceți – fiți!

Muzicienii din Ansamblul Norvegian-Rus se concentrau să cânte. Concertul tradițional de prietenie dintre Norvegia și Rusia, din cadrul Festivalului Riddu Riddu, urma să aibă loc peste numai patru luni, și fiecare repetiție cu maestrul compozitor din Rusia era esențială.

— Nu executați – dăruiti! Bucurați-vă!

Mette Wang a trecut cu privirea peste cei din ansamblu: doi tipi tehno dubioși, unul din Murmansk și unul din Tromsø, doi vocaliști din Tuva care cântau difonic, un violonist și un violoncelist din Harstad, doi percuționiști sámi, un interpret sámi de *joik*... și nu putea să-și amintească de unde venea femeia cu clopotele, talgerele și cupele tibetane. Oare era chiar din Tibet? Sau din Mongolia. După aspectul fizic, putea fi de acolo.

Muzica lui Galba era o stare de spirit; ca o meditație sau o rugăciune. Ritmurile monotone creau un vârtej al visurilor. Ea experimentase de multe ori modul în care muzica atrăgea publicul într-o simfonie a inimilor care băteau la unison.

— Da, așa mai merge... așa...

Chipul lui rotund se încrețea în mii de riduri de concentrare, iar ochii lui străluceau. Era a cincea oară când Galba venea să-și repete și să-și dirijeze lucrările cu ansamblul din Finnmark și, cu toate că era un artist sofisticat și cosmopolit din Moscova, se simțea exact ca acasă în micul oraș arctic.

Locuitorii din nordul Norvegiei erau tulburați și entuziasmați de muzica lui, iar el era invitat înapoi iar și iar. Întâlnirea cu publicul din Kirkenes era atât de eliberatoare, atât de diferită de recunoașterea mai rezervată și mai cerebrală de care avea parte în Moscova și în restul lumii! Fusesse întâmpinat cu deosebită căldură și interes de Mette Wang, o jurnalistă locală. Ea îl interviewase prima oară când venise în vizită și în

scurtă vreme între ei se legase o prietenie foarte apropiată. Foarte apropiată, într-adevăr. Mette era, fără îndoială, un factor important în ceea ce privea atașamentul lui neîntrerupt față de orchestră și de festival, pentru că recompensa financiară și cea artistică pe care le primea erau relativ modeste.

Prima oară când se întâlniseră, ea fusese în mod evident emoționată. Nu din admirație față de geniul lui, ca o fană sedusă de o vedetă, ci mai degrabă pentru că acceptase să preia interviul pe ultima sută de metri, când jurnalistul programat să-l facă își rupsese piciorul în timpul unei excursii la schi. Habar nu avea cine era compozitorul recunoscut pe plan internațional Alexei Alexeievici Galba sau cum suna muzica lui, iar acest lucru nu i se mai întâmplase niciodată maestrului.

După ce soțul ei murise de cancer cu cincisprezece ani în urmă, Mette locuise singură, cu două pisici arogante, în Tromsø. Din când în când mai scria câte un articol pe teme artistice pentru ziarul local, deși se pensionase cu mulți ani în urmă. Erau mai ales reportaje artistice de nișă, pe care nimeni altcineva de la ziar nu s-ar fi deranjat să le trateze și care îi erau repartizate ei. Îi convenea acest lucru. Nu avea energie să scrie despre vedete pop, despre câștigători ai emisiunilor de talente sau despre încă o expoziție a lui Melgaard – se săturase de asta.

Alexei a fost surprins când a vizitat Kirkenes pentru prima oară. Micul oraș era ca o bucățică din Rusia mutată în Norvegia. Inscripțiile chirilice pe plăcuțele cu numele străzilor, radioul și ziarul local în limba rusă erau dovezi că națiunea-soră dinspre est era apropiată de inimile oamenilor de la granița cea mai de nord-est a Europei Occidentale. Fusese uimit să descopere că exista o bibliotecă în limba rusă, o biserică a marinarilor ruși, precum și de faptul că toate firmele magazinelor erau bilingve, în norvegiană și rusă. Ca rus, puteai trăi cu ușurință în Kirkenes fără să înveți vreodată norvegiana. Deși nu acesta era scopul său. Alexei învățase suficientă norvegiană în cei cinci ani în care vizitase orașul. Și își dorea să înțeleagă mult mai bine această țară mică și pe adorabila Mette.

Niciunul dintre ei nu se așteptase să găsească o asemenea iubire magnifică în toamna vieții. Dar o găsiseră și știau cum să se bucure de ea. Dragostea e risipită pe cei tineri, se gândea el. Ei nu știu ce miracol e să-ți găsești sufletul pereche. Dar Mette și Alexei știau, erau bătrâni și prețuiau

cadoul remarcabil care le fusese oferit.

După repetiție, toată lumea s-a îmbrăcat călduros ca să se ducă la masă. Muzicienii, sunetiștii, Mette și Alexei, care mergeau braț la braț, parcurgeau cu grijă strada acoperită de gheață spre restaurantul pescăresc local.

Un trecător întâmplător a filmat ceea ce s-a întâmplat în momentele următoare, iar clipul a devenit viral. Trei norvegieni beți au apărut brusc de pe o alee și au arătat spre rușii din grup, apoi au început să strige spre ei:

— Cărați-vă dracului înapoi în Rusia, nemernici ruși!

Derbedeii i-au împins și i-au lovit pe membrii ruși ai ansamblului, iar când mai mulți norvegieni au încercat să intervină în ajutorul lui Alexei Galba și al concetățenilor săi ruși situația s-a agravat rapid. Brusc, norvegienii scandalagii au scos cuțite și au început să-și înjunghie victimele. Câteva minute cumplite mai târziu, Alexei Galba și cei trei compatrioți ai săi zăceau sângerând pe zăpadă. Rusia își pierduse unul dintre cei mai celebri compozitori contemporani, iar Mette Wang își pierduse iubirea vieții ei.

Filmarea cu cei trei bărbați norvegieni care arătau spre compozitor și apoi îl asasinau a fost difuzată pe toate ecranele lumii. La Bruxelles, Secretarul General NATO și echipa lui au vizionat imaginile înfricoșătoare.

Secretarul General și-a dat seama pe loc cum va fi receptat acest clip în Moscova. Îi era teamă că va încuraja dreptul autoproclamat al Președintelui rus să apere concetățenii aflați în orice colț al lumii. Se putea presupune că diverse forme de răzbunare erau deja în curs de aplicare, pentru că sistemul prin satelit care controla tot traficul aerian al Norvegiei era deja spart și dezactivat de mai mult de o oră, la scurt timp după ce videoul realizat de un amator fusese încărcat pe Internet.

De asemenea, filmarea atacului brutal a ajuns pe Internet cu puțin timp înainte ca reprezentanții NATO și comisarii de frontieră norvegieni și ruși să se întâlnească și, câtuși de puțin surprinzător, a provocat suferință și indignare în cadrul delegației ruse. Întâlnirea a fost un dezastru. Rușii au refuzat să permită Norvegiei sau NATO să participe la căutarea piloților pe teritoriu rusesc și, luând în considerare crima, acum priveau incidentul cu avionul NATO drept o acțiune ostilă.

Secretarul General s-a dus până la fereastra imensă și s-a uitat afară. Lumina cenușie a zilei atârna mohorâtă pe deasupra capitalei. Bruxelles nu era vreo frumusețe în timpul iernii. Link-ul video spre Cartierul General Reunit din Bodø era deschis, dar și acolo moralul era la pământ.

Ministrul norvegian al Apărării s-a uitat înspre aparatul de filmat.

— Domnule Secretar General, care sunt opțiunile NATO?

Înainte ca oricine altcineva să izbutească să propună un răspuns, s-a auzit o bătaie la ușă și a intrat generalul George Rove. Ministrul Apărării s-a încruntat. Nu-l invitase pe Rove la întâlnire.

Generalul Bale, conducătorul american al exercițiului Arctic Blizzard, i-a zâmbit prietenos.

— Ne-am luat libertatea de a-l invita pe unul dintre cei mai importanți consilieri strategici ai noștri, îl cunoașteți cu toții pe Rove.

Ministrul Apărării l-a salutat scurt și tăios pe Rove.

— Nu cred că un reprezentant al unei companii private poate avea permisiunea să participe la această ședință. Norvegia a contrasemnat Convenția împotriva mercenarilor inițiată de Națiunile Unite.

A aruncat o privire către Secretarul General, pe ecranul cel mare, și a remarcat că și el, la rândul lui, părea luat prin surprindere de apariția lui Rove, dar, de vreme ce îl cunoștea bine pe acesta, a ales să aștepte. Rove, care anticipase obiecția ministrului, a înclinat politicos din cap și a făcut câțiva pași spre ușă, dar, în același timp, n-a fost câtuși de puțin surprins când generalul Bale a luat cuvântul.

— Statele Unite nu au contrasemnat niciodată acea convenție, iar generalul Rove a fost un membru important al echipei de strategie a SUA și a NATO încă din 2016. În această calitate se află el aici.

Ministrul Apărării a ridicat privirea spre ecran, sperând încă o dată că Secretarul General va interveni, dar când de la Bruxelles n-a venit nicio obiecție a început să aibă îndoieli legate de sine. Care era protocolul aici? Reputația excelentă a lui George Rove era bine stabilită, avea o carieră strălucită de militar în urma lui și, după câțiva ani petrecuți la Washington, se alăturase uneia dintre cele mai mari companii private de securitate din SUA. Sub conducerea lui, compania respectivă crescuse și acum se putea lăuda cu o trupă impresionantă de soldați de elită. În anumite zone din Afganistan și Somalia nu reușise să opereze decât Titans Security, pentru că organizațiile militare naționale se mișcau prea greu, erau prea

împotmolite în birocrație și pierduseră controlul.

Prezența lui la ședință putea fi chiar în avantajul lor. Rove înțelegea strategiile paramilitare și mijloacele asimetrice de război mai bine decât oricine altcineva și era o resursă valoroasă, luând în considerare isteria care urmase după asasinarea compozitorului rus la Kirkenes. Ea a ezitat. De ce oare Secretarul General de la Bruxelles nu spunea nimic? Sau poate că nu era nimic ciudat în asta? Dacă NATO urma să implementeze Articolul 5 și întreaga Alianță venea în ajutorul Norvegiei, NATO urma să preia conducerea, ceea ce însemna că, în cele din urmă, nu-i puteai sări pe americani. A ridicat privirea spre Rove, care i-a adresat un zâmbet dezarmant. Avea cea mai înaltă prețuire pentru el. Cu câțiva ani în urmă îl auzise susținând o prelegere bine argumentată la un summit NATO din Bruxelles și îi plăcuse modul în care îi provocase pe ofițerii de Stat Major.

„De ce au pierdut Statele Unite și Occidentul fiecare război în care au luptat, după Al Doilea Război Mondial?”

Întrebarea le fusese adresată conducătorilor aroganți din sala de conferințe, iar tăcerea asurzitoare care urmase era singurul răspuns de care aveai nevoie. Deși NATO, condus de SUA, era incontestabil cea mai puternică forță militară a lumii, având aproape 3,5 milioane de angajați pregătiți de luptă și un buget anual care se apropia de o mie de miliarde de dolari, eforturile de război ale alianței nu avuseseră succese notabile. Puterea și aroganța conducătorilor săi erau proporționale cu capacitatea militară și bugetul pe care-l aveau la dispoziție – dar nu neapărat cu rezultatele pe care le puteau prezenta.

Rove îi demontase minuțios cu prelegerea lui, care păruse mai degrabă o muștrulială pe cînte:

„NATO suferă de atrofiere strategică”, spusese el. „Armatele imense staționate și avioanele de luptă cu prețuri exorbitante sunt inutile, când războaiele de azi sunt purtate în media, în spațiul virtual, în străduțe lăturalnice întunecoase și în priveliști pustii interminabile. Să ai o armată de rezervă imensă, împovărată, când rebelii se ascund la vedere în rândurile populației locale, adeseori timp de mai mulți ani, e prea scump, neproductiv și ineficient.”

În sinea ei, ministrul Apărării era de acord cu el. Dar, deși Rove avea în mod evident dreptate, bărbații din încăpere erau implicați prea personal în starea de fapt a lucrurilor pentru a-l asculta. Rove își continuase tirada:

„Apărarea aeriană a viitorului nu va mai avea nevoie de avioane F35 și AWACS scumpe, ci de avioane de luptă fără pilot. În războaiele viitorului, roboții controlați de inteligența artificială ne vor duce bătăliile, nu soldații vulnerabili care au nevoie de antrenamente costisitoare, îngrijiri și echipament. Știu că pentru mulți dintre voi e o perspectivă îngrozitoare, dar avioanele fără pilot și roboții de luptă execută atacuri mult mai precise și mai eficiente din punct de vedere al costurilor în termeni de pagube colaterale, personal și bani.”

Această afirmație atinsese coarda sensibilă, se gândise în timp ce simțea cum atmosfera din sala de conferințe devine din ce în ce mai puțin arogantă. Foarte puțini aveau curajul să spună că împăratul din acea încăpere era gol, iar onestitatea directă a lui Rove insufla respect.

Conversațiile de după discursul lui te puneau pe gânduri. S-a scos în față ideea că, în prezent, convențiile care reglementau conduita în cadrul războaielor internaționale se aplicau doar statelor naționale, nu și persoanelor private. Acest lucru însemna că mercenarii profesioniști, roboții și dronele puteau face tot ce le trecea prin cap fără să poată fi vreodată trase la răspundere politic. Ministrului Apărării nu i-a fost clar dacă Rove considera acest aspect un avantaj.

Acum, ea stătea nemișcată și se uita îngândurată la Rove în timp ce el îi aștepta politicoasă decizia.

— Dat fiind că nu există obiecții legale sau formale, generalul Rove poate, în mod evident, să rămână, a declarat ea.

Rove a înclinat din cap și s-a așezat alături de generalul Bale. Ministrul Apărării era nedumerită, cine urma să prezideze întâlnirea, ea sau Secretarul General? Odată ce intra în funcțiune Articolul 5 al NATO, Alianța urma să preia conducerea și, dat fiind faptul că SUA era forța motrice a NATO, totul avea să decurgă conform voinței americanilor, mai devreme sau mai târziu. Prin urmare, ar trebui ca generalul Bale să prezideze întâlnirea?

Participantii din încăpere s-au așezat. Toată lumea a ridicat privirea spre ecranul imens de pe perete, unde Secretarul General stătea acum la o masă de conferință.

— Ce căi neoficiale avem acum, când căile diplomatice oficiale au fost demolate? a întrebat el.

Tăcerea consilierilor era rău-prevestitoare. Rove și-a dres vocea ca să testeze sala, apoi, adresându-se în egală măsură celor întruniți în încăpere și Secretarului General de pe ecran, a spus:

— Ei, bine, scenariul cel mai probabil este că situația se va transforma într-un conflict hibrid asimetric, unde eforturile diplomatice vor fi relativ imprevizibile. Trebuie să ne așteptăm la o combinație de atacuri convenționale și tactici neconvenționale, ca de exemplu atacurile cibernetice, sabotajul, terorismul și diverse căi de dezinformare.

Secretarul General a înclinat din cap.

— Principala noastră problemă în acest moment este că s-ar putea ca agresorul să ascundă cine se află cu adevărat în spatele atacului. Să ne gândim doar la invazia din Crimeea, a continuat Rove.

— Exact asta ne îngrijorează: oare avem aici o nouă Crimee?

Vocea Secretarului General a părut calmă, dar limbajul corpului indica faptul că presiunea începea să-l afecteze. Rove a luat o pauză. Căzuse pe gânduri. Secretarul General și-a trecut o mână extenuată peste față și a oftat adânc. Trebuia să pună cu voce tare întrebarea care se afla pe buzele tuturor:

— Cum evităm escaladarea conflictului? Cum evităm ca această situație să se transforme într-un război?

Rove și-a mutat privirea de la Secretarul General la Ministrul Apărării, care stătea palidă și serioasă la capătul mesei.

— Domnule Secretar General, ce încerc eu să vă spun este că, probabil, războiul a început deja!

Cuvintele lui Rove au plutit mai departe în aer. Oare se putea să fie adevărat? Era posibil ca rușii să fi declarat deja război împotriva Norvegiei și NATO fără să-l anunțe direct?

— Și atunci ce facem?

Vocea Secretarului General părea în continuare fermă, dar toți i-au simțit panica provocată de afirmația fără menajamente a lui Rove. Era cel mai grav scenariu posibil pentru NATO și pentru întreaga lume.

— Ei, bine, dacă Rusia vrea să destabilizeze NATO nu are niciun sens să amenințe cu un conflict armat convențional, așa cum ar fi făcut vechea Uniune Sovietică. Rușii ne sunt inferiori din punct de vedere militar, un lucru de care sunt și ei conștienți, deși îi doare. Am observat câteva dintre metodele pe care sunt dispuși să le folosească. În loc să provoace în mod direct NATO, au bombardat Siria. Această tactică a trimis zeci de mii de

refugiați în Europa și a creat o criză a emigrației profund destabilizatoare care, la rândul ei, a alimentat neofascismul și politicile antisistem susținute de Rusia. Practic vorbind, criza emigrației a provocat Brexit. Europa se destramă în fața ochilor noștri, în timp ce noi privim de pe margine și nu facem nimic.

Rove putea simți disconfortul din încăpere, dar era obișnuit cu liderii politici care-și doreau răspunsuri simple și încurajatoare, nu adevăruri dificile.

— Dacă ezităm acum, îi lăsăm pe ruși să-și adjudece avantajul atât din punct de vedere al strategiei, cât și al percepției asupra conflictului. Cea mai bună opțiune pentru noi este să continuăm negocierea pe căi diplomatice neoficiale, în timp ce ne coordonăm tacticile cibernetice, operațiunile psihologice și strategiile de informații subversive.

Rove a făcut o pauză retorică. Până acum, toată lumea părea să-i urmărească raționamentul și nimeni nu era surprins de nimic din ceea ce auzise. A continuat:

— În același timp, recomand utilizarea companiilor de securitate paramilitare pentru a executa operațiuni fizice în spatele liniilor inamicului. Aceste acțiuni pot fi oricând negate în mod plauzibil. Nu ne dorim să creăm o confruntare directă.

Ministrul Apărării s-a ridicat în poziție de drepti. Era împotriva ideii din toate punctele de vedere. Nu aveau nici dreptul, nici împuternicirea de a se folosi de forță militară, în afară de ceea ce aveau la dispoziție țările membre.

— Domnule general, vă repet, conform rezoluției 44/34 din Convenția împotriva mercenarilor lansată de Națiunile Unite, nu putem autoriza utilizarea forțelor militare private într-un conflict.

Rove a dat din cap calm. Putea să-i înțeleagă obiecția.

— Aveți dreptate, dar Rusia, China, Regatul Unit și Statele Unite nu au contrasemnat acea convenție. Dacă le permitem SUA să preia inițiativa de acum încolo, Norvegia nu mai are nicio responsabilitate, chiar dacă va trebui să recurgem la forțe paramilitare pentru a recâștiga supremația.

— Dar acest lucru nu va da bine în presă, a început ea.

Chiar și ea putea să audă superficialitatea acestui argument. Rove a dat din cap înțelegător.

— E important ca o astfel de strategie să nu ajungă *niciodată* în presă.

— Credeți că e posibil?

— Se știe foarte bine că istoria e scrisă de învingători, dar în zilele noastre persoana care scrie istoria devine ea însăși învingătorul. Acum, soarta unui război e decisă în egală măsură în biroul de presă și pe câmpul de luptă. Pentru a recâștiga dominația, trebuie să controlăm modul în care e prezentată povestea la nivel mondial.

Ministrul Apărării a simțit cum îi tremură ușor mâinile și le-a încleștat ferm în poală, sub masă.

— Și cum vă imaginați că vom traduce această poveste în acțiuni concrete?

Rove părea că anticipase întrebarea.

— Cel mai neplăcut lucru care se poate întâmpla acum este ca purtătorii de cuvânt ai diferitelor guverne și organizații să înceapă să strige unii mai tare decât alții, fie în numele propriilor ministere, fie ca împuterniciți ai propriilor țări în NATO. Suntem supuși unui atac hibrid și ceea ce contează va fi care poveste sau versiune a realității va fi considerată adevărată. Mesajul nostru trebuie să fie limpede precum cristalul și consecvent la toate nivelurile. Toată comunicarea de la nivelul fiecărui stat membru NATO va trebui să vină dintr-o sursă centrală.

— Și care ar trebui să fie aceea?

Rove s-a întors spre Bale. Parcă discutaseră deja această idee în prealabil și se pusese de acord asupra unei strategii comune.

— Va trebui să înființăm un consiliu alcătuit din cei mai importanți parteneri NATO. Toată comunicarea trebuie să adere la versiunea construită acolo.

Ministrul Apărării a simțit cum o nouă obiecție îi țâșnește de pe buze:

— Și cum rămâne cu libertatea presei? Cu libertatea de exprimare?

— De obicei, prima victimă a unui război este adevărul și, din acest motiv, trebuie să ne asigurăm că adevărul nostru câștigă cu orice preț. Starea de război e o situație extremă, iar bătălia din acest moment se dă asupra versiunii pe care lumea va fi predispusă să o preia.

Secretarul General a intervenit, auzise suficient, sosise momentul să acționeze:

— Oferiți-ne un concept pentru o strategie concretă! Suntem dispuși să o implementăm imediat.

Capitolul 28

Ylva și John progresau excelent pe drumul în jos de pe stânca de lângă cascadă. Piatra era alunecoasă și netedă din cauza apei curgătoare și a gheții, mâinile le erau înghețate de frig și abia dacă-și mai simțeau degetele.

Ylva s-a uitat în jos, mai aveau cel mult cinci metri, și a simțit un fior de entuziasm.

Odată ce ajungeau jos, în siguranță, însemna că gestionaseră partea care fusese, probabil, cea mai dificilă din traseul lor, iar acest lucru îi dădea un nou imbold. John cobora chiar deasupra ei. Tresărea de durere ori de câte ori își plasa greutatea pe piciorul rănit. Ylva s-a uitat în jos. Sub ea se ivea un bloc imens și neted de gheață, creând un obstacol. Trebuia să decidă dacă era cazul să treacă peste blocul de gheață sau prin jurul lui. A dezbătut în sine ei dacă era mai simplu să coboare ocolind prin lateral blocul de gheață. Probabil că ar fi fost. Apoi, frigul și nerăbdarea au învins, și-a scos cuțitul, a străpuns gheața, și-a creat un punct de sprijin pentru mână și a început să coboare spre blocul neted.

John și-a dat seama ce făcea Ylva și și-a scos la rândul său cuțitul ca să-i urmeze exemplul, dar gheața era alunecoasă, iar când a încercat să pășească pe un prag îngust de gheață cu piciorul rănit și-a pierdut echilibrul. Ca să nu se prăbușească și-a pus instinctiv celălalt picior pe pragul de care se ținea mâna Ylvei, iar aceasta a țipat când bocancul lui John a călcat-o pe degetele înghețate, albastrui. Și-a smuls mâna, mișcarea a dezechilibrat-o și și-a pierdut sprijinul în picioare. John s-a uitat în jos în timp ce, în câteva secunde scurte, dar interminabile, Ylva s-a prăbușit pe blocul neted de gheață, apoi s-a izbit de stâncă, iar după aceea s-a prăbușit peste marginea acesteia.

Apoi s-a lăsat liniștea.

Ylva zăcea pe pietrișul de pe pământ fără să se miște. Pe John l-a cuprins un val de groază și furie din pricina propriei neglijențe, dar și-a regăsit rapid controlul asupra emoțiilor care îi distrăgeau atenția și a

redevenit stăpân pe sine. Trebuia să-și continue coborârea pe cont propriu, calm și liniștit. Nu avea timp de pierdut.

John a izbutit să-și croiască drum peste blocul de gheață și a ajuns până la Ylva fără alte probleme. Ea zăcea pe burtă, nemișcată, cu umărul sucit într-un unghi nefiresc.

John s-a ghemuit lângă ea și a scuturat-o cu grijă.

— Nordahl!

Ylva n-a răspuns. Zăcea cu fața la pământ ca o păpușă de cârpă sfâșiată. Cu blândețe, a rostogolit-o pe o parte. Ușurarea lui a fost enormă când ea a răcnit de durere.

— Ești în viață, slavă Domnului!

Ylva i-a aruncat o privire năucă. A încercat să se ridice, dar a scâncit de durere când și-a lăsat greutatea pe umăr. De-abia atunci a înțeles că și-l dislocase și s-a întins din nou pe jos.

— Căcat! Îmi cer scuze, domnule. Căcat...

S-a întins pe spate și s-a uitat în sus. Canionul învăluit în gheață se înălța deasupra ei, iar lumina soarelui era descompusă de cristale umede de gheață care creau mici curcubeie splendide. Fuseseră atât de aproape de izbândă, s-a gândit ea.

— Va trebui să vă continuați drumul fără mine, domnule.

— Nici nu se pune problema, Nordahl.

— Îmi pare rău că am eșuat.

Ylva se lupta cu lacrimile. John s-a ridicat și a făcut câțiva pași mai încolo. Avea propriile lui probleme. Șansele să supraviețuiască acestei călătorii spre Norvegia erau infime, chiar și având-o pe Ylva Nordahl drept călăuză. Depindea teribil de mult de ea, a decis el, și ura lucrul ăsta. John s-a întors și s-a uitat hotărât la Ylva.

— Idiotule!

Apoi a pășit din nou spre ea. Avea o durere atât de intensă încât nu-i putea răspunde. John s-a aplecat din nou, i-a deschis cu grijă geaca și uniforma de pilot și i-a examinat umărul. Ylva stătea întinsă, nemișcată, respirând calm și holbându-se posomorâtă în zare. John a observat o adâncitură în omoplat și a simțit capătul osului humerus în apropierea subrațului. Mai văzuse dislocări de genul ăsta. Omoplatul sărise din articulație și trebuia pus la loc.

— Trebuie să-l reajustăm.

Ylva s-a uitat în sus spre el, în tăcere.

— Întoarce-te pe burtă.

Ylva și-a ignorat durerea și s-a rostogolit înapoi pe abdomen.

Nu se gândea, nu simțea. Cu ochii minții, vedea munții Lyngsalpene scăldați în lumina mov a zorilor, simțea forța gravitațională și zâmbea. Nu mai erau decât ea și sunetul propriei respirații în cască.

John i-a lăsat brațul să stea în acel unghi nefiresc, și-a împins genunchiul între omoplații ei și a cuprins-o cu delicatețe de articulația cotului. Fusese instruit cum să pună la loc o articulație dislocată, dar trecuseră mulți ani de atunci și nu încercase niciodată să facă așa ceva în viața reală. Știa că trebuia să smulgă brațul direct din încheietură înainte să-l îndoiaie înapoi cu putere. Știa, de asemenea, că durerea urma să fie, probabil, insuportabilă.

— Ești pregătită?

Ylva nu răspunse. Se holba în depărtare, avea privirea calmă, dar distantă. John a oftat. El, unul, nu stăpânea arta detașării, dar mai văzuse oameni care-și induceau o transă pentru a îndura dureri copleșitoare. Era o chestiune a minții care domina materia. Ylva s-a concentrat pe liniștea din interiorul căștii ei, a simțit manșa în mână. Era în siguranță. Lumina dimineții învăluia întregul orizont. Nimic pe lume nu era atât de frumos. Nu și-a dat voie să simtă durerea care a săgetat-o atunci când John i-a smuls brațul direct din alveolă și, cu un pocnet răsunător, i l-a împins înapoi în articulație.

A respirat calm pe durata întregii proceduri. Din ce era făcută?

— Nordahl?

Ea s-a uitat în sus spre el, distantă și dezorientată la început, apoi privirea i-a devenit mai lucidă.

— Da, domnule.

— Ești în stare să-ți miști brațul?

Umărul Ylvei era sensibil la atingere, dar durerea insuportabilă dispăruse. A ezitat, apoi a încercat cu grijă să-și îndoiaie brațul. A funcționat, îl putea mișca. Ylva a schițat un zâmbet palid.

— Aleluia, sunt tămăduită.

John a clătinat din cap. Chiar îi ardea de glume în clipa asta? Serios?

A improvizat rapid o atelă din materialul parașutei și a ajutat-o să o

fixeze.

— Ești pregătită?

Ylva a dat din cap. Cu brațul prins în atelă, s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat câțiva pași de lângă grohotiș și cascadă ca să arunce o privire spre râul cel lat. Știa că le va fi dificil să-l traverseze, pentru că arareori îngheța complet. Trebuia să găsească un punct cu îndeajuns de multă gheață, sau un pod propriu-zis.

— Nordahl?

Ylva s-a îndreptat de spate și a arătat cu degetul spre râu.

— Mergem pe acolo.

Capitolul 29

Storm era așezat în fața monitorului, într-o concentrare adâncă. Pe peretele din spatele lui erau o hartă a orașului Murmansk și, alături de ea, diverse fotografii ale zonei, însoțite de posibile desfășurări ale evenimentelor și potențiale trasee pe care ar fi putut să le aleagă Ylva. Storm a închis ochii. Ce variante fizice, mintale și strategice aveau la dispoziție? A scos un oftat ușor. Prea multe, acesta era răspunsul.

Izbutise să spargă rețeaua internă a Bazei Aeriene Monciogorsk și nu avusese nevoie de prea mult timp să descopere cine dăduse ordinul de hărțuire a elicopterului de aprovizionare norvegian. Acum, își crease acces la computerul maiorului Hodrokovski și, folosindu-se de programul de traducere al armatei norvegiene, tocmai trăsese concluzia că toată corespondența din cutia ei poștală era în linii mari inofensivă când, deodată, și-a îndreptat spatele pe scaun. Ceva nu se potrivea cu restul.

Ali dormita pe o canapea veche când Storm i-a dat un ghiont.

— Ali, uită-te la chestia asta.

Ali s-a trezit speriat. La început, era amorțit, dar când a văzut expresia nerăbdătoare de pe chipul lui Storm s-a ridicat și l-a urmat la computer.

— Maiorul Hodrokovski a fost blocată de pe mai multe linii de corespondență.

Ali s-a holbat la ecran. Storm avea dreptate. Cineva crease un grup de corespondență pentru ofițeri cu rang superior, maiorul Hodrokovski ar fi trebuit să fie în mod evident unul dintre participanți, dar fusese blocată în mod deliberat. Cât de ciudat!

— Obstrucționare?

Storm a dat din cap în timp ce a intrat cu un click într-un șir de e-mailuri.

— Acest e-mail din partea generalului Svetla a fost trimis tuturor din grup – cu excepția ei.

Ali s-a frecat la ochi în timp ce se așeza în fața calculatorului.

— E codat.

Storm a intrat cu mai multe clickuri în e-mailurile maiorului Hodrokovski adresate generalului Svetla, e-mailuri la care acesta nu răspunsese.

— Maiorul Hodrokovski a trimis la analiză mostre ale urmelor de vopsea pe care le-a găsit pe Fullback-ul care ne-a hărțuit. Urmele de vopsea provin de la un avion General Dynamics F-16 Fighting Falcon – 12 F-16-B, fabricat între 1968 și 1988.

Storm s-a ridicat în picioare.

— E unul de-al nostru.

Capitolul 30

O jerbă albă de scânteii crea dăre de-a lungul tundrei palide. Pudra de zăpadă ridicată în vârtejuri sclipea ca diamantele în lumina rece a zilei. Efectul era spectaculos pentru oricine ar fi fost în stare să-l aprecieze.

Patru tineri stăteau în picioare la marginea râpei. Nu observau frumusețea suprarealistă care-i înconjură, ci se uitau la valul impenetrabil al furtunii de zăpadă și îl înjurau. Aveau un singur scop: să-i prindă pe piloții NATO. Preferabil în viață, să poată fi interogați. Ce se întâmpla cu ei după aceea nu mai era treaba lor.

Grupul Spețnaz A^{7}, în mod incontestabil cei mai letali oameni ai Rusiei, erau vânători de oameni, antrenați să găsească pe oricine, indiferent unde s-ar fi ascuns. Puteai încerca să evadezi din calea lor, puteai să te dai dispărut, dar nu aveai cum să scapi. Tundra era habitatul lor natural.

Cu numai patru ore în urmă găsiseră peștera în care mai mult ca sigur se adăpostiseră peste noapte piloții NATO și, exceptând cazul în care erau suficient de nesăbuiți încât să încerce să coboare versantul abrupt al muntelui, traseul acela era singura lor opțiune dacă se îndreptau spre vest. În plus, vânătorii remarcaseră că unul dintre piloți era probabil rănit, găsiseră sânge proaspăt în peșteră.

Erau siguri că-i vor prinde pe amândoi până la căderea nopții.

Dar acum stăteau pe buza canionului, scrutând materia strălucitoare, densă și gri. Au ascultat atent în jur, dar în afară de vântul care vuia și de mugetul râului care se arunca de pe stâncile din apropiere nu mai erau alte zgomote.

Pe undeva acolo, jos, dincolo de masele de zăpadă, știau că e o vale adâncă, cea mai evidentă cale de ieșire din munți. Era doar o chestiune de timp și de rezistență.

Soldatii Spețnaz au dezbătut situația. Niciun om cu mintea întreagă n-ar fi coborât pe lângă cascada înghețată. Probabil că piloții își croiseră drum prin jurul acesteia, au tras ei concluzia.

După ce au evaluat relieful înconjurător, coordonatele GPS și hărțile digitale, au decis că în mod sigur piloții se îndreptaseră spre panta mai

blândă a muntelui. Era singura rută spre vest.

Au urcat înapoi pe snowmobile, au dat scurt din cap unii spre alții, apoi au pornit în direcția în care merseseră Ylva și John câteva ore mai devreme. În timp ce se apropiau de marginea platoului, vânătorii au făcut o descoperire interesantă, au zărit urme adânci în zăpadă. Omătul proaspăt se așezase peste ele, dar după ce s-au oprit și au suflat stratul de la suprafață au putut distinge clar urmele de bocanci a doi oameni. Pe baza adâncimii și a dimensiunii urmelor au tras concluzia că una dintre persoane era mai mică și mai ușoară decât cealaltă. La o inspecție mai atentă, în urmele mai mari și mai adânci au descoperit și dăre de sânge. Soldații s-au uitat împrejur. Era logic ca urmele să ducă spre coborârea mai ușoară, iar piloții NATO nu aveau cum să fi avansat prea mult, dacă mergeau prin zăpada asta nouă, adâncă.

Și-au pornit snowmobilele cu un muget și au luat-o pe urma pașilor, de-a lungul pantei, în mare viteză.

Capitolul 31

Storm a ezitat înainte să bată la ușa Centrului de Comandă. În drum spre acesta, se întrebase cum ar trebui să prezinte informația pe care o conținea e-mailul maiorului Hodrokovski. Încă erau multe semne de întrebare la care nici el nu avea un răspuns, ca de exemplu de ce ar fi vrut rușii să mușamalizeze o coliziune între avioane. Părea absurd, cu siguranță ar fi fost în interesul tuturor să-și asume că situația prezentă era rezultatul unui accident. În cazul unei confruntări armate, Rusia ar fi avut mult mai multe de pierdut decât NATO. Această nouă informație putea reduce în mod semnificativ criza.

A bătut ferm la ușa, a așteptat un răspuns, apoi a intrat în Centrul de Comandă.

Înăuntru erau George Rove, generalul Blade, ministrul Apărării și echipa ei, adânciți într-o discuție. Ministrul Apărării a ridicat privirea surprinsă când Storm a intrat.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar am informații care ar putea fi de interes.

Rove s-a uitat la Storm. A remarcat că hackerul înalt părea neliniștit. Ministrul Apărării a făcut un pas în față.

— Da?

Storm i-a oferit ministrului o copie imprimată a e-mailului maiorului Hodrokovski în care aceasta descria urmele de vopsea pe care le găsisese pe aripa stângă a Fullback-ului. În partea de jos a copiei era o traducere a textului scris în litere chirilice.

Ministrul Apărării l-a citit, s-a încruntat, apoi s-a uitat nedumerită la Storm.

— Se poate ca prăbușirea să fi fost un accident?

Rove și generalul Bale s-au uitat încruntați la ministru, care le-a explicat rapid conținutul e-mailului. Rove s-a întors spre Storm.

— Din ce sursă ai chestia asta?

— Am spart intranetul criptat al Comandamentului Forțelor Armate Rusești. Iar acesta e unul dintre e-mailurile pe care maiorul Hodrokovski

le-a trimis grupului de comandanți.

Rove a luat copia și a examinat e-mailul, iar Storm a continuat plin de zel:

— Și asta nu e tot, am descoperit că superiorii maiorului Hodrokovski au blocat-o dintr-un grup de e-mailuri.

Emoționat, Storm s-a uitat la Rove, și apoi din nou la ministrul Apărării.

— E același maior Hodrokovski care a dat Fullback-ului ordinul să ne hărțuiască aeronava. Am verificat de două ori, urmele de vopsea sunt de la F-16 al nostru.

Rove părea stupefiat. I-a înapoiat copia ministrului Apărării înainte să-și îndrepte întreaga atenție către Storm.

— Vrei să spui că rușii mușamalizează o coliziune între avionul lor și al nostru?

Storm a înclinat din cap.

— Da, domnule.

— Și că e posibil ca această coliziune să fi provocat, în cele din urmă, situația care a dus la doborârea avionului nostru?

Storm a făcut o pauză.

— Nu pot dovedi cauzalitatea dintre coliziune și doborârea avionului nostru, dar e o teorie care merită testată.

Ministrul Apărării se făcuse cenușie la față. Asta schimba cu totul situația.

— Dar dacă nu a fost un accident...

Fără să-și ia ochii de la Storm, Rove l-a întrerupt pe ministrul Apărării:

— Sau poate că ne-au atacat avionul pentru a declanșa o ripostă militară?

Storm a ezitat. Era o explicație posibilă, evident. Rove a stăruit cu privirea asupra lui Storm, de parcă ar fi căutat mai multe detalii, sau de parcă ar fi crezut că Storm ascunde ceva. Storm nu știa ce să spună, corespondența virtuală nu oferea răspunsuri clare, doar alte piese într-un joc de puzzle care era în continuare imens și derutant. Rove i s-a adresat ministrului Apărării. Nu părea câtuși de puțin convins că noile informații schimbau situația.

— Mie mi se pare că ne testează.

Storm s-a încruntat.

— Care „ei”?

Rove s-a încruntat nerăbdător spre Storm.

— Rușii, evident. Ar fi putut planta această corespondență ca să ne inducă în eroare.

Storm a clătinat din cap, era imposibil, spărsese serverele rusești printr-un proxy. Era convins că nu era o tehnică de diversiune.

— Dar nu are niciun sens. În clipa asta rușii au totul de pierdut dintr-un conflict militar, așa că dacă am putea...

Rove l-a întrerupt pe Storm:

— Mulțumim, locotenente.

Apoi s-a întors spre ministrul Apărării și spre generalul Bale.

— Trebuie să rămânem concentrați, dezinformările de genul ăsta sunt lucruri pe care le-am tot văzut din partea lor. Prioritatea noastră în acest moment este să arătăm predictibilitate și hotărâre de neclintit. E singurul limbaj pe care rusul îl înțelege.

Storm a intervenit, conștient că vorbește neîntrebat:

— Dar asta e exact reacția la care se așteaptă și pentru care s-au pregătit, dacă e să luăm în calcul posibilitatea că ei au inițiat totul.

Ministrul Apărării și-a dres vocea muștrător. Storm a dat din cap și și-a ridicat mâinile în semn de resemnare.

— Îmi cer scuze.

Rove a dat din cap. Nu era deranjat de întreruperea lui Storm, dar nu avea timp de ea.

— Ai idee cui îi trimitea maiorul Hodrokovski acest mesaj? s-a interesat el.

Storm a dat din cap.

— Corespondența ei cu laboratorul e cifrată printr-o altă rețea internă, dar lucrăm la asta.

Rove a examinat copia imprimată a e-mailului cu atenție, apoi și-a scărpinat părul scurt și grizonat.

— Trebuie să verificăm mai întâi autenticitatea mesajului, să ne convingem că nu a fost plantat ca o tactică de diversiune.

Rove a luat poziția de drepti și a așezat o mână fermă, părintească, pe umărul lui Storm. I-a zâmbit cu căldură.

— Locotenent Bure, ai făcut o treabă pe cinste. O să facem verificări.

Rove s-a oprit ca să-l lase pe Storm să savureze lauda.

— E o informație importantă și i se va aloca un nivel înalt de prioritate, dar cred că tu ai nevoie de odihnă acum, locotenente. Du-te acasă, fa un duș, dormi. Avem nevoie de tine odihnit și într-o formă de zile mari când te întorci. Îl vom pune pe colegul tău să verifice autenticitatea e-mailului și să afle cu cine vorbea maiorul Hodrokovski.

Storm a ezitat, nu-și dorea să ia o pauză, nu acum. Dar, din moment ce toată lumea se uita la el, a devenit conștient că are ochii injectați, că înfățișarea lui arăta că-i lipsește somnul și și-a dat seama ezitant că, probabil, Rove avea dreptate. I-a salutat militărește pe toți și a părăsit încăperea.

Capitolul 32

După ce au ajuns în vale, Ylva și John au făcut un progres remarcabil, în pofida piciorului rănit al maiorului și durerii de umăr a Ylvei. Au mers în liniște pe țărmul râului Malaia Belaia care, dacă bine își amintea Ylva, urma să-i ducă până la lacul Imandra. Impunătorii munți Hibini erau acum în urma lor, iar în față se întindeau mai mulți kilometri de tundră arctică netedă, fără locuri în care să se ascundă sau să caute adăpost. Bolborositul râului parțial înghețat intensifica liniștea, iar Ylva pășea în ritmul propriei respirații. Apoi a detectat un zgomot rău-prevestitor.

Pământul a tremurat sub picioarele lor, iar după aceea din munți au erupt niște detunături subsonice. S-au întors și au ridicat privirea spre masiv, unde avalanșe de zăpadă se năpusteau spre râpa dinspre latura sudică. Succesiunea albă de talazuri zdrobea și târa după sine vegetație, stânci și orice altceva i se nimerea în cale. John a fluierat ușor la vederea priveliștii impresionante. Copacii înalți pocneau ca niște chibrituri pe măsură ce valul de zăpadă și gheață îi secera.

La baza râpei, avalanșa exploda în nori imenși și albi care se rostogoleau prin toată valea. John s-a uitat neliniștit spre Ylva.

— Cât de departe poate ajunge o avalanșă?

— La o distanță cam de trei ori mai mare decât înălțimea sa.

John a scos un suspin de ușurare. Prăbușirea fusese de cel mult 500 de metri, iar ei, acum, se aflau la mai mulți kilometri depărtare. Nori imenși de zăpadă au continuat să plutească prin peisaj cu mult după ce zgomotul se stinsese și avalanșa a pierdut din avânt. Peste câteva momente, masele de zăpadă s-au liniștit, iar imaginea muntelui a devenit din nou clară din perspectiva lor. Panta dezgolită a muntelui părea neatinsă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ylva i-a făcut cu ochiul lui John.

— Uimitor, nu-i așa? Îmi place o avalanșă de zăpadă liberă, e atât de pufoasă!

John a dat ochii peste cap.

— Cum zici tu, Nordahl.

Ea a înclinat blând din cap.

— Mi-ar plăcea să fac surfing pe o avalanșă din aceea.

S-a șters la nas cu mâneca gecii și și-a continuat drumul.

John a rămas nemișcat pentru o clipă și s-a uitat după ea, apoi a clătinat din cap extenuat și a urmat-o.

— Fiecare cu ce-i place...

Zăpada nu era nici pe departe atât de adâncă când și-au început drumul pe țărmul râului și, cu toate că pe John îl durea piciorul, au avansat destul de repede. Priveliștea din fața lor era nesfârșită, nu existau puncte fixe pe care să-și poată odihni privirea sau pe care să le poată folosi pentru a se orienta. Treptat, râul a început să cotească spre est, iar Ylva a început să caute un punct în care să-l traverseze. Pentru a-și putea continua drumul spre vest, aveau nevoie să ajungă pe celălalt mal.

Planul era să traverseze lacul Imandra, să continue până când ajungeau pe Drumul European E105, apoi să-l urmeze spre nord-vest până la Monciogorsk. De acolo puteau trece prin tundră până la Valea Pasvik, care forma granița dintre Rusia și Norvegia.

Pe măsură ce masivul montan dispărea la orizont în spatele lor, s-a schimbat nu doar topografia – au observat și faptul că zăpada sclipitoare și albă devine din ce în ce mai cenușie și au început să adulmece un iz vag de sulfuri. Ylva auzise zvonuri despre regiunea sterilă, părăsită și intens poluată în care intrau acum. Monciogorsk era la fel de murdar și contaminat pe cât fuseseră munții Koașva de magici și de spectaculoși. Verii ei din Lovozero îi spusese că în Monciogorsk ningeă cu zăpadă cenușie, iar dacă scoteai limba îi puteai simți gustul de amoniac. Ylva crezuse întotdeauna că exagerează cu povestea asta, cum făceau cu atâtea alte lucruri, dar acum nu mai era atât de sigură. Priveliștea devenea din ce în ce mai bolnăvicioasă și mai posomorâtă cu cât călătoreau mai mult spre vest.

Și John a observat schimbarea mediului, dar nu avea energia să comenteze sau să se gândească prea mult. A strâmbat doar din nas și s-a târât mai departe cu pași grei și obosiți prin valea murdară.

Ylva îl putea auzi cum se sforțează și cum se poticnește în spatele ei. Oare să încetinească, să-i arate înțelegere și, eventual, să-l întrebe cum se simte? El gâfâia ca o balenă muribundă în timp ce șchiopăta prin mlaștină, la mică distanță în urma ei. Nu, era mai bine să continue în cel mai rapid ritm de care erau în stare, iar el trebuia să încerce să țină pasul. Nu aveau

nimic de câștigat dacă încetineau acum. Știa că John are temperatură, probabil deoarece cangrena începuse deja să-i atace corpul. Din punctul ei de vedere, puteau să mai meargă timp de vreo zece ore, ea era dornică să o țină tot așa, dar sunetul respirației lui chinuite și mersul împleticit i-au transmis că era nevoie de un plan B.

A zărit o cabană mică pe celălalt mal al râului și, puțin mai încolo, un pod fragil de gheață pe care, poate, ar fi reușit să-l traverseze. A studiat cu atenție cabana în timp ce treceau pe lângă ea. Ferestrele erau întunecate, iar locul părea abandonat.

Dar să ia o pauză acum ar fi fost nebunie curată, și-a reamintit ea. Micul avantaj pe care îl câștigaseră coborând fațada de stâncă din apropierea cascadei nu le oferea nicio garanție. Să se oprească aici ar fi fost un gest sinucigaș.

Ylva s-a întors, iar imaginea care a întâmpinat-o era mai cumplită decât se așteptase.

Ochii lui John se holbau în gol, cuprinși de febră. Fața îi era complet lipsită de expresie, iar buzele albastre erau lipite cu îndârjire. Sângele i se prelingea din gamba rănită.

Era conștientă în ce măsură durerea din umăr o storsese de putere și nu putea decât să-și imagineze cum îl afecta pe John rana lui.

A scos un oftat de iritare.

— Aveți nevoie de o pauză, domnule?

John nu a spus nimic, a continuat doar să meargă, cu privirea fixată asupra unui punct aflat la distanță, în fața lui. S-a izbit de ea ca un strigoi.

— Domnule, dacă putem ajunge până la cabana de pe celălalt mal poate găsim ceva de mâncare și tot acolo v-am putea schimba bandajul.

El a privit-o absent, apoi a continuat să meargă clătinându-se.

— Sângerați prin bandaj.

John nu părea că procesează pe deplin ceea ce-i spunea. Creierul lui nu era conectat. Stropi de transpirație îi apăruseră de-a lungul frunții și avea pupilele de mărimea unor farfurioare.

— Domnule, avem nevoie de o pauză scurtă.

S-a blestemat de una singură în momentul în care a spus-o. De ce încerca să prezinte ideea de a lua o pauză ca pe un lucru de care avea nevoie ea? Nu ea era problema aici – el era. Dar, pentru a-i proteja orgoliul masculin, încerca să-l convingă că o oprire pentru o scurtă perioadă era un

lucru de care puteau beneficia *amândoi*. Însă ea nu avea nevoie de o pauză. Ea putea să meargă mai departe ore în șir, putea face față frigului, cunoștea tundra. Dar nu, ea sugerase curtenitor să se oprească pentru ca ei *amândoi* să se odihnească. Ylva cunoștea mult prea bine oamenii ca John, știa că ar fi fost mult prea mândru și încăpățânat să accepte faptul că a merge în continuare îl putea ucide.

A strâmbat din nas de iritare. Chestia asta era numită intuiție feminină, dar nu avea nicio legătură cu inteligența, era doar prostie. Ea ar fi putut să meargă mai departe, pur și simplu, și să-l lase să se descurce. Era convinsă că el asta ar fi făcut dacă rolurile ar fi fost inversate. Gestul mărunț de sacrificiu de sine i-a amintit de mama ei și de nevoia disperată a acesteia de a evita cu orice preț ca alți oameni să se simtă în disconfort sau să-și dea seama că sunt o povară. Nevoia ei cronică de a se face plăcută oamenilor se concentra pe a face pe toată lumea să se simtă bine în fiecare moment. Desigur, Ylva putea să vadă unde o adusesse asta pe mama ei. Oamenii empatici erau complet inutili, pluteau de jur-împrejur învăluiți în aureolele lor, mereu cuprinși de emoții și mult prea emoționali să rezolve ceva. Ylva își petrecuse întreaga viață încercând din răspuțuri să se dezvețe de bunătatea discretă a mamei sale.

Dar, după ce a meditat asupra chestiunii, a conchis că nu-l va lăsa, că erau o echipă, că era ofițerul ei superior și că el avea nevoie să se odihnească.

— Domnule, vom lua o pauză scurtă să ne refacem puterile.

John n-a răspuns, s-a poticnit doar și a căzut pe malul râului ca un idiot. Tipic.

Ylva l-a condus până la podul de gheață, apoi s-a oprit. A evaluat cu pricepere gheața. Era subțire. Râul clocotea sub stratul de gheață, iar apa nu era adâncă, dar dacă s-ar fi prăbușit în ea frigul i-ar fi cuprins repede și probabil că era dificil să se cațere pe țărmul lunecos din cealaltă parte. Să treacă podul era riscant, dar aveau în mod real de ales? Ylva a examinat blocul inegal de gheață. Era suficient de gros la capete. Ceea ce era greu de estimat era rezistența suprafeței lui.

Ylva s-a întins cu grijă pe burtă, ca să își împartă greutatea pe o suprafață mai mare, apoi s-a târât înainte. S-a auzit un pârâit rău-prevestitor, iar ea s-a oprit, a rămas nemișcată și s-a holbat spre apa curgătoare de sub ea. Cu delicatețe, cu mișcări abia perceptibile, și-a condus din coate corpul

până în capătul superior, apoi a alunecat în jos pe celălalt țărm. John încă stătea pe malul opus al râului fixând din priviri apa, respirând întretăiat.

— Domnule, sunteți pregătit?

John de-abia a reacționat. Părea pierdut în lumea lui.

— Domnule?

John a ridicat privirea. Avea ochii încețoșați de febră. Apoi a dat din cap. S-a întins lent pe gheață și, cu mișcări greoaie, spasmodice, s-a târât pe blocul de gheață. S-a auzit un pocnet ușor, gheața s-a sfărâmat sub el și un fragment al podului a căzut în apă. John a încremenit și a rămas pe loc. Acum nu mai era cale de întors, trebuia să ajungă de cealaltă parte. Ylva s-a așezat pe vine și s-a întins spre el.

— Apucați-mă de mână, aproape că ați ajuns.

El a privit-o cu o expresie aproape nepăsătoare. O rafală a azvârlit o pudră de zăpadă pe deasupra lui, iar el a continuat să zacă în mijlocul gheții zgrunțuroase, cu privirea pierdută în spațiu.

— John, sunt aici.

Nicio reacție.

— Adună-te odată, omule!

Ylva a urlat la el cu profundă iritare, iar el și-a întors absent privirea spre ea.

— Vin, Leah..., a murmurat el.

Și-a continuat greoi urcarea până dincolo de cocoașa puțin înaltă, apoi a alunecat spre Ylva. Ylva l-a înșfăcat de mânecă și l-a tras mai aproape. El a murmurat blând, mai mult pentru sine, în timp ce se prăbușeau pe malul râului:

— Totul va fi în regulă, Leah, ești în siguranță.

Cine dracu' mai e și Leah? s-a întrebat Ylva în sinea ei, dar n-a spus nimic.

S-a ridicat, s-a scuturat de zăpadă și a tras cu urechea în jur. Tot ce putea auzi era bolborositul râului, răbufniri ale vântului care biciuia tundra și, de pe jos, găfăitul febril al lui John.

Ylva s-a mai uitat o dată la cabană. Încă i se părea abandonată, așa că a pășit mai aproape de el. În zăpadă nu erau urme, deci, probabil că era goală, a tras ea concluzia, și nici nu părea să fie cineva prin apropiere. L-a auzit pe John ridicându-se și, când s-a întors, el se îndrepta spre apa care curgea pe sub gheață. Ylva nu a avut timp să-l oprească. Se aplecase deja deasupra

șuvoiului.

John se legăna în timp ce se uita în jos la apa de o culoare ciudată, turcoaz. Pe malul râului erau urme de egirin, eudialit și alte minerale din Hibini care fuseseră clătite de apă, împreună cu reziduurile provenite de la minele aflate ceva mai departe, în nord-est. Ylva se pregătea să-l prevină să nu bea, dar apoi s-a gândit mai bine, de ce să-și bată capul, chiar dacă știa că apa era poluată cu substanțe chimice folosite în extracția minieră. Probabil că va supraviețui câtorva înghițituri, a decis ea, în timp ce John tușea și bolborosea la marginea apei.

Ylva a mai ridicat o dată privirea spre căsuța care aștepta părăsită și neglijată, adăpostită de vânt. S-a apropiat de ea cu precauție și a aruncat o privire înăuntru prin fereastră. În afară de o canapea subțire, o sobă, o masă și două scaune, nu mai era nimic înăuntru. Trebuia să se mulțumească cu astea.

Nu a fost nevoită să dărâme ușa, era descuiată, iar ea a intrat.

I-a luat o clipă să se obișnuiască cu întunericul cabanei ale cărei geamuri minuscule erau acoperite de zăpadă și abia dacă permiteau să intre o geană de lumină. Ylva s-a întors spre John, care stătea în pragul ușii clătinându-se, în mod vizibil confuz și delirând de febră. A împins-o brutal la o parte în timp ce ea încerca să-l ajute, iar Ylva l-a lăsat să se împleticească în față până a căzut pe podea cu o bufnitură, chiar înainte să ajungă la canapeaua de la capătul opus al încăperii.

John n-a opus rezistență când Ylva l-a tras pe canapea și i-a suflecat cracul pantalonului ca să-i examineze gamba rănită. Duhoarea spunea în mod elocvent tot ce trebuia să știe, iar când bandajul a căzut pe jos a putut vedea că pielea care înconjură rana se înnegrise, mărginită de o porțiune galbenă din pricina inflamației. De-a lungul marginilor umflate ale abcesului se formaseră bășici mici, purpurii. Duhoarea de carne putrezită și de infecție acută era corozivă și dezgustătoare, iar Ylva a trebuit să se întoarcă repede ca să nu vomite. John făcuse cangrenă, iar infecția se răspândea rapid.

Capitolul 33

În timp ce se îndrepta spre casă cu mașina de la Cartierul General Reunit norvegian, Storm și-a amintit din nou de ziua în care o întâlnise pe Ylva în fața Centrului de Arte Bodø. O privise de la distanță și, în timp ce cobora scările, ea își desfăcuse cocul strâns de la baza capului, lăsându-și părul blond să curgă. O urmărise în timp ce ea traversase prin fața primăriei, în drum spre casa mamei sale, aflată la 20 de minute de mers pe jos pe aceeași stradă. Părul blond i se înfoia în bătaia vântului, iar ea părea mai liberă și mai puțin timorată când și-l desfăcea. Storm a zâmbit amintindu-și. I se părea înduioșător faptul că încerca să pară atât de dură și detașată dar, în același timp, avea grijă de mama ei bolnavă și se ocupa de ea cu conștiinciozitate. Nu o auzise niciodată pe Ylva spunând vreun cuvânt bun despre mama ei dar, totodată, nu fusese nici răuvoitoare, îl informase doar că mama ei are probleme mintale serioase și trăiește în haos și obiecte puse claie peste grămadă. Dar era foarte elocvent faptul că avusese grijă să treacă pe la ea înainte de începutul exercițiului Arctic Blizzard. Ylva era, de fapt, un suflet sensibil. Dacă se gândea mai bine, era chiar un om bun.

Cum se simțea mama ei acum?

Avea oare pe cineva care s-o îngrijească?

Storm a conștientizat faptul că acest lucru îl îngrijora. De ce nu se gândise mai devreme la ea?

Probabil că femeia se simțea îngrozitor. A decis să o viziteze pe mama Ylvei în drum spre casă. Nu era prea obosit pentru asta.

Storm a căscat și ochii îl usturau de nesomn când a apăsât pe sonerie. Nu s-a auzit niciun răspuns. A așteptat, apoi a mai încercat o dată, dar casa rămânea tăcută, învăluită în întuneric.

Era pe cale să renunțe și se întorsese să plece când Mary a întredeschis precaută ușa în urma lui. A aruncat o privire temătoare prin crăpătura îngustă, apoi s-a uitat la el cu ostilitate.

— Bună ziua, sunt un prieten al Ylvei, a spus el cu un zâmbet.

Expresia ei s-a transformat într-una de speranță.

— Ai găsit-o?

Storm a clătinat din cap. Era extrem de obosit și îl cuprinsese amețeala. S-a uitat la mama Ylvei, pe care n-o întâlnise niciodată până atunci. Mama și fiica semănau, de fapt, destul de mult, aceeași privire intensă și aceeași pomeți înalți.

— Încă lucrăm la asta.

Ea a înclinat din cap. Storm a ezitat, apoi a întrebat:

— Pot să intru?

Mary nu avea chef de niciun oaspete, ura când oamenii apăreau fără să anunțe. Își dorea să fie lăsată în pace. Nu era prezentabilă, nu mai fusese de ani întregi, iar acesta era unul dintre multele motive pentru care prefera să stea în casă. Dar stilul lui Storm era la fel de prietenos pe cât era de insistent. Era evident că are nevoie să discute cu ea.

Mary a oftat și s-a dat la o parte.

După ce a deschis larg ușa și a intrat în hol, Storm a remarcat imediat mirosul. Era exact atât de stătut precum i-l descrisese Ylva.

Mary s-a dus în camera de zi, unde s-a oprit, înconjurată de o răvășeală de haine și cărți. Storm a văzut că tocmai își făcea bagajul.

— Voiam doar să trec pe la dumneavoastră și să văd ce mai faceți.

Ea s-a întors spre el rapid. Avea ochii roșii și umflați.

— Cine ești?

— Sunt un prieten al...

Mama Ylvei l-a întrerupt nerăbdătoare.

— Nu a pomenit niciodată de tine.

— Ne cunoaștem doar de câteva săptămâni. Lucrez la CYFOR.

Storm a încercat să pară calm și relaxat, dar mama Ylvei nu s-a lăsat păcălită, dându-și seama de îndată că era neliniștit. S-a uitat în jur agitată, de parcă ar fi crezut că în lumina nedeslușită a camerei de zi o urmărește cineva. Apoi s-a aplecat spre Storm și i-a șoptit pe un ton conspirativ:

— Ei au luat-o și pe ea.

— Ei?

Mary nu a răspuns, dar ochii îi străluceau de frică și i-a făcut semn că nu poate spune mai multe.

— Au mai luat și pe altcineva?

Ea a răspuns în șoaptă, cu o voce abia perceptibilă:

— Pe Geir, tatăl ei.

Storm s-a încruntat. Ylva îi spusese că sănătatea mintală a mamei sale era instabilă, dar abia atunci își dădea seama cât de bolnavă era.

— Am crezut că a murit din cauza unui cheag de sânge pe creier.

Ea a clătinat din cap.

— Asta au vrut ei să ne facă să credem.

— Care ei?

Din nou, Mary i-a făcut semn lui Storm să vorbească mai încet, apoi s-a uitat împrejur suspicioasă. A așteptat, a ascultat și s-a asigurat că nimeni nu era prezent în camera de zi altminteri goală.

— Nu știu, a șoptit și a rămas mai departe nemișcată, cu privirea pierdută în zare.

Părea prizonieră într-un vârtej de gânduri dureroase. Storm a continuat să stea neajutorat în fața ei, nesigur ce ar fi trebuit să spună. Apoi, brusc, ea s-a îndepărtat de Storm și a reînceput să îndese haine, cărți și medicamente într-o geantă, cu mișcări tremurătoare, frenetice.

— Unde vă duceți?

— Mă duc acasă...

— Unde e acasă?

— La Kautokeino.

— Aveți rude pe-acolo?

Mama Ylvei s-a oprit din împachetat și a ridicat privirea spre Storm, sceptică.

— Cât de bine o cunoști de fapt?

Storm a lăsat ochii în jos.

— Nu îndeajuns de bine.

Mary a dat din cap extenuată.

— Nimeni nu o cunoaște. Ține lumea la distanță.

Storm a observat poze pe peretele sufrageriei, cu Mary și Ylva pe când era fetiță.

Mai erau și multe fotografii cu Ylva și părinții ei, împreună cu familia mamei sale, și toți purtau haine gălci colorate, specifice etniei sámi. Ylva și părinții ei păreau fericiți și liniștiți. Dacă era să fie sincer, Storm nu o văzuse niciodată pe Ylva atât de relaxată și nici nu știuse că era pe jumătate sámi. I-ar fi plăcut să știe astfel de lucruri despre iubita lui.

— Mă duc acasă, la ai mei, să nu mă omoare și pe mine.

Storm a văzut-o pe femeia mărunțică șovăind între geanta încărcată

până la refuz și hainele de pe podea. Părea disperată și confuză, dar nu era de mirare – cine n-ar fi fost, în situația ei? Probabil că își pierduse și fiica.

— Cine vrea să vă omoare?

Ea s-a scărpinat tulburată pe mână. Îi înțelesese oare întrebarea? Unghiile i-au lăsat urme furioase și roșii. Storm a fost cuprins de compătimire. I se părea că e o copilă înfricoșată și traumatizată care-și căutase refugiu într-o fantezie pentru a se proteja de relele lumii.

Și-a așezat cu delicatețe mâna pe a ei. Femeia a tresărit și s-a holbat la el cu un chip lipsit de expresie, apoi și-a tras mâna înapoi. Storm a privit-o cu tandrețe, dar n-a spus nimic. Putea să-i simtă frica și confuzia. Nu s-a mișcat, dar a continuat să se uite în sus la bărbatul necunoscut care se înălța deasupra ei. Avea ochi frumoși, s-a gândit ea.

— Cine sunt ei, oamenii care nu trebuie să vă omoare și pe dumneavoastră?

A ezitat. Simțea nevoia disperată să-i spună, dar nu îndrăznea. Viața îi era în pericol. Storm a continuat să-i susțină privirea, până când ea s-a întors în altă parte.

— Nu, nu, nu pot...

A clătinat frenetic din cap. Părul lung și gri îi dansa în jurul umerilor.

— Sau nu știu. Computerul lui a dispărut cu o zi înainte ca el să moară.

Storm a încremenit și a privit-o atent încă o dată. Instinctul îi spunea că informația putea fi importantă.

— Spuneți că i-a dispărut computerul?

Ea a dat din cap.

— Și-a făcut vreo copie de rezervă la fișiere?

Mary l-a fixat din priviri pe Storm. Ochii i s-au îngustat din nou. A ezitat, dar apoi s-a apucat din nou să facă bagaje, cu mai multă frenezie – dacă era posibil. Smulgea haine din geantă, apoi îndesa altceva în locul lor. Era limpede că nu avea niciun plan și niciun scop.

— De ce credeți că a fost omorât soțul dumneavoastră?

Un pulover a fost smuls din geantă, apoi a fost înlocuit cu un singur pantof. După aceea a mai pus niște cărți. Pe care le-a scos imediat.

— Nu-l mai văzusem pe Geir speriat până atunci. Niciodată. Dar atunci era speriat. Se temea pentru viața lui.

— V-a spus cumva de cine sau de ce se temea?

Mary a continuat să-și facă și să-și desfacă bagajul în timp ce icnea

după aer, tremurând și mormăind în sinea ei. Dacă va continua așa, o să ajungă la hiperventilație și o să leșine, s-a gândit Storm. S-a uitat la cantitatea uriașă de pastile prescrise de medic împrăștiate pe canapea, pe măsuta de cafea și în geantă.

— Nu vreau să mă implic, a șuiert ea. Vreau doar ca Ylva și cu mine să fim lăsate în pace. De ce nu vrei s-o lași în pace?

Storm nu putea zări decât un gol în spatele privirii isterice a lui Mary. Respirația i s-a accelerat și a devenit din ce în ce mai agitată.

— Au luat-o, au omorât-o, da, au făcut-o, au făcut-o, nimeni nu mă crede, el a fost omorât, l-au omorât pe el, și acum pe ea! Ei au omorât-o, a murit, fiica mea e moartă! Și nimănui nu-i pasă!

Vocea ei stridentă, cuprinsă de panică, a devenit un țipăt.

— Nimănui nu-i pasă! a strigat ea.

Storm a inspirat adânc. Nu avea voie să se lase influențat de emoțiile ei, în schimb trebuia s-o consoleze și s-o liniștească pe biata femeie înainte ca aceasta să-și piardă complet mințile. I-a adresat un zâmbet dezarmant.

— Pot să vă îmbrățișez?

Întrebarea lui a pătruns prin confuzia ei irațională. Femeia a ridicat privirea spre el, șocată. Storm însuși a rămas surprins de propunerea lui, nu era genul care se îmbrățișa în mod firesc cu alții. Ea n-a scos niciun cuvânt, dar l-a fixat cu ochii larg deschiși.

Storm a așteptat. Lacrimi mute s-au adunat în ochii ei, apoi, cu o stânjeneală aflată la limita rușinii, ea a coborât privirea de parcă devenise brusc conștientă de propria ei stare mizerabilă. Nu a îndrăznit să-și ridice privirea, dar a murmurat încet:

— Nu, sau vreau să zic... Dacă insiști neapărat... Atunci n-o să mă deranjeze... o îmbrățișare...

Storm s-a apropiat lent spre ea, cu brațele deschise, ea a tresărit ușor, iar el s-a oprit cu mâinile încă întinse. Voia ca ea să simtă că e în control, că el nu intenționează s-o prindă în capcană sau s-o imobilizeze. Era important s-o lase să facă ea acel ultim pas spre el. Își dăduse seama că era o mișcare înțeleaptă. Ylva se comporta exact la fel.

Mary a ezitat, apoi a făcut un pas mic în față și s-a oprit foarte aproape de el. A continuat să stea așa. Storm și-a încolăcit cu tandrețe brațele lungi și puternice în jurul ei. Ea s-a aplecat un pic în spate, dar i-a permis s-o îmbrățișeze.

Storm a ținut-o cu gingășie și a remarcat că mirosea urât. Corpul ei subțire părea plătând și, totuși, era tensionat ca o coardă de arc. Nu știa cât s-o mai țină în brațe. Și-a relaxat puțin îmbrățișarea, pentru ca ea să ia o decizie. Totuși, Mary s-a aplecat mai aproape de el, cu brațele încrucișate la piept, de parcă ar fi fost înghețată de frig. A rămas nemișcată, odihnindu-și fruntea pe pieptul lui Storm. El a mângâiat-o pe spate. Îi putea simți coastele prin kimono, iar ea tremura. Și-a mușcat crunt buzele și s-a luptat cu sine, dar în cele din urmă a cedat. Suspinele adânci i s-au transformat în plâns. Storm a lăsat-o pe femeia mărunță să-și reverse în plâns toată furia. Pieptul cămășii lui s-a udat tot în timp ce lacrimile smulgeau durerea necruțătoare din ea.

— Sunt aici, suntem împreună în asta, a șoptit el.

Cuvintele lui răspundeau în ecou unei disperări pe care ea pierduse capacitatea s-o articuleze. Necunoscutul ăsta parcă ar fi înțeles cu adevărat.

— Nu sunteți singură, a spus el din nou cu blândețe. O vom găsi.

În cele din urmă, angoasa și lacrimile ei s-au potolit, iar el a eliberat-o cu blândețe din strânsoare. Mary și-a privit tăcută mâinile, tremurul i s-a atenuat, respirația i s-a liniștit și și-a regăsit stăpânirea de sine.

— Mulțumesc mult, a șoptit. În ultima vreme nu mă mai întâlnesc decât cu doctori și cu psihiatri, dar niciunul dintre geniile astea nu prescrie compasiune umană.

Storm s-a uitat la pastilele de pe canapea, de pe măsuta de cafea și din geantă.

— Dar vă dau o grămadă de medicamente minunate, a zâmbit el.

Femeia s-a uitat în sus spre el, surprinsă, privirea ei a întâlnit ochii lui zâmbitori, iar ea a izbucnit în râs:

— Da, și diagnostice pompoase! De ele nu duc lipsă niciodată.

Au zâmbit, amândoi puțin stânjeniți de momentul de intimitate pe care tocmai îl împărtășiseră.

— Mi-e dor de ea, a șoptit Mary.

Storm a dat din cap și a simțit un junghi al disperării în care chiar nu-și putea permite să se adâncească acum. Trebuia să gândească limpede. Fără să adauge nimic, a continuat s-o privească. Într-adevăr, exista o puternică asemănare. Ochii verzi ai lui Mary păreau mai vii acum, de parcă lacrimile clătiseră puțin din nebulă.

— Mi-e dor de ei amândoi, a murmurat ea.

A ridicat privirea spre Storm. De-abia acum l-a examinat cu adevărat. Părea devastat.

— Așadar, spune-mi, tu cum te simți?

Storm a încercat să spună ceva neutru, ceva care s-o îmbărbăteze, dar nu a fost în stare s-o facă. Durerea din stomac, nodul din piept și cel din gât erau insuportabile. Nu-și putea permite să-și dezlănțuie propria disperare și nu avea puterea să vorbească. Mama Ylvei l-a mângâiat pe obraz.

— Când era mică, era ca o frunză de plop tremurător... Dar a crescut puternică, mai puternică decât mine și decât tatăl ei.

Iar Storm a izbutit brusc să vadă optimismul și sinceritatea pentru care, după cum îi povestise Ylva, fusese cunoscută cândva mama ei.

— Încă este, a zâmbit ea ca să-l consoleze. Dacă cineva poate supraviețui chestiei ăsteia, persoana aceea este...

Cuvintele au dispărut când ochii i s-au umplut din nou de lacrimi, și n-a putut termina propoziția. Storm a dat din cap recunoscător.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră? a întrebat el. Aveți nevoie de ceva?

Ea a clătinat din cap.

— Pentru mine e o călătorie lungă, a șoptit ea. N-am mai văzut-o pe Elle, sora mea, de peste cinci ani. Și acum, că mă gândesc mai bine, nu e ca și cum am locui prea departe una de alta, chiar nu...

Storm a inspirat adânc.

— Aveți niște copii de rezervă ale fișierelor de pe computerul soțului dumneavoastră?

Mary s-a holbat absentă în spațiu.

— Dacă aș putea obține acces la conținutul computerului său, sau la copiile de rezervă, aș putea să găsesc o explicație. Sau măcar aș putea vedea la ce lucra soțul dumneavoastră în perioada premergătoare decesului său.

Mama Ylvei s-a uitat înfrântă în jur, prin camera dezordonată, apoi a clătinat din cap epuizată.

— Nu mi-a spus nimic.

Pe măsuta de cafea se aflau un stilou și câteva ziare. Storm și-a notat numele și numărul de mobil.

— Mă puteți suna oricând aveți nevoie de cineva cu care să vorbiți, sau dacă vă pot ajuta cu orice.

Ea a înclinat din cap în tăcere și a luat bucățica de hârtie. În încăperea întunecată s-a lăsat liniște.

— Nu vă mai rețin, a spus Storm. Am vrut doar să trec pe aici și... ei, bine, o să vă țin la curent.

Ea a dat din cap.

— Mulțumesc.

Storm a auzit-o cotrobăind prin camera de zi în timp ce el se îndrepta spre ușă.

— Stai!

Tocmai se pregătea să iasă în frig când Mary a venit alergând în urma lui. El s-a întors și a rămas surprins când a văzut-o că-i întinde o bijuterie sămi superbă.

— Ia asta.

Storm s-a uitat la colierul frumos, cu un pandantiv în forma unui glob de argint. A auzit un clinchet ușor când l-a luat.

— E globul magic al Ylvei, a spus mama ei.

Storm s-a uitat la ea curios. Ar fi trebuit să știe ce însemna, mai auzise cuvântul acesta și înainte, dar nu însemnase nimic pentru el.

— I-a aparținut bunicii mele și stră-străbunicii mele și vreau să ajungă la Ylva.

Storm a dat din cap. Încă nu era sigur ce se presupunea că trebuie să facă el cu pandantivul de argint.

— Mulțumesc.

— Am purtat pandantivul când am fost însărcinată, iar după ce am născut-o pe Ylva clinchetul globului o liniște. E tradiția noastră. Atârnăm globuri de argint deasupra leagănului, să oprim forțele din lumea cealaltă să-i facă vreun rău copilului adormit. Toți copiii sămi au câte unul...

Storm și-a plimbat cu delicatețe degetele peste globul de argint frumos decorat.

— Are vreo semnificație?

Mary a înghițit în sec, vocea îi tremura.

— Oferă *šiella* – adică protecție.

Storm a ținut pandantivul în mână lui mare, care tremura ușor.

— O să am grijă de el și-o să i-l dau Ylvei după ce o găsesc, promit.

Mary a dat din cap nerăbdătoare.

— Să faci asta. Are puteri protectoare. Îți va oferi ce ai nevoie.

Storm și-a pus colierul în buzunar și s-a uitat la mama Ylvei. Ochii li s-au întâlnit și și-au susținut reciproc privirea pentru un moment.

— Găsește-o, a șoptit ea și a închis hotărâtă ușa.

Storm a auzit-o cum o încuie în urma lui.

Când a urcat în mașină, Storm se simțea devastat. S-a prăbușit cu capul pe volan. Vedea cu ochii minții fotografii de familie cu Ylva zâmbind și râzând. Îi era îngrozitor de dor de ea. Și-a scos colierul din buzunar și l-a trântit furios pe scaunul pasagerului, dar clinchetul globului l-a liniștit. Ylva ascultase acest sunet înainte să se nască, iar el o proteja.

Și-a regăsit stăpânirea de sine, a pornit mașina și a condus până acasă.

Cincisprezece minute mai târziu, Storm a parcat mașina în locul lui obișnuit, în fața apartamentului din centrul orașului Bodø. În timp ce cobora, a observat colierul care zăcea abandonat atât de neprotocolar pe scaunul pasagerului. L-a ridicat și a început să-i studieze lucrătura meșteșugită. Globul de argint era decorat cu modele complicate, întrerupte, și avea o închizătoare pe lateral. A desfăcut închizătura. În interiorul globului bogat împodobit era un al doilea glob de argint, cel care scotea clinchetul blând. Storm a scos al doilea glob și inima i-a stat pentru o secundă. Era, de fapt, un stick mic de memorie deghizat în bijuterie.

Capitolul 34

Ylva a examinat rana infectată de pe gamba lui John. Din fericire, infecția se extinsese doar prin carne. Odată ce-i atingea osul însemna sfârșitul pentru el.

— Domnule, va trebui să rămâneți aici. Mă voi duce pe Jos până la Kirovsk, să fac rost de medicamente și bandaje.

Sugestia ei era în mod evident absurdă. În clipa aceea erau cei mai căutați infractori din Rusia și amândoi o știau. Dacă erau descoperiți, în cel mai bun caz urmau să fie uciși, sau în cel mai rău să fie azvârliți într-o închisoare rusească. Cu toate astea, John nu a avut nimic de obiectat la propunerea ei. S-a lăsat pe spate și a adormit.

Ylva trebuia să se miște rapid, nu doar pentru a nu pierde infimul avantaj pe care-l câștigaseră, dar și pentru că infecția din gamba lui John se răspândea cu fiecare oră care trecea. Urma să facă septicemie până la apusul soarelui.

Ylva a ieșit din cabană și a scrutat priveliștea. Soarele era spre sud, iar dacă mergea pe râu în jos, urmându-l până la lac, și apoi pornea spre nord-est, probabil că ar fi ajuns până la Kirovsk într-o oră.

A pornit-o pe malul râului. Aici, duhoarea din ce în ce mai accentuată de chimicale i-a comunicat că se apropia de orașul minier.

După ce a urmat un drum accidentat, cu o plăcuță pe care se puteau distinge cu greu literele „КИРОВСК”, a ajuns în cele din urmă la orașul industrial dărăpănat.

Prin periferiile Kirovskului, Ylva a trecut pe lângă șiruri de clădiri abandonate care arătau ca niște pietre de mormânt de pe vremea Uniunii Sovietice. Ferestre sparte se căscau spre ea și de peste tot putea adulmeca putrefacția și degradarea. Casele dărăpănate erau martori ai existenței efemere a omenirii prin lume. Odinioară acestea reprezentaseră apogeul modernității, al funcționalității și al speranțelor optimiste în viitor. Erau martori, așa cum numai arhitectura sovietică putea fi, ai credinței oarbe într-un progres controlat de stat, într-o economie și o industrie planificate.

Un progres care nu avea timp pentru nuanțele delicate ale frumuseții și umanității organice.

Acum, clădirile dezafectate arătau ca niște moșnegi fragili și ramoliți, abandonați de timp și de compasiunea umană. Blocurile sovietice nu mai erau decât niște carcase cenușii, golite de viața pe care ar fi trebuit s-o adăpostească. Natura era în plin proces de recuperare a viziunilor grandioase care se prăbușiseră, devenind mormane de mortar și ciment. O tăcere fantomatică învăluia străzile.

Ylva a luat-o spre est și, încet, dar sigur, orașul și-a schimbat personalitatea. La o intersecție, pe o latură erau ruine posomorâte, iar pe cealaltă un motel, câteva magazine mici, o cafenea și o farmacie. Ylva s-a strecurat până în apropierea unuia dintre magazine, a zărit primele pagini ale ziarelor, care prezentau poze mari ale ei și ale lui John, și n-a fost surprinsă. S-a uitat în jur neliniștită. Trebuia să se asigure că n-o vede nimeni, oamenii erau cu siguranță puși în gardă.

Pe o alee, un om beat se ușura pe un perete, iar un sac mare zăcea lângă el și ushanka lui îmblănită îi căzuse de pe cap. Perfect.

Sprintenă ca o pisică, Ylva s-a strecurat în spatele bărbatului. În timp ce mergea, a ridicat un drug ruginit de fier care căzuse de pe o clădire dărăpănată din apropiere. Jeturi de durere s-au proiectat prin umărul ei încă sensibil când l-a izbit pe individ, făcându-l să-și piardă cunoștința cu o lovitură puternică. El s-a prăbușit, iar sângele roșu și cald i s-a prelin din părul rar. Va avea o durere cumplită de cap când se trezește, s-a gândit Ylva, și i-a deschis sacul. Spre bucuria ei, acesta conținea haine. S-a uitat în jur. Doi oameni au trecut pe trotuar, chirciți împotriva vântului. Apoi au dispărut.

Ylva și-a dezbrăcat uniforma de pilot și a îndesat-o în sac, apoi și-a pus hainele luate de la bărbatul care zăcea fără cunoștință. Erau haine bărbătești, îi erau prea mari și îi zgâriau pielea, dar erau călduroase și urmau să o ajute să se piardă mai ușor prin populația locală de oameni cenușii și posomorâți care, prin capriciile sortii, ajunseseră în orașul acela fără viitor.

A izbutit să-l dezbrace pe omul întins la pământ de haina lui groasă de lână și să o pună pe ea. I-a înhățat și portofelul, care conținea câteva ruble,

apoi și-a pus ushanka lui cu apărătoare pentru urechi. Câteva minute mai târziu, pe stradă se plimba un „bărbat” aparent costeliv, cu un sac de o formă incertă pe umăr.

Ylva și-a continuat drumul pe trotuar. La capătul străzii a observat o lumină palidă de neon, o farmacie. Lăsându-și capul în jos, gârbovită, a intrat în magazin, unde nu se vedea niciun vânzător, iar Ylva n-a sesizat nicio cameră de supraveghere. Fără ezitare, a îndesat în sac bandaje, produse dezinfectante, paracetamol și niște pastile despre care a presupus că erau antibiotice. A auzit o ușă scârțâind în spatele ei și s-a întors. O babușka grasă și scundă venea de la toaletă. S-a uitat la Ylva cu o lipsă totală de interes, apoi s-a așezat pe un scaun de lângă casa de marcat și a dat mai tare sonorul unui televizor vechi de pe tejghea. Încăperea s-a umplut de știri despre un avion NATO care fusese doborât în timp ce se îndrepta spre baza nucleară de la Murmansk. Ylva a simțit că i se accelerează pulsul, a ridicat gulerul hainei, s-a strecurat afară în frig și a dispărut.

Mâncare, trebuia să găsească ceva de mâncare. Să cumpere alimente era prea riscant. Și-a continuat drumul pe stradă, precaută, și a simțit miros de gulaș și de borș în timp ce a trecut pe lângă un local obosit. S-a strecurat în curtea din spatele ei, unde, exact cum se aștepta, era un șir de tomberoane care dădeau pe dinafară. Ca un uliu, a cotrobăit prin gunoi căutând rămășițe de alimente, orice fel de carne sau de legume care fuseseră aruncate. A luat câteva mușcături succulente dintr-un șnițel pe jumătate mâncat, iar gustul era, chiar dacă nu dumnezeiesc, extrem de bine primit. A mai devorat două înghițituri, apoi a umplut sacul cu toată mâncarea pe care a putut-o lua și s-a repezit în liniște înapoi pe stradă.

Cu umerii sus, cu căciula trasă până peste ochi și gulerul hainei ridicat peste față, și-a târșăit picioarele prin orașul fantomatic, spre tundră.

La periferia orașului Kirovsk, civilizația era complet îngenuncheată. Ylva se strecura printre clădiri când a zărit un Black Arctic Cat ZR 9000 parcat într-o curte. S-a uitat împrejur, nu era nimeni pe acolo și, încurajată de liniște, a intrat în curte și s-a apropiat de snowmobil. Aceasta era salvarea lor, s-a gândit ea, și a lăsat sacul jos. Cu degete înghețate, a scos un cablu ca să pornească motorul.

— Hei, tu!

Ylva a înghețat când un individ mare și gras a intrat în curte.

— Ce crezi că faci?

A ridicat privirea spre bărbat și, în deschizătura dintre gulerul hainei și ushanka, l-a văzut venind spre ea. N-a răspuns, dar a făcut câțiva pași în spate, îndepărtându-se de snowmobil. Omul a intrat direct în curte și s-a aplecat curios spre ea, apoi a început să râdă.

— Arăți ca o femeie. Ești femeie?

Ylva s-a uitat în jur. Cum a putut să fie atât de proastă încât să intre într-o curte întunecată cu o singură ieșire? Individul masiv îi bloca singura rută de scăpare. De parcă i-ar fi putut citi gândurile, el a întins mâna și a înșfăcat-o de braț. Ylva a țipat când durerea i-a erupt din umăr și până în spate. Era puternic, iar ea și-a dat seama că nu va fi în stare să evadeze cu una, cu două. Și-a evaluat rapid adversarul. Era greoi, gras, înalt de aproape doi metri. Avea fața umflată, ochii injectați de sânge, iar respirația îi duhnea a vodcă. Ylva a strâmbat din nas. Ura oamenii beți.

Apoi a zâmbit, și-a ridicat cochet capul și s-a uitat țintă în ochii lui:

— Da, sunt, a inspirat ea adânc. Țasta e snowmobilul tău?

Ylva a fost relativ mulțumită de accentul ei rusesc, deși avea o ușoară urmă de pronunție sami, pentru că învățase rusa de la familia ei din Lovozero.

Bărbatul n-a părut că-i remarcă accentul, n-a făcut decât să se holbeze rânjind la ea, dezvăluind un șir de dinți stricați.

— Da, este.

El s-a uitat repede în jur, curtea era întunecată și tăcută. Erau singuri.

— Îți place?

Ylva a dat drăgălaș din cap în timp ce și-a retras cu grijă brațul din strânsoarea lui. A încercat să treacă pe lângă el cu un aer de inocență și grație, dar fără succes. Rapid ca fulgerul, ca un urs agresiv, el a înhățat-o din nou și a tras-o mai aproape.

— Unde te-am mai văzut io?

Ylva a întors capul. El i-a smuls ushanka din cap, iar părul blond i s-a revărsat pe umeri. Bărbatul a rânjit.

— O, bineînțeles!

Ea a rămas nemișcată, cu inima bătându-i cu putere în piept. Burta lui și dinții stricați sugerau o sănătate precară și un nivel scăzut de

antrenament fizic, dar strânsoarea i-a dat de înțeles că avea forță fizică de la natură. Lupta corp la corp nu era ideală, dar era încolțită și nu avea de ales. A ciulit atent urechile, dar n-a mai auzit pe nimeni altcineva, nu existau martori ai incidentului din câte își dădea ea seama. S-a îndreptat și s-a uitat în ochii mijiți ai bărbatului, apoi a zâmbit seducător.

— Bineînțeles.

— Pot face bani buni cu tine, a mormăit el.

A tras-o și mai aproape.

— Dar, mai întâi, o să ne distrăm puțin, nu-i așa?

Ylva a încercat să se elibereze, dar el a azvârlit-o brutal spre peretele tare și roșu. Durerea i-a străbătut întregul corp și aproape că a leșinat când s-a izbit cu ceafa de beton și a căzut. El s-a îndoit peste ea, a smucit-o în sus și s-a aplecat asupra ei. Respirația îi era fierbinte și împuțită peste gura ei, când și-a apăsât burta și coapsele de corpul Ylvei. Când i-a simțit erecția, i-a venit să vomite. A închis ochii.

Bărbații excitați și beți nu gândesc limpede, își supraestimează mereu propria inteligență și subestimează dezgustul femeii. S-a uitat în ochii lui cețoși, injectați de sânge, și a zâmbit în timp ce gemea de mama focului. Dacă din cauza faptului că aproape o făcuse să-și piardă cunoștința sau pentru că era excitată, l-a lăsat să decidă de unul singur, dar putea simți că lui îi plăcea. El a început să-i mângâie sânii, iar ea l-a lăsat să savureze momentul și să trăiască valul de triumf care-l făcea neglijent. Cu degete lacome a început să tragă de betelia pantalonilor largi pe care ea îi furase de curând. A fost cuprinsă de repulsie când degetele lui grase, murdare, i-au atins pielea caldă, au cotrobăit până la abdomen, apoi au înhățat-o de zona inghinală. Nu s-a mișcat, era forțată să-l lase s-o pipăie. El n-a coborât garda până când nu a simțit că respirația ei caldă se liniștește. A rânjit, continuând să-i tragă de haine. Ea a încercat să se elibereze din strânsoare, dar el a fost mai rapid și și-a apăsât cotul cu forță peste gâtul ei, blocându-i aerul. Ylva s-a holbat la el înfricoșată, nu mai putea să respire. A dat din mâini neputincioasă, iar el a rânjit glacial. Îi plăcea când femeile opuneau rezistență.

Capitolul 35

Înapoi la CYFOR, Storm și Ali stăteau cocoșați deasupra computerelor, absorbiți de călătoria într-un univers virtual de informații și date aflat în perpetuă expansiune. Universul ăsta avea o metarealitate de sine stătătoare, guvernată de legi proprii. Storm naviga cu măiestrie prin rețeaua digitală alcătuită din O și 1 din World Wide Web. Tot traficul de date, fiecare căutare prin browser, fiecare poză, fiecare status cotidian de Facebook, fiecare postare narcisistă de Instagram, fiecare postare inutilă de pe Twitter sau mesaj secret cu text între oameni care se urau sau se iubeau se întindeau sub degetele lui. Nimeni nu se putea ascunde sub cuvertură de Fratele Cel Mare al universului. Distopia lui George Orwell era un basm încântător în comparație cu spionii mereu prezenți ai zilei de azi care, analizându-ne datele meta și pe cele biometrice, înregistrează cu acuratețe înfricoșătoare tot ce facem și tot ce credem.

Storm căuta un indiciu, un mesaj cu text, o fotografie, un algoritm... orice lucru care l-ar putea ajuta s-o găsească pe Ylva. În același timp, stătea cu ochii pe iPad-ul simplu din poala lui. Era o precauție de securitate: nu putea fi logat în rețeaua Forțelor Armate Norvegiene când deschidea stickul de memorie pe care-l găsisese în interiorul pandantivului.

O serie de simboluri de neînțeles au apărut pe ecran.

— Of, rahat, totul e criptat!

Ali s-a uitat peste umărul lui Storm la conținutul stickului.

— Dar poți citi numele fișierelor, e despre Titans Security.

Storm s-a uitat la Ali, ambii au făcut aceeași conexiune. Titans Security era numele firmei private de securitate pentru care lucra Rove. Ce legătură avea chestia asta cu tatăl Ylvei?

Storm i-a dat lui Ali iPad-ul cu stickul de memorie.

— Crezi că poți decrpta fișierele de pe chestia asta?

Ali a zâmbit.

— Credeam că nu mă mai întrebi.

Și, fără să mai adauge un cuvânt, Ali s-a așezat confortabil și a început să spargă cifrul.

Storm s-a logat la toate înregistrările realizate de camerele de

supraveghere ale bazei la care avea acces. Voia să descopere cu cine fusese Rove în contact înainte de accident. Minuțios, a trecut iar prin filmări interminabile cu oameni stând așezați sau în picioare, venind și plecând. Date pe repede înainte, ființele umane semănau cu niște roiuri de insecte fără minte.

Imaginile îi scăpărau prin fața ochilor.

Brusc, Storm a izbit butonul de pauză. Pe o filmare granulată realizată de o cameră de supraveghere într-unul dintre hangare l-a văzut pe Rove ieșind singur în întuneric. Filmarea avea data din seara în care fusese lansat exercițiul Arctic Blizzard.

Nerăbdător, Storm a derulat înapoi înregistrarea cu câteva minute și a pornit-o la viteza normală. Acolo, ca o umbră neclară pe fundalul peretelui cenușiu al hangarului, Rove a trecut pe lângă aparatul de filmat și a ieșit pe pista de decolare. Codul de timp arăta că trecuseră două ore și patruzeci de minute de când acesta îi salutase pe Ylva și apoi pe maiorul Evans la Centrul de Arte Bodø.

Storm a continuat să speculeze. Ce căuta Rove de unul singur pe pistă la o oră atât de târzie? Filmarea se derula mai departe, și cu toate că rezoluția a devenit iritant de slabă când a mărit imaginea, a putut distinge clar o altă siluetă. Iat-o acolo, la capătul pistei de decolare, părând să aștepte pe cineva. Storm s-a aplecat în față și a mijit ochii. Dar nu cumva era... Imaginea era frustrant de neclară și, în afară de asta, persoana cea nouă stătea cu spatele spre cameră, dar când Rove s-a apropiat și s-a oprit lângă ea, silueta s-a întors, iar acum Storm a putut vedea clar că era maiorul Evans cel care aștepta în întuneric. Storm avea doar filmarea, fără sonor, și nu putea decât să ghicească subiectul conversației lor, dar a putut observa faptul că maiorul Evans era încordat la început și devenea tot mai relaxat pe măsură ce conversația înainta. Pe la sfârșit, interacțiunea dintre cei doi bărbați părea prietenoasă și plăcută. Despre ce vorbeau?

Storm a încercat să mărească imaginea, dar aceasta era atât de pixelată încât nu putea distinge nimic din ea. Nu avea nicio speranță să le citească pe buze.

Brusc, imaginea de pe ecranul computerului a pâlpâit de câteva ori înainte să strălucească rece și clar spre el încă o dată.

Ali a sărit în sus de pe scaun.

— Ce-a fost asta?

A venit rapid spre computerul lui Storm.

— O eroare?

Ali a dat din cap și a alergat spre computerul *mainframe*.

— Rahat! Suntem atacați!

Storm a reacționat instinctiv. A început să-l urmărească de îndată pe intrus.

— Oprește computerul, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Ali.

Storm tasta cu viteza luminii, în timp ce Ali a început să delogheze toate sistemele și, în același timp, să alerteze intranetul legat de breșa de securitate.

— Nu este Sandworm sau SORM2, este...

Procesorul a bâzâit, Storm era pe cale să-și captureze prada și refuza să se delogheze. Ali a smuls cablul din aparatul lui Storm iar ecranul a devenit negru. Storm s-a ridicat furios, iar scaunul lui s-a prăbușit pe podea, în spatele lui.

— De ce dracu' ai făcut asta? Aș fi putut afla cine ne spărsese!

Ali s-a uitat la Storm și a oftat.

— Trebuie să iei o pauză, omule. E prea personal.

Storm s-a holbat la monitorul mort al computerului.

— Persoana sau persoanele care ne-au spart ne puteau conduce la...

— Storm!

Ali era mai degrabă disperat decât furios, dar s-a poziționat cu hotărâre între computer și Storm. L-a obligat pe Storm să se uite la el.

— Dacă îi urmărești pe hackerii ăia, o să expui întregul CYFOR. Ți-ai pierdut mințile?

Storm a aruncat o privire furioasă pe lângă el, spre ecranul computerului.

— Dar trebuie să..., a obiectat el.

Ali l-a întrerupt cu brutalitate.

— În calitatea mea de superior al tău, am nevoie să te dai la o parte. Ia-ți câteva zile libere.

Storm a clătinat din cap, s-a aplecat în față ca să conecteze din nou aparatul la curent, dar Ali l-a împins la o parte.

— Locotenente Bure, vom face tot ce putem să-i găsim pe Ylva și pe maiorul Evans. Îți promit. Dar, în acest moment, pui în pericol întreaga operațiune. Ai nevoie să iei o pauză, Storm, și te întorci mâine. În regulă?

Storm era gata să urle de furie când întreaga încăpere s-a scufundat brusc în întuneric. Câteva secunde mai târziu generatorul de rezervă s-a activat, iar curentul și-a revenit. Unul dintre ceilalți tehnicieni IT din grup a strigat spre restul încăperii:

— Toate centrele de computere de la nord de Trondheim au fost dezactivate. Equinor, Hydro și Avinor ne raportează acum că sistemele lor s-au prăbușit. Sistemul de radar american Globus II din Vardø a ridicat scutul de rachete american în nord.

Storm s-a uitat la Ali.

— Țsta clar trebuie să fie un nou tip de Sandworm. Ne-au luat-o înainte, deja știu ce avem de gând să facem.

Ali l-a privit la Storm nevenindu-i să creadă.

— Ce vrei să spui?

— Ne livrează informații contradictorii și piste false. Se joacă cu noi.

Ali și-a trecut o mână peste față în semn de extenuare. Ce mizerie ordinară...

— Cine ne-a luat-o înainte, Storm? Rușii?

Storm a ezitat. Nu avea nici un sens ca rușii să inițieze un astfel de atac, așa, din senin. Dar dacă nu erau rușii? Părea că atât NATO, cât și rușii își vânau propria coadă, erau mereu în defensivă. Cu siguranță altcineva conducea spectacolul, cineva care era intrat adânc în sistem, de ambele părți ale frontierei. Storm și-a înșfăcat haina și s-a uitat la Ali.

— Ali, trebuie să plec. Poți decipta stickul de memorie?

— Da, lucrăm la asta acum.

Storm și-a redus tonul vocii ca să nu-l poată auzi decât Ali.

— Oricine a fost în spatele acestui atac e deja infiltrat în rețelele noastre. Trebuie să rezolvăm chestia asta în stil analog, fără amprente digitale.

Ali a făcut un semn de aprobare, dar a continuat să se scarpine pe cap în timp ce se uita la spatele lat al lui Storm cum dispărea de-a lungul coridorului. Storm Bure sugera o soluție analogică la chestia asta?

Dumnezeu să ajute pe oricine se ciocnea de el.

Capitolul 36

Puncte roșii și negre îi scăpărau Ylvei în fața ochilor, lipsa de oxigen era acută, iar ea era pe cale să-și piardă cunoștința. Îi şuierau urechile. Toate sunetele deveniseră înăbușite și distante, de parcă era ținută sub apă. S-a holbat la chipul gâfâind, distorsionat și umflat al bărbatului și, în fulgere scurte, și-a dat seama că rusul cel gras încearcă să-și descheie propriii pantaloni, dar fermoarul se blocase și îi distrăgea atenția. Asta i-a dat o ultimă șansă. El a izbutit să deschidă fermoarul și băjbâia acolo jos. Ea l-a pocnit rapid peste urechea stângă, cât a putut de tare, el a sărit brusc în spate, slăbind presiunea de pe gâtul ei, în timp ce ea a icnit și a simțit cum oxigenul rece îi năvălește în corp. El a sărit furios spre ea. Ylva se simțea profund neputincioasă, dar a profitat de avântul lui pentru a-l izbi cu capul în nas. Durerea extremă l-a făcut să-și piardă concentrarea pentru câteva secunde și, în timp ce se apleca înainte și-și ridica mâna spre nasul spart, ea i-a întâmpinat mișcarea cu o lovitură cu genunchiul peste față. El a gemut și s-a prăbușit, lovindu-se de peretele de beton din spatele ei. Ylva și-a eliberat brațul drept și și-a înfipt degetul arătător și cel mijlociu în ochii lui. A auzit gălgâitul adânc dinăuntrul craniului când ochii lui s-au spart, smulși din găvane. Orbit și dezorientat, grăsanul s-a aruncat spre ea, dar Ylva a izbutit să blocheze loviturile înainte să alunece de sub el. Recăpătase controlul asupra situației și a țintit două șuturi înalte spre mărunții lui Adam ca să strivească laringele și traheea bărbatului. S-a auzit un şuierat straniu, iar el a căzut în genunchi în fața ei. Perfect, acum aerul nu-i mai trecea prin coardele vocale, niciun sunet nu-i mai putea ieși din gură. Ylva a icnit lacomă după aer, avea nevoie de un moment ca să-și revină. Nevăzător, incapabil să respire, îngenuncheat, agresorul ei i se clătina în față. Ylva a rămas calmă și l-a privit pentru o clipă. Individul arăta ca un personaj grotesc dintr-un film horror, s-a gândit ea.

Apoi l-a eliberat de suferință cu o lovitură puternică în vertebrele gâtului, strivindu-i-le. Gâtul i s-a rupt, iar bărbatul a căzut ca un sac de cartofi. Spasme violente îi scuturau corpul greu, apoi, într-un final, a rămas să zacă nemișcat în zăpadă, cu penisul flasc la vedere, în frig. Două cratere

însângerate se holbau oarbe spre ea în timp ce-și ștergea cu grijă mâinile pline de sânge de îmbrăcămintea lui. Scăpase mult prea ușor, s-a gândit ea și s-a asigurat că-și ridică pantalonii și îi înnoadă strâns în jurul taliei. Dar, cel puțin, lumea avea un nemernic în minus de care să se îngrijoreze.

Pentru orice eventualitate, s-a aplecat să verifice dacă treaba era terminată. Iisuse, încă se mai auzea un scârțâit venind dinspre căile lui respiratorii, individul era rezistent. Ylva și-a scos cuțitul și i l-a înfipt sub coaste, direct în inimă. Bărbatul s-a zbatut într-un ultim spasm. Ylva era conștientă că sângele lui i se revarsă pe mâneca hainei, dar a așteptat cu răbdare, i-a oferit timpul de care avea nevoie ca să moară. Apoi s-a terminat.

Și acum – ce? Cadavrul lui mutilat zăcea la picioarele ei. Dacă-l lăsa acolo unde era, urma să fie găsit, iar asta ar fi stârnit alte suspiciuni. Trebuia să-l ia cu ea când părăsea orașul și să se descotorosească de el undeva pe drum. Cu un efort supraomenesc – Doamne, era atât de gras! – a izbutit să-l târască pe individ peste snowmobil. În timp ce-l ridica, durerea din umărul ei era agonizantă, dar în cele din urmă a izbutit. L-a așezat peste ghidoane, unde corpul lui greoi a rămas atârnat într-o poziție fixă.

Ylva s-a așezat în spatele cadavrului, a apăsă butonul de contact și a desfăcut blocatorul de direcție. Apoi a pus o mână pe accelerator, a conectat cablurile, a înfipt cuțitul în contact și i-a dat drumul. Cu un mârâit răsunător, motorul s-a activat, iar ea a accelerat.

Ylva a condus ca turbată pe drumul care ieșea din oraș și străbătea tundra. Pierduse timp prețios. Pe snowmobil, a ieșit rapid din Kirovsk și, cincisprezece minute mai târziu, oprea în fața micii cabane și parca snowmobilul cu grăsanul prăbușit în continuare pe ghidon.

Ylva l-a tras pe individ jos și l-a târât până în cabană, unde l-a dezbrăcat. Umpluse toate hainele de sânge, dar putea să le păstreze ca pe un schimb în plus. Din fericire, și el avea asupra lui câteva ruble și o jumătate de sticlă de vodcă, iar acestea îi puteau fi utile.

John zăcea palid și liniștit pe canapea. Era clar că dormise de la plecarea ei, dar acum se trezise și mijeia ochii spre ea.

— Domnule, avem o livrare.

El nu a părut că înțelege ce spunea ea, era răvășit de febră și tremura. Ylva a scos bandajele, vodca și crema dezinfectantă, paracetamolul și cuțitul.

I-a ridicat cu grijă cracul pantalonilor, descoperind rana.

Acum duhnea și mai tare, dacă era posibil. Din carnea mov-închis curgea puroi galben.

— Domnule, trebuie să îndepărtez țesutul infectat.

John a dat din cap, deși Ylva se îndoia că înțelesese pe deplin ceea ce-i spusese. I-a dat antibiotice și paracetamol și l-a ajutat să le înghită cu suficientă vodcă. Apoi a sterilizat minuțios cuțitul și rana.

John se uita la ea, avea privirea sticloasă.

— Sunteți pregătit?

John nu a răspuns. Ea a ținut cuțitul orizontal, de-a lungul gambei lui, și a inspirat adânc, apoi s-a apucat să taie hălci groase de carne moartă de pe os. Abia când a atins carnea proaspătă, roșie, John a urlat. Și-a arcuit spatele, cuprins de spasme de durere, apoi s-a prăbușit și a rămas foarte liniștit. E o binecuvântare că oamenii leșină când durerea devine prea intensă, s-a gândit Ylva, asta îi permitea să lucreze netulburată.

Știa că trebuie să îndepărteze tot țesutul infectat și că era mai bine să ia prea mult decât prea puțin, așa că a tăiat cu generozitate. După aceea a curățat și a pansat rana, apoi l-a lăsat în pace. Se va trezi când era pregătit.

Ylva a scos mâncarea pe care izbutise s-o fure și a răsturnat-o pe masă. Era lihnită. După ce a aprins focul cu câțiva bușteni și câteva ziare vechi pe care le-a găsit în cabană, a topit zăpadă într-o cană și a devorat o bucată mare de carne. Și-a permis în sfârșit să ia o înghițitură de vodcă și a simțit cum o învăluie extenuarea. Avea mușchii amorțiți și ochii o dureau de epuizare.

Ylva s-a uitat la cei doi bărbați din încăpere. Rusul primise ceea ce meritase, dar spera sincer că John o să supraviețuiască. În mod straniu, începuse să țină la bătrânul morocănos. Istovită, s-a prăbușit pe masă, cu capul sprijinit de braț.

Și-a examinat umărul. Încă o durea, dar nu insuportabil. De cum și-a dat voie să se relaxeze puțin, în gânduri i-a apărut Storm. Îi era foarte dor de el. Închizând ochii, i-a invocat chipul, ochii limpezi, verzi-cenușii, care zâmbeau aproape întotdeauna, de parcă se amuza de o glumă numai de el știută. Chiar și atunci când era complet absorbit de algoritmi și calcule complicate ale probabilităților îl simțea că zâmbește. I-a revenit în minte un moment special. Erau împreună de câteva săptămâni, era noapte și făcuseră dragoste. Epuizată, ea se întinsese pe pieptul lui lat, ca și cum se înălțase

din adâncuri și ieșea din... sau, mai degrabă, intra într-un vis. El zâmbise și o privise întrebător. Ea se ridicase în capul oaselor.

— Ce e?

Storm i-a netezit părul cu tandrețe.

— Mă întrebam ceva.

— Ce anume?

— Unde ești când ai orgasm?

Ylva a râs, nu înțelegea întrebarea. Era clar, se combinase cu un ciudat, s-a gândit ea.

— Unde sunt?

— Da...

Ea a zâmbit și l-a sărutat.

— Aici, presupun.

El n-a spus nimic. S-a uitat doar enigmatic la ea.

— Sunt aici.

— Chiar ești?

Ylva a clătinat din cap extenuată, dându-și seama că va trebui să se gândească la asta. Unde era ea cu adevărat, unde sunt oamenii atunci când au orgasm? Cine și ce anume suntem noi în acele secunde pierdute, când dorința sălbatică își găsește eliberarea, iar noi suntem transportați undeva departe de un val de extaz?

Nimic și nicăieri, s-a gândit ea. Țasta era lucrul absolut minunat: dispărea.

La petite mort, mica moarte... nu așa se numea momentul orgasmului? Dacă așa era și moartea, nu avea de ce să se teamă.

Nu-i împărtășise aceste gânduri lui Storm. În schimb, se dusese la bucătărie să aducă o sticlă de Pepsi Max de un litru și jumătate din frigider. Când se întorsese, el era adormit. Îl invidia pentru că putea să adoarmă atât de adânc în câteva secunde.

Capitolul 37

Storm a condus direct de la CYFOR acasă la Mary. Voia să afle mai multe detalii despre stickul de memorie și despre ceea ce-i spusese soțul ei despre el, înainte să moară. Dar când a ajuns acolo ea plecase deja, ceea ce nu era de mirare. După o căutare pe Google, a introdus adresa rudelor Ylvei din Kautokeino în sistemul de navigație prin satelit. Storm a calculat că expediția pe șoselele monotone și interminabile de la Bodø și până la Kautokeino urma să dureze unsprezece ore, dacă alegea traseul cel mai scurt, prin Suedia. De-acum mai avea în față doar timpul și drumul.

În timp ce mergea cu mașina prin peisajul rece din nordul Norvegiei l-a sunat pe Ali, care i-a spus că NATO, sau mai exact americanii, preluaseră conducerea operațiunii. Rove și Bale introduseseră reguli stricte pentru orice fel de comunicare externă. Ali s-a grăbit să adauge că înțelegea foarte bine de ce. În spațiul virtual izbucnise deja un război al cuvintelor.

— Ai făcut vreun progres cu stickul de memorie codat?

Ali a căscat obosit.

— Lucrăm la asta, e o treabă complicată.

La întrebarea lui Ali legată de cum se simțea, Storm a răspuns că, de fapt, fusese o idee foarte bună să-și ia liber și că bănuia că va reveni la birou peste o zi sau două. Ali a amuțit, iar Storm a tras concluzia, cu ușurare, că, evident, superiorul lui nu credea niciun cuvânt din ceea ce-i spusese. Storm a continuat:

— Ascultă, nu m-ar deranja să mă ții la curent cu noutățile, cât timp sunt plecat.

Ali a ezitat. Era îngrijorat de faptul că Storm plecase singur la drum, dar, cine știe, poate că asta avea să se dovedească un avantaj. La CYFOR fuseseră impuse restricții severe, atât din punct de vedere al fluxului de informații care venea spre echipa lui, cât și asupra a ceea ce puteau comunica în afară, și-i era dificil să improvizeze. A scos un oftat greu.

— Desigur, Storm, ținem legătura, dacă se întâmplă ceva important.

Storm a dat din cap. Urmau să aibă nevoie unul de ajutorul celuilalt ca să se orienteze prin zona cenușie în care se pregăteau să intre.

După ce a închis apelul, Storm a oprit la o benzinărie și a cumpărat câteva cartele SIM, care erau mai dificil de urmărit și cu greu puteau fi conectate cu el.

Apoi a sunat-o pe mama Ylvei și i-a spus că era în drum spre Kautokeino.

Capitolul 38

Ylva s-a trezit pe neașteptate. La dracu', adormise! Un val de gheață a cuprins-o când l-a văzut pe omul mort de pe jos. Iisuse, chiar îl făcuse praf și pulbere. Cuiva îi va fi dor de el.

Tremura. De cât timp dormea, oare? S-a uitat afară. Mai rămâneau câteva ore de lumină și era mai bine să profite din plin de ele. S-a ridicat și a împachetat hainele, mâncarea și medicamentele. Apoi l-a târât afară pe John și l-a așezat pe snowmobil. El și-a revenit pentru puțin timp din cauza frigului, dar părea în continuare pe altă lume.

— Unde-ai fost, Nordahl?

— Ssst, dormiți acolo, domnule. Am reușit să fac rost de un snowmobil, o să mergem cu el cât mai e lumină.

Ylva a luat hainele călduroase pe care le furase și le-a îngrămădit cu grijă în jurul lui John. Pe urmă a pornit motorul și au demarat.

Au înaintat rapid. Vântul îi izbea fața cu ace minuscule de gheață, iar acest lucru a revitalizat-o. Ylva și John au trecut în viteză peste lacul Imandra, care era înghețat, iar când au ajuns pe E105 ea a urmat drumul spre vest. Îi plăceau vântul care-i venea din față, forța snowmobilului și temperatura corpului lui John. Febra îl transforma într-un calorifer mare. El încetase să tremure, ceea ce era un semn bun. Ylva era atât de concentrată să păstreze o viteză bună încât aproape că n-a sesizat coloana de vehicule militare care se apropia pe banda care ducea spre vest.

În timp ce snowmobilul sărea peste un troian mare de zăpadă, Ylva a ridicat privirea și a zărit în depărtare automobilele mari și verzi. A luat rapid mâna de pe accelerator și a condus pe după troianul de zăpadă ca să se ascundă din orizontul lor vizual, apoi l-a oprit. Fuseseră oare observați? S-a lipit de John, a rămas nemișcată și a ciulit urechea. Prin apropiere putea auzi zgomotele vehiculelor grele care treceau vuind asurzitor, apoi s-a așternut liniștea. Precută, a aruncat o privire de după troian și a văzut că șirul dispărea spre vest. Probabil se îndreptau spre granița norvegiană, iar ea a înțeles ce însemna asta: că rușii se mobilizau pentru război.

Ylva s-a uitat în jur ca să se asigure că nu veneau și alte mașini. Autostrada căpătase parapeți cenușii și albi formați din zăpada care fusese dată deoparte, și se întindea ca o zgârietură neagră prin infinitul alb. Nu mai veneau alte autovehicule, erau în siguranță să-și continue drumul. A repornit motorul. Era o idee bună să meargă la o oarecare distanță de șosea, pentru că de-acum încolo exista posibilitatea să fie mai mult trafic.

Snowmobilul devora kilometrii și, în pofida extenuării, Ylva era cuprinsă de un val de speranță. John se lăsase în față și dormea ca un bebeluș, sprijinindu-se cu toată greutatea de ea. Ea a început să fredoneze în timp ce snowmobilul trecea în viteză pe lângă lacuri înghețate și întinderi albe și, în cele din urmă, oboseala i-a fost înlocuită de un sentiment straniu de euforie. Se simțea ca și cum ar fi plutit pe gheață. Plutea, de parcă ar fi fost încă în aer, peisajul trecea rapid pe sub ea, iar ritmul motorului îi făcea întregul corp să tremure de parcă ar fi trăit o experiență șamanică. La început și-a încordat mușchii, pentru a lupta împotriva acelei stări, dar în cele din urmă, aceștia au cedat din pură epuizare, iar ea s-a relaxat.

Se lăsa întunericul, dar Ylva nu s-a oprit. A intrat în pădure și a fost obligată să-și reducă viteza printre copacii înalți. S-a uitat în jur la neasemuita taiga arctică de pini seculari care nu creșteau decât în nordul nemilos. Ylva și-a simțit pulsul încetinind și, cu fiecare inspirație, puterea pinilor maiestuoși, încărcăți de zăpadă, se infiltra în ea. O cuprinseseră complet, era parte din natură, era pădure și taiga.

Copacii aceștia văzuseră mulți războinici venind și plecând și protejaseră de multe ori până acum oameni care fugeau unii de brutalitatea altora. Crescuseră lent, așa cum crește orice formă de viață la nivelul acela, deasupra Cercului Arctic. Aici sus, în nord, timpul era cea mai importantă resursă. Unii dintre copaci se înălțau cu 20 sau 30 de metri deasupra pământului. Se aflau aici de mii de ani, se aflau aici din Era Glaciară, ducând o viață stoică și intensă. Copacii aveau timp. Timp și dorința de a trăi. Se întindeau cât puteau ei de sus, spre veșnicie, și rămâneau acolo.

Acestea erau lucrurile pe care le iubea și pentru care fusese făcută. Natură, numai natură și... viteză. Îi plăcea ritmul amețitor care o obliga să-și uite angoasa neîntreruptă și, în schimb, să se lase în voia momentului, contopindu-se cu ceea ce o înconjură.

Ylva zbura, iar inima i se umpluse, dacă nu de fericire, atunci de o

seninătate interioară, tăcută, pe care, în alte momente, o găsea numai în cabina pilotului. Aici se întorcea întotdeauna: într-un loc departe de oameni și de intrigile lor, de lăcomia și de nebunia lor. Zbura și se transforma în peisajul din jur. Nu era mai mare, nu era mai mică. Copacii erau ca niște călăuze spirituale, ca niște soldați înghețați în timp, înveșmântați în mantii grele de chiciură albă. Uitase cât de frumoși erau în pelerinele lor albe de iarnă, dar acum își amintise. Aici era liberă, indiferent de ceea ce urma să-i rezerve destinul. Motorul zbârâia sălbatic și extatic, ea îi simțea puterea, se simțea vie.

Apoi a tăcut.

Snowmobilul a bolborosit neajutorat și s-a oprit, pentru că i se terminase combustibilul. Seninătatea Ylvei a fost înlocuită de o deprimare de plumb. Era readusă înapoi pe pământ. A murmurat în șoaptă câteva înjurături.

A coborât cu un sentiment de dezamăgire și s-a uitat în jur. Ajunseseră adânc în pădure, dar nu știa exact unde se aflau. În mod ciudat, îi fusese mult mai ușor să se orienteze pe câmpiile nesfârșite, fără un punct fix pe care să-l urmărească, decât aici, în pădurea deasă.

John își revenise și s-a ridicat în fund, amețit. În tufișuri a văzut o pisică sălbatică tăind nuiiele și rupând crengi grele de pe copaci în timp ce cânta ușor pentru sine. A ascultat glasul unic: era ca o incantație stranie. John nu a recunoscut stilul, dar Ylva cânta *joik*, așa cum cântase și mama ei în toate acele nopți când micuța Ylva nu putea să doarmă. Fusese un copil agitat care dormea rareori, doctorii intenționaseră să-i prescrie somnifere dar mama ei refuzase, îi cântase în schimb *joik* fetei sale sălbatice. Mama Ylvei fusese nesfârșit de răbdătoare cu copila ei neliniștită, iar *joik* fusese singurul limbaj pe care îl înțelesese cea mică. Cântecele blând era interpretat cu căldură și cu iubirea unei mame, iar fetița-lup adormea în cele din urmă odată cu răsăritul zorilor cenușii. Așa fuseseră nopțile lor.

Ylva improvizase un adăpost din crengi acoperite cu material de parașută, iar acum întindea pe jos hainele pe care le șterpelise de la individul care urina pe alee și de la bețivul care o crezuse o pradă ușoară. Nu i-a spus nimic lui John, care a rămas prăbușit pe snowmobil până când ea a terminat.

— Cred că o să dormim bine aici, domnule.

John a coborât și aproape că s-a prăbușit când și-a pus greutatea pe piciorul rănit. Ylva a venit în fugă și l-a susținut cu blândețe până la adăpost. Norii grei atârnavu deasupra pădurii și noaptea era neagră când ea a aprins un foc mic. La lumina flăcărilor a văzut ochii strălucitori ai lui John și inima i s-a strâns. Încă avea temperatură.

Ylva a scos restul de carne și legumele pleoștite. Le-a înfășurat în coaja pe care o tăia de din copaci, apoi a lăsat mâncarea să se încălzească la foc. John Evans urma să savureze cea mai delicioasă cină de prin gunoaie pe care o gustase vreodată. Ylva l-a privit cum devorează cu lăcomie, apoi i-a dat vodcă și medicamente. Sătul și mulțumit, el s-a ghemuit la o margine a adăpostului. Jarul, mirosul de mâncare și vocea feminină blândă care îi cânta într-o limbă necunoscută l-au tras cu blândețe înapoi la somn.

Ylva a ieșit și a ascuns snowmobilul sub niște crengi grele înainte să se întoarcă la adăpost. Îngheța de frig și s-a cuibărit lângă John. Erau întinși, agățându-se unul de altul, așa cum se întinseseră oamenii de-a lungul mileniilor ca să-și țină de cald noaptea. Vulnerabili și cuprinși de dor, oamenii căutaseră compania altora înainte să se relaxeze, să se închidă în ei înșiși și să plece în lumea viselor.

Respirația profundă și ritmată a lui John a făcut-o pe Ylva să-i fie dor de Storm, de corpul lui cald și de seninătatea lui imperturbabilă. S-a prefăcut că trupul lui John transmite același calm și s-a ghemuit, plină de speranță, lângă el. Aproape că a funcționat.

Noaptea a coborât asupra lor, iar Ylva a adormit în cele din urmă. În mod destul de neobișnuit, a visat câmpii și reni, cântece *joik* și ochi bătrâni, înțelepți. A visat ritmuri intense, o respirație care se plimba pe pielea ei moale și ochi care pătrundeau adânc în ai ei.

Ylva dormea adânc, dar urletele furioase ale lui John au trezit-o din somn și și-a dat seama de îndată că avea un alt coșmar. Deja știa cum să le trateze și l-a îmbrățișat ca să-l consoleze. El s-a zbatut până când s-a eliberat, apoi s-a ridicat în șezut smucindu-se violent, holbându-se la ea cu ochi care nu vedeau. Ylva s-a apropiat blând de el, a încercat să-l mângâie pe cap, era un gest care de obicei îl ajuta.

— John, eu sunt, ești în siguranță.

John a reacționat instinctiv. A înșfăcat-o și a trântit-o pe jos, imobilizându-i capul într-o încheștare de fier. Ylva a luptat să se elibereze, dar John n-a făcut decât să strângă mai tare, în timp ce Ylva icnea după aer.

— Nu pot să respir, nu pot...
Vocea Ylvei s-a estompat.

Cu ochii larg deschiși, de parcă ar fi fost în transă, de parcă ar fi fost un suflet turbat, bântuit, John a continuat să strângă din ce în ce mai tare, până când Ylva a renunțat în cele din urmă să se apere și a rămas întinsă, pasivă și nemișcată. De-abia atunci John și-a revenit și a descoperit că Ylva zace neînsuflețită în brațele lui. Șocat, i-a dat drumul și a făcut o mișcare bruscă în spate. Cine era ea?

S-a uitat în jur, a văzut adăpostul, focul și mâncarea. În cele din urmă, și-a dat seama unde se afla.

— Nordahl?

I-a scuturat cu grijă corpul plăpând, dar nu a primit nicio reacție. John s-a prăbușit. Oare o ucisese?

Capitolul 39

Cu cât ajungea mai departe spre est, cu atât Storm se gândea mai tare la Ylva. Nici măcar nu știa dacă mai e în viață, iar inima-l durea la gândul că ar putea să nu-i mai fie aproape niciodată. Iar dacă era în viață, îi era groază să se gândească prin ce trecea în clipele acelea. Și-a adresat câteva înjurături în șoaptă. Ochii îl dureau de nesomn și din cauza lacrimilor care se tot adunau. Și-a trecut dosul palmei peste față, exagerarea catastrofei nu-i era de folos nimănui, trebuia să găsească o cale să ajungă la ea. Nu va renunța niciodată. Niciodată. Spera că ea știe asta – dacă era încă în viață... și dacă se gândea la el.

Îl ajuta să aibă o țintă, așa cum îl ajuta să se concentreze asupra lucrurilor pe care le putea face, în loc să stea neputincios, la mulți kilometri distanță, citind mesaje despre dezastre globale și despre femeia pe care o iubea. Privirea i s-a limpezit. O va găsi, pentru că avea nevoie de ea și pentru că trebuia să pună capăt conversației inutile și joculețelor dintre ei. Fusesse un laș, își dădea seama acum de asta, pentru că-i fusese frică de respingere, dar și pentru că nu își dorise s-o sperie și s-o alunge. Găsea extrem de frustrant faptul că ea era mereu în gardă, dar și elementul de neîncredere mereu prezent în interacțiunile lor.

Storm a urmat E10 până a ajuns la granița dintre Norvegia și Suedia. Pentru mai multă siguranță a ales o străduță lăaturalnică aflată ceva mai la nord când a traversat granița, pentru că se aștepta ca toate intersecțiile mari de la frontiere să fie monitorizate. Drumurile prin pădurile suedeze erau bizar de pustii, dar pașnice, ca și cum copacii ar fi fost întotdeauna acolo, iar lumea gălăgioasă de afară n-ar fi putut să-i atingă niciodată.

Odată ce a ajuns în siguranță, în Suedia, a intrat din nou pe E10 și a urmat drumul până la orașul Kiruna, unde s-a oprit. Și-a înșfăcat geanta cu laptopul și a intrat în hotelul Scandic Ferrum. Un grup de bărbați era în hol, discutând despre avionul NATO doborât în Rusia. Ce căutase, de fapt, avionul NATO pe acolo?

Toată lumea avea o părere proprie despre incident și era o grămadă de

teorii conspiraționiste. Lui Storm i-a venit să râdă când l-a auzit pe unul dintre bărbați vorbind despre proștii din QAnon, care credeau că povestea despre avionul NATO era o știre falsă publicată de un grup de marxiști culturali elitiști, pedofili, discipoli ai diavolului, care conduceau în secret lumea. Geniile din QAnon nu izbutiseră încă să explice de ce marxiștii culturali menționați mai sus ar fi mințit în privința asta. Starea de spirit era tensionată și plină de anxietate, oamenii erau speriați, iar Storm a stat cât mai retras.

S-a așezat în liniște pe un scaun, în apropierea șemineului imens din hol, a comandat un Pepsi Max și niște tapas spaniole cu influențe din Norrland. S-a asigurat că laptopul lui nu poate fi spart și s-a conectat la rețeaua wireless a hotelului. Apoi s-a adâncit în universul virtual.

Nu i-a luat mult să descopere cine erau principalii investitori ai Titans Security. Erau din SUA, Europa, China, Rusia și Orientul Mijlociu. A descoperit, totodată, că mai mulți dintre acționarii Titans investiseră și în Yvas Group, a firmă rusească de securitate. Structura patronatului era bine ascunsă sub o serie de companii-paravan, cu „sedii” în paradisuri fiscale din toată lumea. Întrebarea era „*cui bono?*” Odată ce afli cine profită dintr-o faptă rea, afli în scurt timp și partea vinovată. Storm era obișnuit să urmărească bani în spațiul virtual și ar fi trebuit să descopere de mult cine urma să profite cel mai mult de pe urma unui conflict arctic. Printre proprietarii ruși a apărut un nume familiar: generalul Svetla. Prin companii-fantomă, acesta deținea acțiuni atât la Titans, cât și la Yvas. Asta explica multe, generalul rus era partenerul lui Rove.

Storm luase în calcul ideea de a-l ruga pe Ali să-i arate ministrului norvegian al Apărării stickul de memorie pe care-l primise el de la mama Ylvei, dar o privire aruncată asupra schemei patronatului diverselor companii de securitate l-a convins că avusese dreptate să păstreze tăcerea. Ministrul Apărării s-ar fi simțit fără îndoială obligată să-l implice pe Rove, iar Storm avea o presimțire că Rove nu ar fi încasat cu bunăvoință informația de pe stickul de memorie.

Ironia era că Rove însuși fusese cel care subliniască că, din 2017, din cincizeci de conflicte înregistrate în toată lumea, numai unul fusese un război convențional. Restul fuseseră conflicte hibride, asimetrice, unde forțele private jucaseră un rol cel puțin la fel de important ca armatele naționale. În același an, Rove își abandonase rolul de general cu trei stele

pe epoleți în serviciul forțelor armate americane pentru a deveni director-general cu normă întreagă al companiei de pază private Titans Security. Dar Storm a descoperit și faptul că Rove devenise acționar la Titans Security încă din 2003, cu câteva săptămâni înainte de invazia din Irak.

În termeni pur economici, războiul din Irak fusese un succes major – pentru o mână de profitori de pe urma lui. Vicepreședintele Statelor Unite, Dick Cheney, care a condus compania petrolieră Haliburton din 1995 și până în 2000, primea o pensie din partea companiei respective când a susținut invazia Statelor Unite în Irak. Războiul din Irak, sau operațiunea Enduring Freedom, cum a fost denumită, s-a dovedit foarte profitabilă pentru Haliburton. Compania a izbutit să-și bage în buzunar în jur de 226 de miliarde de dolari din cele aproximativ 800 de miliarde care s-au revărsat din trezoreria americană în buzunarele diverșilor profitori de pe urma războiului. Dar Storm se îndoia că Rove încercase o manevră de tip Cheney în această situație, era prea deștept pentru asta.

Storm a strâmbat din nas când a dat de un articol despre unul dintre cele mai dezgustătoare exemple de manipulare a presei din timpul administrației Bush. Articolul descria cum Națiunile Unite cedaseră presiunii de a acoperi tabloul prin care Picasso protesta împotriva războiului, „Guernica”, în spatele steagului albastru deschis al instituției, când Secretarul Apărării al SUA, Colin Powell, a prezentat dovezi măsluite cum că Irakul ar deține arme de distrugere în masă la sediul Națiunilor Unite din New York. Vestita ilustrare a ororilor războiului n-a fost considerată un fundal propice pentru cuvântarea instigatoare la război a lui Powell. În cele din urmă, Storm nu credea că Rove putea fi atât de grosolan.

Storm s-a uitat la fotografiile din presă ale generalului Rove. Era un bărbat frumos, cu o prezență care inspira încredere, și arăta bine în uniformă. Cariera lui Rove nu era decât un exemplu al unei tendințe într-o lume modernă, unde resursele și banii sunt transferați continuu din proprietatea statului în sectorul privat. Vidul moral și de autoritate care se năștea odată ce națiunile se prăbușeau sub dereglementarea neoliberalismului crease o nouă elită cu idealuri proprii, care reflectau noua ortodoxie. Companiile multinaționale, imune la orice legislație națională, șefii cartelurilor de droguri și teroriștii extrem de bogați dominau acum lumea.

Storm s-a întrebat dacă tatăl Ylvei găsisese materiale compromițătoare despre Titans Security și dacă plănuise să le dezvăluie public chiar înainte a fi ucis. În barul hotelului, discuția despre avionul NATO devenise într-adevăr extrem de sonoră. Părea să fi atras pe toată lumea în vârtoarea ei, indiferent de care parte a spectrului politic se aflau. Storm a oftat din greu, știa că Ali muncea din răspuțeri pentru a decoda conținutul stickului de memorie, dar dura iritant de mult.

Până acum avea numai dovezi circumstanțiale, nimic concludent care să garanteze legătura dintre Rove și soarta avionului F-16. Dacă și el se transforma într-unul dintre conspiraționiștii aceia paranoici care îl vedeau pe Satana peste tot? Bazat pe ceea ce știa sigur, Rove putea pur și simplu să fie un erou de război cinstit care se afla în serviciul NATO și, totodată, al companiei Titans Security, o firmă de securitate bine intenționată, care respecta în totalitate legile. Poate. Dar poate că nu.

Storm și-a plătit mîncarea, și-a strîns laptopul și a ieșit în frigul iernii. Patru ore mai tîrziu, își parca mașina în fața casei Ellei May Hætta.

Capitolul 40

Secundele în care Ylva a zăcut inconștientă au fost printre cele mai lungi din viața lui John, și nu doar pentru că avea nevoie de ea pentru a se salva, ci și pentru că, spre surprinderea lui, începuse să țină la ea. O plăcea. Tremurând din tot corpul a început s-o resusciteze, iar când ea și-a revenit, a simțit un fior de bucurie pură. I-a venit s-o îmbrățișeze și s-o țină strâns în brațe, dar, luând în considerare ceea ce tocmai se întâmplase, știa că ar fi fost o idee foarte proastă.

În momentul în care și-a recăpătat luciditatea, ea a explodat de furie. L-a împins la o parte și a încercat cu disperare să iasă din adăpost. Era nebun, un nebun periculos. Și malefic. Trebuia să iasă de acolo și să-și continue drumul fără el.

John s-a ridicat să o oprească, dar s-a dovedit o greșeală, pentru că Ylva și-a ațintit întreaga furie asupra lui. L-a lovit cu pumnii și cu picioarele, iar John i-a dat voie s-o facă. Era cât se poate de corect ca ea să-și poată descărca furia, iar el n-o învinuia. Și-a încasat bătaia fără să se plângă, chiar dacă îl lovea foarte tare. A evitat-o doar când a remarcat un șut spre zona lui inghinală. Aceea era limita. Ea aproape că și-a pierdut echilibrul din cauza manevrei lui John și s-a oprit pentru o clipă, holbându-se la el. Era cel puțin la fel de furioasă pe cât era de speriată. Apoi l-a atacat din nou.

— Ai fi putut să mă omori! Asta încercai să faci? Asta era?

John n-a dat niciun răspuns, a stat nemișcat și a lăsat-o pe Ylva să-l bată.

În cele din urmă, loviturile ei au devenit mai lente și mai mult de formă.

— Nemernic nebun ce ești! a găfâit ea.

Adrenalina și furia au început să i se potolească și a simțit cum frigul mușcător, noaptea și deznădejdea se agață de ea. Era extrem de epuizată și făcea un efort prea mare să mai dea în el. În afară de asta, umărul o durea ca dracu'. Ylva știa că e prizonieră, era dureros de conștientă că e singură într-

un adăpost, în mijlocul tundrei siberiene, cu un criminal imprevizibil. Oare câți oameni omorâse? Nenumărați. Câți dintre ei pe timp de pace? Ylva nu avea idee. Dar era traumatizat, și ea știa sigur acest lucru.

De parcă i-ar fi citit gândurile, John a mârâit agresiv:

— Dacă te-aș fi vrut moartă acum cinci minute, ai fi fost moartă acum cinci minute!

Ylva l-a crezut.

A rămas înăuntrul micului adăpost, neștiind ce să facă. Nu mai voia să petreacă nicio clipă în apropierea lui John, dar nu avea unde altundeva să se ducă. Nu era în stare să tragă aer adânc în piept, pur și simplu nu îndrăznea. Se simțea de parcă el încă îi strivea gâtul și pieptul. A icnit disperată după aer și și-a atins gâtul. Două tentative de strangulare în 24 de ore erau cu adevărat limita ei. Minte i se învârtea. Acum ce-o să mai urmeze? Ce strategie putea funcționa cel mai bine cu cineva ca John? La fel ca mulți alții prinși într-o dilemă similară, temători pentru viața lor, lipsiți de șansa de a lupta, de a o rupe la fugă sau de a se preface că au murit, a ales singura strategie rațională disponibilă: a afișat un zâmbet dezarmant, aproape linguișitor.

— Domnule, data viitoare când decideți să mă atacați, sunteți atât de amabil încât să vă opriți înainte să leșin?

John s-a uitat la ea întrebător.

— Serios, domnule, sunt deschisă la destule lucruri perverse, dar strangularea nu e genul meu, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

John s-a holbat la ea și i-a luat câteva secunde să se prindă; ea încerca să glumească pe seama atacului. Ylva a continuat să zâmbească, dar zâmbetul nu i-a ajuns și în ochii plini de suspiciune. A privit-o cu un disconfort din ce în ce mai accentuat. Chiar nu e stabilă psihic, și-a spus el când Ylva s-a așezat din nou, apoi a zis:

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea?

Ea a dat din cap, făcându-i semn lui John să se așeze și să se relaxeze. El s-a așezat dar era oricum, numai relaxat nu. Și au rămas în liniște. John nu avea idee ce să spună. Chiar așa, ce ar fi putut să spună?

Ylva voia să-l înfrunte și să afle de ce o atacase, dar deja intuia răspunsul. Din păcate cunoștea mult prea bine demonii insidioși și războiul

care nu se termina niciodată. Așa se explicau și maxilarele încleștate ale lui John.

— Nu ar fi trebuit să mă trezești, a mormăit el. Ai venit spre mine prea brusc.

Ylva n-a răspuns. Îl calmase și îl consolase în același mod după multe coșmaruri și n-a luat personal observația.

— A fost o acțiune reflexă, a continuat el cu o voce scăzută.

Ylva a zâmbit, încă era speriată și furioasă în același timp, dar a avut mare grijă să n-o arate.

— O acțiune reflexă? Să-ți strangulezi copilotul?

Întrebarea era conflictuală, deși glasul îi era calm. John s-a holbat absent în spațiu și a trebuit să facă un efort ca să-și reprime frica și ura de sine:

— Suntem antrenați să atacăm pe oricine ne ia prin surprindere, știi asta.

Ylva a simțit că frica îi e înlocuită treptat de exasperare. Sfinte Dumnezeule, individul ăsta e distrus, deși nu e conștient de asta. Profund distrus. Mai văzuse așa ceva: veterani de război care ajung într-un final acasă, în siguranță, fericiți să fie cu toate membrele la locul lor, ca atunci când pleaseră. Dar, din când în când, se dovedesc a nu fi câtuși de puțin în siguranță, pentru că războiul se poartă în continuare înăuntrul lor. În mai puțin de zece ani, aproape 60.000 de veterani de război americani s-au sinucis. O medie de douăzeci de oameni pe zi. Mult mai mulți soldați mor prin sinucidere decât în război, i-a argumentat mama ei obsedată de informații când Ylva a anunțat-o că vrea să devină pilot. Cel mai periculos moment din viața unui soldat e acela de după ce războiul ia sfârșit. Mulți spuneau că abia atunci explodează iadul. Ylva știa că e adevărat. Abia fusese în stare să-și recunoască tatăl după ultima lui misiune în Afganistan, în 2001.

John trăia în două lumi și, cu toate că încă mai existau fragmente ale persoanei care fusese odată, întinericul și golul îl acaparau treptat. În curând aveau să-l sugrume, așa cum aproape că el o sugrumase pe ea.

Ylva a tușit și și-a atins gâtul. Corpul ei nu uitase senzația brațului care strângea și îi bloca alimentarea cu aer. Noroc că fusese în stare să se stăpânească – altminteri, John ar fi avut soarta grăsanului din Kirovsk.

— Domnule, sunt surprinsă că armata vă permite să lucrați pe teren.

John n-a răspuns. Lumina era scăzută în interiorul adăpostului, iar el a devenit conștient de foșnetul copacilor care se înclinau țepeni în vântul înghețat de afară. Sunetul l-a readus la realitate. S-a cutremurat. Cum dracu' a ajuns să se bage în mizeria asta?

Ylva putea simți că e în continuare tulburat și i-a vorbit pe o voce liniștitoare:

— Când a început? În Libia?

John n-a ridicat privirea, s-a holbat la jarul focului care se stinge.

— Știi de ce am bombardat Libia?

Evident că Ylva știa de ce NATO bombardase Libia.

— Bineînțeles. Operațiunea Unified Protector apăra civilii libieni împotriva regimului de teroare al lui Gaddafi, a ripostat ea.

John a râs cu amărăciune.

— Exact. Și asta a fost motivul pentru care Norvegia, o țară atât de pașnică, a aruncat 588 de bombe milostive asupra lor.

Ylva s-a eschivat.

— În calitate de membru NATO, Norvegia avea obligația să contribuie.

— Pentru a proteja civili?

Ylva s-a ridicat în șezut prudentă. Furia mocnită a lui John o îngrijora. Încotro se îndrepta el cu chestia asta?

— Gaddafi planifica asasinarea în masă a rebelilor care doreau să-l dea jos, de aceea a intervenit NATO.

John a dat din cap, acestei afirmații în mod specific i se demonstrase netemeinicia în mod elocvent, și, totuși, tânărul locotenent Nordahl încă o credea. Habar nu avusese că era atât de proastă.

— Gaddafi obținuse deja un armistițiu cu rebelii.

John a făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Când i-am atacat, în Benghazi abia dacă mai exista vreun soldat de-al lui Gaddafi.

Ylva n-a spus nimic. Nu-și dădea seama, la modul cel mai sincer, unde încerca John să ajungă cu această argumentare. El a continuat să vorbească, parcă mai mult pentru sine.

— Rebelii pe care i-am protejat atât de eroic s-au dovedit niște clici însetate de sânge care au continuat să măcelărească sute de mii de civili și să câștige miliarde strecurând pe furiș refugiați arabi și africani în Europa, folosindu-se de Tripoli ca punct de pornire. Unified Protector... Pe cine a

protejat?

Ylva cunoștea dezbaterile despre legitimitatea atacurilor din Libia, bineînțeles că o cunoștea, și da, era mai mult ca sigur că acel conflict ar fi putut fi rezolvat într-un mod diferit. Dar oare nu era valabil pentru toate conflictele? John a refuzat să dea înapoi. Încerca în mod evident să obțină o reacție din partea Ylvei.

— Cine crezi că a profitat cel mai mult de pe urma bombardamentelor NATO?

Ylva auzise deja acest argument de la pacifiști și de la stângiști „înțelepți după desfășurarea faptelor”, dar niciodată de la militari. Era obosită și ce ar mai fi putut spune? Era o idioțenie de-a dreptul să-l audă pe nimeni altul decât John Evans insinuând că NATO a fost folosită pentru a promova interesele economice ale Occidentului. Era un erou de război, pentru numele lui Dumnezeu, uitase lucrul ăsta?

— Dar Gaddafi a fost omorât chiar de libieni, a contracara ea.

John a oftat. Era sătul de discuție și știa genul de adevăr pe care își dorea ea să-l audă pentru a face munca pe care o făcea.

— Am dezlănțuit iadul pe pământ. Asta am făcut. După opt luni de bombardat Libia, am lăsat țara să se descurce singură.

Ylva simțea că epuizarea o trage în jos, avea ochii grei ca plumbul. Știa că John are dreptate, dar ea era pilot, nu politician, iar soldații nu aveau de unde să știe toate variabilele unui conflict. Soldații executau ordine, pur și simplu. Iar acum ea era un soldat obosit, care avea nevoie de odihnă ca să adune puteri pentru călătoria de mâine, spre vest.

— Domnule, trebuie să dormim puțin.

Și John căsca. Nu mai avea nimic de spus și bănuia că vorbise deja prea mult.

— Vom dormi pe rând, a spus el. Tu te odihnești prima.

În timp ce Ylva dormea convulsiv, John a stat de pază. A terminat restul mâncării și s-a întrebat dacă putea avea încredere în Rove și ce se va întâmpla cu Ylva dacă reușeau să treacă granița spre Norvegia. Dacă era să fie sincer, știa deja răspunsul la a doua întrebare. Odată ce nu mai aveau nevoie de ea, urmau să șteargă orice dovadă că existase vreodată. Păcat, pentru că începuse să țină la fată, chiar dacă era enervantă și dureros de naivă.

Cu degete tremurătoare a desfăcut pansamentul pe care ea i-l aplicase

cu atâta grijă pe picior. A văzut rana stacojie acolo unde îi tăiasse cangrena, dar țesutul era în continuare umflat și cald, infecția era latentă.

A curățat cu grijă suprafața rănii cu dezinfectant, a pus un bandaj nou și l-a aruncat pe cel vechi, plin de sânge, în afara adăpostului. Când s-a aplecat afară, în aerul limpede al nopții, a simțit că pădurea era nefiresc de tăcută. Parcă și-ar fi ținut respirația în timp ce se pregătea de un atac neașteptat.

Noaptea era în cel mai întunecat moment, dar o nouă zi nemiloasă urma să năvălească în curând printre coroanele copacilor. Ylva spusese că i se părea că sunt la numai o zi de mers până la graniță și că ar trebui să pornească înainte să se lumineze, s-a gândit el cu un căscat. Putea să mai îndure o zi, o singură zi, apoi misiunea se termina, iar el era liber.

Capitolul 41

Lumina plăpândă a zorilor învăluia micul apartament de la periferia Murmanskului, dar gălăgia orașului nu ajunsese până aici, nu încă. Igor stătea așezat la masă, la micul dejun, cu o ceașcă de cafea rece, uitându-se afară spre pustiul deprimant de beton. Îndura efectele încă unei nopți nedormite. Alți oameni dormeau. Cum puteau face una ca asta? Nu înțelegeau care era miza? Discursul înflăcărat al Președintelui către națiune îi provocase un rău fizic. Președintele dăduse lumii trei zile, iar acum, după două zile și cincisprezece ore de confuzie, la fel ca în Turnul din Babel, lumea se balansa pe buza abisului. Un sentiment supraréalist îi înlocuise confuzia inițială. Ceața amețitoare se ridicase și lumea îi apărea nenatural de clară, de neajutorată și de goală. Lumina era mai intensă, întunericul mai adânc, experimenta mai viu toate sunetele și culorile.

În seara precedentă își studiase atent copiii în timp ce aceștia stăteau așezați la masa din bucătărie și își făceau temele. I-a văzut expresia încruntată de concentrare a lui Serghei, creionul ros, mânuța rotofeie care ciupea nerăbdătoare colțurile cărții de matematică, puloverul de lână care îi zgâria gâtul moale, ceașca ciobită de pe masă, scaunul unde stătuse așezat tatăl său timp de atâția ani și a cărei tapiserie îi preluase forma. Igor era consumat de o disperare turbată și de o durere pe care n-o putea pune în cuvinte.

Trebuia să plece, poezia vieții de zi cu zi și a căldurii omenești accentua nebunia a ceea ce urma să se dezlănțuie.

A ieșit din apartament ca să-și descarce frustrarea alergând.

Pe hol a întâlnit un vecin care mergea târșâit, roșu la față și beat, și căruia îi zornăiau sticlele în sacoșă. Omul l-a salutat solemn pe locotenentul Serkin.

După ce a ieșit din bloc, Igor a trecut pe lângă un grup de tineri care flirtau și fumau pe furiș după colț. Au început să se fâstâcească emoționați și au mimat sfiala. Igor fusese și el ca ei, cândva. Amintirea îl durea, pentru că în chipurile lor inocente l-a văzut pe bărbatul care ar fi putut să devină.

Ceva mai încolo, pe stradă, doamna Cekova își plimba câinele. Fusese

bătrână de când o știa și, ca de obicei, se plimba singură, adresându-i câinelui cu blana zbârlită cuvinte dulci ca pentru bebeluși. Și ea l-a întâmpinat cu o politețe la limita reverenței.

Igor s-a uitat în altă parte.

Acesta era fundalul animat al vieții pe care o trăise conform planului său. Totul mersese în linii mari așa cum se așteptase, până în urmă cu trei zile. S-a oprit printre blocurile de beton și s-a uitat în sus spre cerul posomorât. Putea fi sfârșitul tuturor lucrurilor. I-au trecut prin fața ochilor imagini cu trupurile carbonizate ale copiilor împrăștiate pe drumul de la periferia satului Apatiti, arse până în punctul în care nu mai puteau fi recunoscute de minciuna lui și de faptul că-și încălcase datoria. Era treaba lui să ducă această povară și era soarta lui să îndure consecințele.

Știrile îi invadau cu detaliile fizice ale piloților NATO care supraviețuiseră după doborârea avionului și erau acum pe fugă. Se credea că vor fi prinși cât de curând. Acești piloți știau adevărul, iar Igor dorea ca ei să moară. Nenumăratele morminte colective din Rusia erau o dovadă alarmantă a faptului că adevărul e arareori prietenul cuiva dacă se află în contradicție cu versiunea oficială. Cu ce te ajută, ca om cinstit, să fii declarat erou, când de fapt știi că ești un laș? Igor nu avea energia să alerge, și oricum nu l-ar fi ajutat să se simtă mai bine. Bucuria și valul de endorfine dispăruseră, iar el s-a dus acasă.

A observat că tatăl lui intrase în camera de zi și stătea în fața computerului. Bătrânul morocănos și-a început de îndată comentariile cotidiene asupra mersului lumii. De obicei lui Igor i se părea amuzant, dar nu și astăzi. În scurt timp, copiii lui alergau prin casă ca niște animale sălbatice, chiar nu aveau destul loc?, s-a gândit el, nemaiputând să respire. Natașa a intrat și s-a oprit la bufetul din bucătărie, cu ochii încă încețoșați de somn, și i-a aruncat o privire.

— Nu te duci la muncă azi? a întrebat ea.

Igor n-a apucat să răspundă. S-a auzit soneria de la ușă. El a fixat tăcut masa cu privirea, în timp ce soția lui s-a dus să deschidă ușa. Lui Igor îi bubuia inima în piept.

La ușă era chiar maiorul Hodrokovski.

— Trebuie să vorbesc cu soțul dumneavoastră.

Înainte ca Natașa să apuce să spună ceva, maiorul mărșăluise deja în bucătărie. Natașa venea în urma ei, evident înmărmurită de acel

comportament hotărât. Igor s-a ridicat în picioare în clipa în care și-a văzut superiorul. Nu avea ce căuta în apartamentul acela. Ea aparținea unei alte lumi, iar lui nu-i plăcea să le amestece.

Maiorul Hodrokovski era în mod vizibil supărată. La început s-au fixat unul pe altul din priviri cu ostilitate. Igor a clipit primul.

— Haideți să ieșim în balcon. Am nevoie de o țigară.

Maiorul Hodrokovski a dat din cap și l-a urmat pe Igor în balconul îngust. Natașa, ambii copii și tatăl lui se uitau la ei. Nu puteau să audă ce se discuta afară, dar puteau observa că Igor se simțea stresat. Maiorul Hodrokovski a trecut direct la subiect.

— Locotenente Serkin, trebuie să spui adevărul despre ce s-a întâmplat.

Igor a aprins o țigară, gustul fumului i s-a părut coroziv când l-a inhalat adânc în plămâni.

— Am făcut asta.

— Dacă avionul NATO a zburat în spațiul aerian rusesc din cauza unui accident, suntem pe cale să începem Al Treilea Război Mondial din cauza minciunii tale!

Igor i-a încasat cuvintele ca pe niște lovituri în plexul solar. A mai tras un fum din țigară, dar l-a făcut să se simtă rău.

— Am spus tot ce aveam de spus.

Maiorul Hodrokovski s-a uitat intens la mai tânărul ei coleg. Știa că e un bărbat inteligent și fundamental sincer, dar știa și că o minte pe ea, superiorul lui, în față.

— De ce? a dorit ea să știe.

Igor n-a scos niciun cuvânt, îi era rău.

— E vorba de onoare? De loialitate față de Moscova?

Igor era conștient de faptul că întreaga lui familie se uita la el din camera de zi și a stins țigara.

— Doamnă maior, mi-ați ordonat să hărțuiesc avionul. Eu am acționat în urma ordinului dumneavoastră.

Maiorul Hodrokovski a dat din cap. Se gândise la asta toată noaptea, că era vina ei, nu ar fi trebuit să urmeze ordinul fără să știe cine îl dăduse. Jucase un rol în chestia asta și era dispusă să accepte consecințele.

— Da, sunt responsabilă, bineînțeles. Și dacă tu spui adevărul despre ceea ce s-a întâmplat, eu voi prelua pedeapsa. Tu ai acționat la ordinul meu

în fiecare moment.

Igor a aruncat o privire spre familia lui. Toți încercau să pretindă că nu urmăresc scena tensionată din balcon.

— Va pune Rusia într-o situație stânjenitoare, a murmurat el.

— Probabil că da, dar oricare versiune e mai bună decât un război, nu ești de acord?

Igor s-a uitat în jos, dar ordinele lui veniseră de la cel mai înalt nivel și trebuia să li se supună.

— V-am spus tot ce am avut să vă spun și trebuie să vă rog să plecați.

Maiorul Hodrokovski simțea că Igor e cuprins de îndoieli. Și epuizat.

— Vino azi la serviciu, dă-mi un raport complet despre ce s-a întâmplat, și îți vei mulțumi pentru asta. Cu toții o vom face.

Igor s-a holbat la ea, însă ea n-a clipit.

Micul Serghei a venit direct la fereastra în dreptul căreia stătea el, cu părul ciufulit și ochii mari, mirați. Era tatăl său trist? Maiorul Hodrokovski a zâmbit și i-a făcut stângaci cu mâna. Igor nu o văzuse niciodată zâmbind până atunci. Brusc i s-a părut aproape umană. Când s-a întors spre el, Igor era și mai răvășit.

— Îți înțeleg dilema, locotenente Serkin. Chiar o înțeleg.

Privirea maiorului Hodrokovski s-a oprit cu blândețe în ochii lui. I-a pus mâna pe umăr, maternă și empatică. Igor a făcut un pas în spate, de parcă l-ar fi stigmatizat cu bunătatea ei.

— Și totuși, te rog să faci asta. Spune adevărul, Igor, eu te voi susține și îmi voi asuma răspunderea deplină pentru consecințe.

Și Igor o putea înțelege mai clar pe maiorul Hodrokovski acum. Era onorabilă și curajoasă, deși părea la fel de extenuată, de nesigură și de înfricoșată ca el. Face singurul lucru pe care-l poate face, s-a gândit el. Ivana Hodrokovski, șoricelul gri de vârstă mijlocie, era adevărata eroină a acestei povești. Igor s-a simțit și mai mult, dacă era posibil, ca un gândac mizerabil.

A rămas tăcut în frigul iernii. Acum putea auzi gălăgia din Murmansk, orașul banal pe care îl iubea atât de mult. Ivana și-a păstrat atenția ațintită asupra lui. Remarca faptul că el încă se luptă cu sine. Igor și-a ferit privirea, iar ea și-a dat seama că făcuse tot ce-i stătea în puteri și că restul depindea

de el. E o persoană onorabilă, a meditat ea. În adâncul sufletului e un om bun.

Apoi a deschis ușa balconului și a intrat în camera de zi. Și-a luat politicoș rămas-bun de la familia lui Igor, apoi a ieșit din apartament. Igor a rămas în urmă, pe balconul îngust, în frigul mușcător.

O oră și patruzeci și cinci de minute mai târziu, maiorul Hodrokovski a oprit mașina în parcare din spatele Bazei Aeriene Monciogorsk. Era pregătită să spună ce trebuia rostit la ședința de dimineață. Chestia asta mersese mult prea departe. Își simțea sângele clocotitor și cald, avea fluturi în stomac, era pregătită de luptă. Știa ce are de făcut și, deși se temea că prețul pe care îl are de plătit pentru că se revoltă împotriva superiorilor ei avea să fie mare, era pregătită să-l plătească. Era datoria ei.

De-abia după ce a încuiat mașina și a început să meargă a remarcat un vehicul rulând la o oarecare distanță în spatele ei. Maiorul Hodrokovski s-a oprit și, fără să se întoarcă, și-a dat seama că mașina a procedat la fel. A mai mers puțin, apoi s-a oprit din nou. S-a întâmplat același lucru. În clipa aceea maiorul Hodrokovski s-a întors, dar nu a putut vedea cine era la volanul mașinii care o urmărea. Și-a simțit groaza ca plumbul rece și a început să alerge ca să acopere ultimii 300 de metri până la intrarea în bază. Mașina s-a apropiat în spatele ei. Maiorul Hodrokovski a alergat mai repede. Câteva secunde mai târziu, a fost doborâtă din spate și târâtă în mașină de doi bărbați. Nu a izbutit să vadă cine erau.

Capitolul 42

Era încă întuneric când și-au demontat adăpostul și au pornit în ceea ce sperau să fie ultimul interval al călătoriei lor. Mersul prin zăpada adâncă din pădure era muncă grea. În scurt timp, Ylva a descoperit că nu mai poate respira și a încetinit ritmul, ca să nu transpire excesiv. John mergea chiar în spatele ei și îl putea auzi gâfâind la rândul lui. Pieptul o înțepa și o ardea de fiecare dată când inspira și a încercat în mod voit să-și încetinească ritmul respirației ca să-i dea corpului o șansă să compenseze pentru pierderea de căldură.

A continuat să-l țină pe John sub observație. Incidentul din noaptea trecută o făcuse să-l privească într-o lumină cu totul nouă: omul nu era în regulă, iar ea simțea în același timp milă și teamă față de el. Era totodată nedumerită. De ce mai acceptase maiorul Evans, eroul medaliat cu Distinguished Flying Cross și cu nenumărate alte distincții binemeritate, să antreneze piloți NATO dacă avea o neîncredere atât de evidentă în legitimitatea intervențiilor Alianței?

Ieșirea din pădurea claustrofobică și intrarea în tundra deschisă a fost ca incursiunea într-un alt univers. Era încă întuneric când porniseră, iar pădurea nu permitea să treacă prea mult lumina lunii printre crengile încărcate cu zăpadă. Dar afară, în tundră, luna lumina peisajul ca un reflector gigantic. Lumina zorilor ardea înăbușit la orizont, iar Ylva putea să vadă limpede peisajul din fața lor. A tras cu coada ochiului spre John, care avea o expresie mohorâtă și privirea închisă în sine. Nimic nu epuizează de putere o ființă umană așa cum o fac frigul și durerea constante.

Ambii aveau degerături pe față și mâini dar, pe moment, erau suportabile. Ylva era mult mai îngrijorată în privința durerii din piciorul lui John și a minții lui chinuite. „E atât de bine că vom fi în Norvegia în mai puțin de 24 de ore”, s-a gândit ea, pentru că se îndoia că John ar fi putut să reziste mai mult de atât.

Erau precauți și mergeau într-o tăcere încordată. Deși lumina zorilor era în continuare slabă, știau că în tundra deschisă sunt complet expuși.

Acum totul se rezuma la a rămâne concentrați, pentru că pe această ultimă porțiune prin afurisitul de deșert arctic se aflau în punctul cel mai vulnerabil. Era nevoie ca ambii să fie pe fază, să se asigure că nu sunt detectați de soldații Speșnaz, de avioane fără pilot sau de avioane de supraveghere.

Ylva s-a oprit. În afară de respirația gâfâită a lui John, împrejur domnea o liniște absolută. S-a uitat în sus, o aureolă sticloasă sclipea în jurul lunii. Ylva a înjurat în șoaptă.

— Domnule, vremea e pe cale să se schimbe.

John s-a întors spre ea încruntat. Pe cer nu era niciun nor, noaptea fusese rece și clară și nu exista nici măcar vreo adiere.

— Mie vremea mi se pare în regulă, a mormăit el.

Ylva a scos un suspin.

— Uitați-vă în sus, e o aureolă în jurul lunii.

John a urmărit privirea Ylvei. Luna strălucea dezgolită pe firmamentul albastru-închis. I-a venit să zâmbească, pentru că imaginea l-a transportat înapoi în timp. A simțit pe frunte căldura și ultimele raze de soare. Stătea lângă bunicul său într-un Cadillac vechi și ponosit, se uita la „E.T. Extraterestrul”, era un moment minunat din viața băiețelului. Filmele picau cel mai bine când aveai ocazia să stai în aer liber și te uitai la lumile minunate care ți se dezvăluiau. Trebuie că văzuse filmul de cel puțin douăzeci de ori după seara aceea, dar încă anticipa scena memorabilă în care băiețelul gonește pe bicicleta lui, cu E.T. în coș, spre cordonul de poliție. Publicul icnește, convins că cei doi eroi mititei ai filmului sunt pierduți. Apoi, brusc, ca prin magie, bicicleta se desprinde de pământ, iar băiatul și E.T. zboară pe deasupra tuturor obstacolelor. Micul John știa că trebuie să fie un efect special, dar nu izbutea să-și dea seama cum o făcuseră. Și era deopotrivă emoționat și impresionat de fiecare dată când băiețelul pe bicicletă și micul extraterestru pluteau prin fața lunii, de parcă atracția gravitațională a pământului nu-i putea atinge.

— Domnule, ați auzit ce v-am spus?

John s-a uitat confuz la ea.

— Ce?

Ylva a clătinat din cap disperată. Individul își pierduse complet mințile, nu părea să mai înțeleagă nimic.

— Domnule, priviți!

I-a arătat luna cu degetul.

Acum putea să vadă și el că luna era înconjurată de un inel sticlos.

Așa, și?

Departe, în cel mai îndepărtat strat al atmosferei, se adunaseră particule mici de gheață, creând un vâl de nori ușori ca fulgul, atât de subțiri încât erau de-abia vizibili cu ochiul liber. Cristalele microscopice erau reflectate de lumina strălucitoare a lunii și sclipeau ca o aură de borangic în jurul sursei de lumină. Ylva a arătat într-acolo, iar John s-a uitat în aceeași direcție.

— Sunt nori cirrus.

Abia atunci a înțeles John cu adevărat ce încerca Ylva să spună. Norii cirrus sunt precursorii presiunii atmosferice scăzute, iar lumina magică a lunii a devenit brusc amenințătoare. O furtună era ultimul lucru de care aveau nevoie acum.

În pădurea deasă și întunecată pe care o lăsaseră în urmă, o mică haită de lupi ieșise la vânătoare. Lupoanca alfa alerga cu botul apropiat de pământ. Detectase mirosul de sânge proaspăt, s-a oprit în locul în care fusese adăpostul Ylvei și al lui John și a început să sape prin pudra de zăpadă.

Lupoanca a continuat să sape până a găsit bandajul îmbibat de sânge. Lacomă, s-a azvârlit spre cârpe și a început să le lingă, dar a obținut doar câteva picături. A ridicat privirea, haita ei era flămândă, iarna fusese brutală. A adulmecat prin aer. Și ea a remarcat schimbarea vremii. Dar a remarcat mai mult de atât. Odată ce prindea mirosul de sânge proaspăt, nu-l lăsa niciodată să-i scape. Lupoanca și haita ei nu aveau nevoie de urme în zăpadă sau de avioane de supraveghere pentru a afla unde erau John și Ylva.

Capitolul 43

Storm a scrutat satul Kautokeino cu privirea pe măsură ce acesta s-a conturat treptat din întunericul adânc al nopții. În lumina zorilor se iveau siluetele caselor mici, îngrămădite de-a lungul râului Kautokeino cel lent și lat.

Orizontul părea nesfârșit în peisajul neted care se întindea în cele patru zări, iar el s-a simțit brusc incredibil de mic și de izolat de lumea pe care o știa. Pe de altă parte, se simțise dintotdeauna ca un intrus, indiferent unde se afla. Până la urmă, câți ciberneticieni frecventau cele mai dure spații pentru culturism? Câți tipi care puteau face presă pentru picioare cu 170 de kilograme erau prezenți și la convenția anuală Mensa^{8}? Și câți nonconformiști cu părul lung și cu barbă găseai în corpul ofițerilor din armată? Nu prea mulți. Era ca și cum, pe durata întregii sale vieți, Storm fusese un intrus, indiferent unde se afla. Dar, în mod bizar, pe aici, cu 500 de metri deasupra nivelului mării, înconjurat de un pustiu arctic aparent nesfârșit, se simțea puțin acasă. Era straniu, pentru că el prefera de obicei orașele mari, și era contraintuitiv pentru el să găsească seninătate în această întindere plană de gheață.

Priveliștea din jurul satului consta în câmpii întinse, cu creste joase de munți care-și arcuiau spinările din loc în loc, asigurând puncte fixe binevenite pentru privirea umană. Regiunea era monotonă, regulile pentru supraviețuire erau clare, iar acest lucru inocula calm. Te puteai pierde aici, s-a gândit Storm; puteai dispărea cu totul.

Deși satul Kautokeino avea doar 300 de ani vechime, regiunea și câmpiile ei fuseseră cămin pentru etnicii sámi din timpuri imemorale. Storm nu fusese niciodată în această parte a Norvegiei până acum, și nici nu fusese interesat să afle lucruri despre etnicii sámi sau despre Finnmark. Ca majoritatea norvegienilor, presupusese că sámi se îndeletnicesc cu păscutul turmelor de reni și cu cântece *joik* și că locuiesc într-o parte a lumii în care nimeni altcineva nu vrea să locuiască. Dar acum, că era aici, le putea simți prezența puternică.

Storm stătea la masa din bucătărie, în casa surorii lui Mary, după încă o noapte nedormită. Dacă n-ar fi fost gălăgia radioului care împrôșca știri prin încăpere, ai fi putut crede că era o zi ca oricare alta în Kautokeino, dar ai fi greșit. Azi urma să fie o zi hotărâtoare, NATO eșuase în a-și demonstra lipsa de implicare în prăbușirea avionului lor, iar Rusia intenționa să răspundă la ceea ce considera a fi un atac.

Storm a tresărit când a auzit un vuiet violent afară, în apropierea ferestrei. S-a uitat pe geam și, spre ușurarea lui, zgomotul venea de la un snowmobil de zăpadă care pornea din casa învecinată și cobora panta spre râul Kautokeino. Pe snowmobil stăteau un tată îmbrăcat în costum de schi împreună cu fiica așezată confortabil în fața lui. Amândoi erau înfășurați cu fulare groase, purtau căciuli îmblănite și cizme din blană de ren. Storm s-a uitat la termometru, erau -21 de grade Celsius. A fost impresionat. Nimeni din sudul Norvegiei nu ar fi făcut așa ceva. Cei trei reni îmblânziți ai vecinului stăteau în curtea lui și se uitau stoic unul la celălalt în timp ce ziua începea.

În camera de zi putea să-i audă pe Elle și pe soțul ei ciondănindu-se. Gălăgia de la știri trezise toată casa, dar soțul ei refuza să închidă aparatul. Storm a auzit la radio o voce feminină monotonă anunțând că fuseseră raportate conflicte între trupele rusești și forțele NATO, ambele aflate în zona internațională de pe Marea Barents și pe granița dintre Norvegia și Rusia, în Valea Pasvik. Norvegienii care locuiau în regiuni de la granița cu Rusia se refugiau spre sud și spre vest, iar rușii care locuiau în Norvegia începuseră să plece înapoi în țara lor natală. Era intervievat un tată din Kirkenes, care auzise împușcături și lupte toată noaptea.

— Nu am crezut niciodată că așa ceva se poate întâmpla în Norvegia, spunea omul cu ochii în lacrimi.

În unele puncte de trecere peste frontieră existaseră turbulențe. Oamenii se temeau că granița cu Rusia va fi închisă, iar rușii care locuiau în Norvegia nu vor mai putea să se ducă acasă, la ai lor.

Occidentul era șocat, chiar se întâmpla una ca asta? Rusia chiar era dispusă să pornească un război cu NATO? Discursul exploziv al președintelui rus, susținut cu trei zile în urmă, părea să sugereze că da.

Storm știa că Rove primise sarcina de a conduce un atac hibrid asupra Rusiei prin intermediul personalului Titans Security. Atacul consta în spargerea infrastructurii centrale digitale și în postări provocatoare în media

rusească, pentru a instiga la lupte interne și a-l submina pe Președinte. Și totuși, reconstituind traseul banilor spre compania de securitate, Storm a descoperit în curând că aceasta sponsorizase, de asemenea, numeroase organizații naționaliste din Norvegia, inclusiv pe aceea din Kirkenes. Cei trei bărbați care îl ucisese pe Alexei Galba, compozitorul rus, erau pe ștatul de plată al unei organizații finanțate de Titans. Crima fusese înscenată.

Storm și-a dat seama cu exasperare că, dat fiind modul în care evolua situația, Ylva se va găsi în curând prizonieră în spatele granițelor închise ale unei țări care, în cel mai bun caz, urmărea să o omoare. Nu putea îndura să mai asculte radioul și și-a pus căștile, ca să-și distragă atenția cu ceva muzică.

Dar nu izbutea să alunge imaginile cu ea, părul ei blond care dansa pe spatele gol și modul cum se gudura pe lângă el ca o pisică. Știa că se joacă cu el, în timp ce ochii ei albaștri îi studiau reacțiile. Și mai era râsul ei răgușit. Storm a simțit nevoia să zâmbească – ea se implica total când făcea ceva, mai ales când râdea. La început i se păruse că e prea bună ca să fie adevărată și, în curând, se dovedise că avea dreptate. Era sălbatică, și la fel de dură pe cât era de onorabilă. În momentul în care Storm încerca să o lege de el, ea îl împingea deoparte. Cu forța, dacă trebuia. Nu făcea pe inaccessibilă ci mai degrabă îl testa, de parcă, înăuntrul ei, ar fi avut nevoie de argumente în plus să se asigure că se înșela în privința lui. Of, de ce nu putea și ea să fie funcționară, asistentă medicală sau educatoare la grădiniță, la fel ca majoritatea femeilor? De ce trebuia ca femeia de care se îndrăgostise să piloteze un F-16, să se prăbușească în apropiere de Murmansk și să declanșeze Al Treilea Război Mondial?

Cu privirea ațintită la ecranul laptopului, a încercat să urmărească rapoartele interne ale rușilor legate de locul în care credeau că se află piloții. Era iritant cât de buni deveniseră la a zădărnici hackeri. Internetul, un punct de pornire pentru ideea de deschidere și de flux liber al informației, inițiat de Occidentul liberal, se transformase în cea mai puternică armă pentru inamicii lumii vestice. Revoluțiile de diverse culori din Ucraina și Georgia, nemaivorbind de Primăvara Arabă, nu făcuseră decât să consolideze credința Rusiei că pentru ea supravegherea exhaustivă și controlul tuturor formelor de comunicare digitală erau cea mai bună apărare. Și, așa cum superputerile lumii se foloseau de asasini și de

mercenari să le poarte războaiele din umbră, în spațiul virtual hackeri liber profesioniști erau angajați să se atace unul pe altul. Acum exista o piață privată uriașă pentru putere și haos – în special în lumea virtuală.

Un șir de mesaje consemna că rușii găsiseră o cabană de vânătoare în care se aflau bandaje pline de sânge și corpul unui miner mort. Credeau că toate astea puteau avea legătură cu piloții NATO. Storm n-a izbutit să găsească mai multe. Era clar că rușii nu știau unde se află piloții și care dintre ei ar putea fi rănit. Nici măcar nu erau siguri dacă piloții fuseseră în cabană. Iritat, Storm a oprit muzica, totul părea lipsit de speranță, nu avea suficient pentru a merge mai departe.

Mama Ylvei, Mary, stătea lângă aragaz și se uita neliniștită la el.

— Avem rude în Rusia, a spus ea.

Storm a înclinat din cap, știa deja asta.

— Nepoata mea e măritată cu un sâmi rus din Lovozero.

Storm de-abia dacă avea energia să asculte acum aberațiile nevrotice ale lui Mary, dar a afișat un zâmbet încordat.

Mary s-a așezat pe un scaun, în fața lui. Părea hotărâtă să discute cu el.

— Pasc o turmă de reni.

Apoi a zâmbit, dar ochii ei nu erau nici veseli, nici cuprinși de nebunie.

— Așa...?

A durat mai multe secunde până când Storm a înțeles încotro bătea ea cu această discuție, iar atunci ideea i s-a prezentat ca un răsărit de soare. Desigur. Erau sâmi. Deodată a întrevăzut o șansă, o speranță disperată. Își dăduse seama că nu o va găsi pe Ylva spărgând computere rusești. Dacă i-ar fi găsit pe piloți, rușii i-ar fi arestat pe loc și atât. Aveau nevoie să le-o ia înainte.

— Poți să-i suni?

Mary i-a aruncat o privire conspirativă.

— Bineînțeles.

Semnalul mobil prin tundră era instabil, iar Mary a trebuit să încerce de mai multe ori, dar, într-un final, a dat de ei. Deși cu nepoata ei vorbea limba sâmi, Storm putea deduce din context ce spunea.

— Bună, Inga Marja, sunt mătușa Mary. Ești pe câmp cu turma?

A ascultat nerăbdătoare răspunsul.

— Fii atentă, am nevoie de ajutorul tău.

Inga Marja s-a oprit în timp ce un șuvoi de mii de reni se mișca în jurul ei. Tunetul copitelor izbea tundra, renii scoteau nori de aburi pe nas pufnind, iar clopoței de la gâtul lor sunau vesel. De-abia putea să audă ce-i spunea mătușa ei și și-a vârât un deget într-o ureche ca să reducă gălăgia făcută de animalele mâunate spre locurile de pășunat.

— Ce-ai spus, mătușică?

— Nu știi dacă ai auzit, Inga Marja, a continuat Mary, dar unul dintre piloții NATO doborâți peste Murmansk e Ylva.

Ingăi Marja i s-a părut că n-a auzit bine.

— Cine?

Mary se pregătea să-i explice, dar Storm i-a înșfăcat telefonul și s-a prezentat pe scurt înainte să treacă direct la subiect.

— Credem că Ylva și celălalt pilot NATO ar putea fi în apropiere de Nyavkyul sau de Ymos, sunteți departe de acele locuri?

— Nu, suntem lângă Ymos acum.

Chipul lui Storm s-a luminat.

— Poți, te rog frumos, să te uiți după ei? Probabil că sunt prin zona ta.

Auzind asta, Inga Marja a clătinat din cap. Ca de obicei, cei din sud habar nu aveau despre cum era viața sus în nord.

— E o regiune imensă și...

Storm a întrerupt-o.

— Îți pot da informații actualizate de la spionii ruși despre locul în care cred ei că se află piloții. E singura noastră speranță.

— Dar cum...?

Inga Marja n-a terminat întrebarea. Știa că timpul era principala problemă, iar ea nu avea nevoie și nici nu-și dorea să știe totul.

— Ce vrei să facem dacă îi găsim?

Storm a simțit că i se accelerează pulsul. În sfârșit, avea pe cineva pe teren în regiunea în care puteau fi Ylva și maiorul Evans. Treaba asta chiar putea să funcționeze.

— Dacă-i găsiți, trebuie să-i duceți la granița norvegiană pe la Rayakoski, nu pe la Pasvik. Rușii cred că ei vor încerca să treacă granița prin Valea Pasvik.

Inga Marja a dat din cap ca pentru sine. Înțelegea.

— Unde să începem? Ce știi?

Storm i-a oferit toate detaliile pe care izbutise să le descopere, iar Inga Marja i-a confirmat din nou că da, se găseau în aceeași regiune în care presupuneau rușii că se află piloții și se vor apuca să-i caute de îndată. Pentru prima oară de când avionul Ylvei fusese doborât peste Apatiti, Storm a simțit o speranță înmugurind nerăbdătoare.

— O să vin acum cu mașina până la graniță, la Rayakoski, și o să ajung acolo în aproximativ șase ore. Ținem legătura prin telefon.

Inga Marja a fost de acord.

Când a terminat convorbirea, Issàht, soțul ei, s-a uitat la ea întrebător. Își dădea seama că era în neregulă ceva. Inga Marja și-a adunat familia și tinerii păstori și le-a explicat rapid că unul dintre piloții care fuseseră doborâți deasupra Rusiei era verișoara ei Ylva. Piloții erau prin zonă și trebuiau să-i găsească.

Soțul Ingăi Marja părea destul de neîncrezător.

— Dar e imposibil...

Inga Marja l-a întrerupt.

— Nu, nu este, pentru că mi s-a spus unde cred trupele Spețnaz că ar putea să fie.

— Vrei să-i ajutăm pe cei din Spețnaz să-i găsească?

— Nu, o să-i urmărim pe cei din Spețnaz.

Toți s-au întors spre ea șocați.

— Ha?

— Ylva e de-a noastră.

Unul dintre păstorii tineri a întrerupt-o.

— Și dacă ne prind trupele Spețnaz?

Inga Marja a pufnit nerăbdătoare.

— Dacă lăsăm vorbăria și ne apucăm de căutat, n-o să ne prindă nimeni.

Capitolul 44

Iadul se dezlănțuise prin tundră și un vânt amenințător începuse să sufle dinspre nord-vest. John își simțea durerea din picior ca pe o tortură constantă, incandescentă. Infecția i se declanșase iar. Vântul era mușcător și cristale mici de gheață, fiecare frumos dacă era luat individual, dar diabolice în grup, îi înțepau fața ca niște ace.

Ylva se chircea din cauza rafalelor violente. Zăpada rece îi pătrunsese peste tot, îi alunecase în jos pe gât, în sus pe mâneci, îi intrase în bocanci. Buzele îi erau albastre iar pe chip avea particule de gheață lipite de păr, sprâncene și gene. Frigul absorbea toată speranța din ea.

Trupul ei lupta împotriva răcirii nemiloase, mușchii îi tremurau necontrolat pentru a produce căldură, iar vasele de sânge din piele i se contractau, lăsându-i tenul palid și amorțit. Pulsul și tensiunea i se acceleraseră brusc, iar ea găfâia ca un câine. Până aici, totul era previzibil. De ce îi era groază, dar care știa că va urma, era etapa când frisoanele vor înceta, când pulsul i se va încetini, iar ea va începe, lent, să-și piardă cunoștința.

S-a autoexaminat ca să caute semne ale momentului când frisoanele vor fi înlocuite mai întâi de indiferență, apoi de delir. În stadiul final, frigul era perceput ca o caniculă insuportabilă, iar de multe ori victimele se dezbrăcau și adormeau în zăpadă goale, transpirate și extenuate, în timp ce sângele lor îngheța treptat.

Un pas, doi pași... Ylva dârdâia, găfâia și implora milă, deși știa că nimeni nu-i aude rugăciunile în tundra aceea părăsită de Dumnezeu. Era singură, toată lumea era singură, și unica ei opțiune era să plece capul și să continue să meargă.

Trei pași, patru pași... spre vest. S-a clătinat, cuprinsă de amețeală. Cinci pași, șase pași... Nu mai putea să audă urletul și gemetele sălbătice ale vântului, nici nu mai simțea cum degerăturile își croiseră drum prin pielea subțire de pe fața ei și sculptaseră răni deschise. Ylva a continuat să meargă, șapte pași, opt pași. Nu a observat că John se oprișe, că nu mai putea respira, că vântul și frigul îi zdrobiseră în cele din urmă rezistența, că

rana infectată îi făcuse în cele din urmă piciorul să cedeze, că el se prăbușise iar furtuna de zăpadă se năpustise asupra lui ca un demon hămesit.

El încercase să strige, dar în furtună răcnetele sunt inutile. Vântul îi umpluse gura și pieptul cu grindină și ploaie înghețată.

Frigul îi făcea corpul să ardă de febră. Durerea din gambă era înnebunitoare. Trebuia să facă ceva, orice, să oprească acest coșmar. Tremurând, și-a ridicat cracul pantalonilor și, în timp ce furtuna de zăpadă îl înfășură într-un cearșaf alb de disperare, și-a smuls bandajul. Pielea piciorului era de un cenușiu palid, dar în jurul rănii era aproape neagră. Puroi galben spumega pe margini. Cangrena îl devora din interior, mușcătură cu mușcătură. Pielea lui, carnea lui, mușchii lui erau otrăviți, se lupta cu o putere pe care n-o avea împotriva unor forțe pe care niciun om nu le putea învinge. Moartea se răspândea de la o celulă la alta – și se întâmpla repede. Febra se dezlănțuise, vântul se dezlănțuise, iar John a cedat. S-a prăbușit, plin de amărăciune, singur și înspăimântat. Îi ajunsese, își dorea să se ducă acasă, dar căminul lui nu-l dorea pe el. Acesta era adevărul. Nu mai avea niciun „acasă” la care să se întoarcă.

Ylva a continuat să mășăluiască, punând un picior înaintea celui alt. Era amorțită și mergea ca în transă, alimentată de sfidare. Se ducea spre vest, era singurul lucru la care se putea gândi, nu mai avea alte gânduri.

Niciunul.

Era o minciună.

Avea multe gânduri, gânduri la care se tot întorcea ca la niște mantre. În străfulgerări îl vedea pe el, la lumina lunii, printre cearșafurile înalte, cu ochii închiși, pierdut în lumea lui, cu pieptul urcând și coborând. Amintirile și dorul de el îi dădeau putere. Revenea constant în spațiul pe care el îl umplea. Îl simțea aproape de corpul ei, cald și adormit. Cine dracu' zâmbește în somn?

El zâmbea, își încolăcea brațele lungi în jurul ei și o trăgea mai aproape. O ținea în brațe, ea cu spatele lipit de pieptul lui. El dormea și ea era trează, dar se lăsa îmbrățișată. Era atât de obosită, încât își dorea să doarmă pentru a se putea trezi în visul în care dormea lângă el.

Vântul gemea, ea mergea mai departe. Nouă pași, zece pași...

Și de-abia atunci a observat.

John nu era acolo.

S-a uitat în jur.

Tot ce a putut să vadă era un tsunami alb care se năpustea spre ea din toate direcțiile, doborând-o, aruncând-o la pământ. S-a prăbușit cu capul înainte în crusta dură de zăpadă care i-a zgâriat pielea de pe frunte și o înțepa. Ylva nu s-a ridicat.

Nu izbutea decât să stea acolo, să zacă nemișcată, să închidă ochii, să se gândească la altceva, să se gândească la el. Era o opțiune, putea bloca toată durerea, putea îndura mai mult decât orice bărbat pentru că învățase să-și anuleze toate sentimentele. Dar nu și acum. Acum nu-și putea bloca simțurile. „Concentrează-te asupra durerii”, și-a zis, „e bine că-ți poți simți corpul, suferința e prietena ta.” Durerea i-a stârnit un val de adrenalină, și odată cu ea a venit și furia care o menținuse în viață. Plecând capul împotriva vântului, se chinuia să vadă mai clar.

— John!

Nu s-a auzit niciun răspuns, tundra era cuprinsă numai de șuierul și bocetele vântului și lapoviței.

— Evans, sunt aici!

John era întins în poziție fetală, frigul îl paralizase și preluase controlul. Spasmele îi dispăruseră. Era aproape minunat să-și întâlnească limitele rezistenței. Nu avea nimic pentru care să lupte, nu-l aștepta nimeni, nu era eroul nimănui. Sosise momentul să-și îmbrățișeze sfârșitul.

John era pregătit, putea să cedeze acum, își făcuse treaba, venise momentul să se predea.

Vuietul din jurul lui și-a schimbat glasul.

— John!

A deschis brusc ochii și a ciulit urechile. Era vocea unei femei, oare era ea? Ce căuta ea aici?

Îi putea desluși silueta care părea că se înalță ca un turn pe linia orizontului. În jurul ei pluteau scânteii, iar el a simțit un val de fericire. Ușurarea, tandrețea erau amețitoare, bucuria lui era fără limite. Doamne, cât de dor îi fusese de ea!

— John!

Îl voia înapoi?

Oare putea să se întoarcă acasă, până la urmă?

I se terminase penitența? Fiecare pas dureros pe care-l făcuse ca să-i

câștigate iertarea... Putea în cele din urmă să ajungă să îngenuncheze la picioarele ei?

Salvat, iubit, curățat de păcate.

Va muri și va învia, renăscut în brațele ei. Va șterge tot ce a fost, va uita toate trădările și ticăloșiile – nu mai contau în imaginea de ansamblu. El trebuia să moară, ca o tumoare canceroasă care trebuie retezată de pe gazda muribundă. Trecutul trebuia înlăturat, pentru ca el să poată trăi prin ele două, mamă și copil.

Rămăsese pe dinafară, dezgolit, privindu-le în timp ce ele își trăiau viața fără el. Acum va fi acolo și va crede așa cum credeau ele, va iubi așa cum iubeau ele. John va începe viața de la zero, eliberat de persoana în care fusese transformat. Abrutizat de fiecare moment crunt și dureros pe care-l îndurase, va transforma, ca un alchimist, cruzimea în iubire pură, adresată ei, adresată lor. Numai asta, și numai ele.

Uite, lupt pentru voi.

Uite, mor pentru voi.

Uite, am fost înviat pentru voi.

Din nou și din nou.

Împreună experimentaseră apropierea, dar fuseseră atât de departe unul de altul, chiar și atunci când erau împreună. Iar el se regăsise în ele două, mamă și copil. Nu se va mai zbugiuma și nu va mai jeli că le-a pierdut, ci va găsi un sens în asumarea faptului că ele erau încă în viață pe undeva. Numai că nu cu el.

John s-a ridicat. Durerea îl acaparase complet. Era singurul lucru care conta, restul lucrurilor și oamenilor deveniseră irelevante. Toate persoanele în care avusese încredere și pentru care se sacrificase – și pentru care îi sacrificase pe alții – erau ca o otravă în sângele lui și trebuiau eradicate. Ordinea mondială bazată pe lăcomie, bani și putere patologică era un lucru diabolic, știa asta de mult timp. Își crea drum prin fiecare suflet inocent precum cangrena. Trebuia distrusă ca să poată crește vise noi și pure. El era mai mult decât suma celor mai întunecate momente ale lui și nu îi mai era frică de ele, pentru că nu mai avea nimic și pe nimeni de pierdut.

— John!

Nu avea de gând să o trădeze acum, nu după toate chinurile la care o supusese, nu după tot ce-i pricinuisese. A auzit-o strigând și i-a mulțumit

universului, în sfârșit ea se deschisese pentru el, în sfârșit îl primea.

— Kathryn, a suspinat, sunt aici... Mă vezi?

— John!

A ridicat capul și a ciulit urechile. Ce era cu vocea aia? Nu mai era atât de melodioasă și de pură cum și își aducea aminte, nu mai era atât caldă și deschisă cum și-o amintea pe ea, cândva, demult.

— John!

O auzea chemându-l iar și iar. Nu conta, putea fi oricum ar fi fost ea acum. Nu avea nevoie de tinerețea, inocența și naivitatea ei. Nu exista nici maturitate și nici evoluție într-o femeie care nu-și permitea să fie atinsă sau afectată de viață. Detesta femeile infantile care se mândreau cu ignoranța lor lașă, în același timp măritându-se cu lăcomie pentru banii și statutul social pe care le cuceriseră bărbații lor. Erau niște paraziți, iar tinerețea și frumusețea lor era o mască pentru oportunismul bolnav și calculat care le definea în realitate pe acele tinere. Însă bărbații bogați și puternici erau și mai cumpliți, dacă asta era cu putință. Îi ura pe toți cei în stare să rămână ignoranți într-o ipocrizie confortabilă, în timp ce le lipsea capacitatea de a empatiza cu suferința altora. Îi ura pe oamenii care puteau să-i judece glacial pe cei care erau siliți, de fapt, să lupte, fie în mină, fie pe câmpul de bătălie, fie în bordeluri, fie pe străzi murdare, pe cei ce luptau fără vreo speranță la demnitate, în timp ce alții, agenții de bursă, birocrații și îngerașii Gucci erau clone care locuiau în propria lor realitate virtuală și nu se murdăreau niciodată pe mâini. Nu sacrificau nimic pentru nimeni, nu făceau decât să ia. Erau ca niște copii înfricoșați, calculați, având corpuri prea mari pentru vârsta lor. Dansau peste cadavre în goana lor eternă după siguranță, ignoranță rău intenționată, bani, sex și lux. Făceau gălăgie pentru a-și umple vidul care li se căsca sub picioare cu statut social și amuzament. John îi considera pe acești oameni drept întruchiparea lașității. Putreziciunea le era mascată într-o eschivă malefică și deliberată a responsabilității.

Pentru paraziții ăștia luptase și murise? De ce meritau aceste reptile decăzute, aflate în poziția lor de superioritate morală și hedonism, să se bucure de libertatea și securitatea pe care le-o asigurau bărbați ca el? Pentru oameni ca ei comisesse cele mai cumplite atrocități? Pentru a cocoloși obrăznicături răsfățate și sperioase din toată lumea se transformase el într-un monstru sadic? John își simțea furia devorându-l și, totodată, radiind

spre exterior, o furie mai cumplită decât cangrena, un frig mai crunt decât Arctica. Ucisese și murise pentru ca jigodiile astea, sugătorii ăștia de sânge ignoranți, să poată lua ca pe un drept continuarea vieții lor de poveste, o viață pentru care el nu va fi niciodată îndeajuns de bun încât să fie inclus.

„Kathryn nu era câtuși de puțin așa”, s-a gândit el. Nu era o femeie incapabilă, care mima infantilismul prin botox și cu o voce de bebeluș. Era matură, o FEMEIE adevărată. Reprezenta viața și se uita la el cu tandrețe. Ea putea să-l stăpânească. Era în siguranță cu ea. Ea nu-l judeca, ci îl înțelegea. Nu-i așa?

— John!

S-a încruntat, inima i-a stat în piept, vocea era disperată și răgușită de extenuare.

— John.

Sentimentul de prăbușire a continuat, speranța care crescuse în el pentru scurt timp când se gândise la soția și la fiica lui s-a stins.

— John, sunt aici!

Cu ultima fărâmă de putere s-a uitat în jur. Vuietul gol al furtunii de zăpadă îl înconjură, uneori într-un crescendo sălbatic, alteori scăzând rău-prevestitor. S-a concentrat să urmărească sunetul.

— Joooooohn!

El a ridicat privirea prin zăpada densă și cenușie. Din când în când era străbătută de câte o rază de soare și, ca într-un miraj, sau într-un vis, putea distinge siluete plutitoare, strigoi, năluci și demoni care dansau în fața lui. Păreau transparente. Îi tăiau respirația. Nu văzuse niciodată creaturi atât de frumoase. A văzut eternitatea reflectată în fiecare fulg de zăpadă. Formele stranii, unduitoare, erau creaturi ale luminii născute din cea mai profundă durere, cea mai sinceră speranță și cele mai imposibile vise. Își dorea să le guste și a scos limba, l-au întâmpinat sărutările reci ale cristalelor transparente de gheață. John nu s-a putut abține să râdă în timp ce stătea acolo învăluit într-un nor de praf de stele involburat. Era ca și cum se dizolva o membrană dintre el și eternitate.

Durerea și frigul camuflau frumusețea. Trebuia să sufere pentru a merita acest moment de binecuvântare când se va putea cufunda iarăși în ea. Numai și numai din acest motiv se ridica din nou și din nou.

— John!

Cu fiecare pas, cu fiecare mișcare, sesiza nuanțe în zăpadă. Ceea ce i se păruse cândva o entitate nemiloasă și monotonă prinsese brusc viață pentru el. Cuprins de fascinație, a simțit cum crusta de gheață subțire și înțepenită se sparge și îl lasă să se scufunde între perne din pudră de zăpadă moale, care se afla chiar sub picioarele lui. Cu fiecare pas străpungea suprafața virginală. Un scârțâit proaspăt se auzea când crusta îi ceda sub pași. Era aproape ca atunci când lovești lingura de stratul de zahăr ars deasupra unei *crème brûlée*, s-a gândit el și a râs.

— John!

Ea apăruse din nou. L-au năpădit valuri de nerăbdare caldă.

— Kathryn, sunt aici!

— Domnule maior Evans!

— Poftim?

— Domnule maior Evans!

S-a prăbușit din nou. Trist, dar ușurat, și-a dat seama că vocea răgușită și spartă care îl striga era a Ylvei. Bineînțeles. Nimeni altcineva nu-l va mai striga.

S-a târât încet în direcția vocii ei. Fiecare mișcare era un gest de căință, fiecare pas îl durea mai mult decât cel dinainte.

— John, unde ești? Domnule maior Evans!

A zărit-o printre troienele de zăpadă. Înconjurată de haosul alb, părea un copil obosit, palid și înfrânt.

— John, unde ești?

A continuat să se târască spre ea.

— Nordahl, sunt aici.

Când l-a văzut pe John, Ylva s-a aruncat spre el, iar el și-a deschis brațele.

S-au îmbrățișat.

Vântul îi biciuia cu zăpadă, dar ei au continuat să se agațe unul de celălalt.

— M-ai găsit! M-ai găsit!

Ținându-se strâns, au căutat refugiu în căldura celuiilalt.

Valuri peste valuri de zăpadă ușoară ca fulgul s-au depus peste ei, până când au fost acoperiți de o cuvertură groasă.

Capitolul 45

Inga Marja și familia ei își instalaseră *lavvu-ul*⁽⁹⁾ ca să se adăpostească de furtună. Vântul izbea toate laturile cortului, dar înăuntru era cald și confortabil. Împrăștiaseră crengi de mestecăn pe pământ și le acoperiseră cu piei de ren. Asta îi izola de pământul rece și transforma cortul într-un loc agreabil. Pietrele de vatră din mijloc înconjurau un foc care trosnea – inima *lawu*-ului.

Deasupra pietrelor atârna un lanț lung care susținea un cazan mare cu *bidos* care fierbea promițător. Inga Marja amesteca în mâncare și se uita îngândurată la familia ei. Aburul tocanei de ren hrănitoare se combina cu fumul care venea dinspre foc și cu sunetul plăcut al clocotului. Confortul din cort, o masă caldă și o companie plăcută erau întotdeauna binevenite când afară se dezlănțuiau furtunile de iarnă.

Inga Marja și-o amintea pe Ylva ca pe o obrăznicătură mică și prost crescută. O iubise cu adevărat pe fetița aceea. În perioada când Ylva și mama ei veniseră să locuiască la ei, își petrecuse o grămadă de timp cu verișoara ei. Toată lumea era de părere că Ylva și mama ei aveau ceva exotic pentru că locuiseră în străinătate, erau mai cosmopolite și mai experimentate decât ei, ceilalți. Dar nu se dovediseră a fi de cine știe ce folos, pentru că erau fete de la oraș. Inga Marja se simțea tulburată și avea îndoieli. O va căuta pe Ylva cât va putea, dar regiunea era enormă. Iar dacă soldații Spețnaz nu-i înhățau primii, cu siguranță că avea s-o facă vântul arctic nemilos.

Le spusese păstorilor și copiilor ei despre Ylva, verișoara ei care conducea avioane F-16, iar ei fuseseră impresionați de îndată. Fiica ei cea mai mică o privise cu o expresie visătoare și declarase că și ea vrea să fie pilot când se face mare. Atunci trebuie să mănânci tot de pe farfurie și să-ți faci temele, zâmbise Inga Marja. Asta trebuie să faci dacă vrei să pilotezi un avion. Fetița dăduse din cap cu seriozitate și devorase toată mâncarea.

Furtuna a clocotit și a urlat ore în șir, apoi, în cele din urmă, s-a liniștit și s-a transformat într-un șuierat subțire...

Apoi s-a făcut liniște.

Au tras cu urechea. Da, părea că e sfârșitul acelei furtuni.

Issàht a ieșit din cort să arunce un ochi afară.

Pauza de după vuietul neîntrerupt era binevenită. Nu-ți dădeai seama de gălăgia infernală pe care o stârnea o furtună decât după ce se oprea.

Issàht s-a oprit tăcut la intrarea în cort și a ascultat atent. În depărtare auzea un hureit. Sunetul s-a apropiat din ce în ce mai mult și a devenit inconfundabil. Se apropiau mai multe snowmobile. Soldații Spețnaz umblaseră prin furtună, căutându-i fără succes pe piloți, și acum erau sub presiune și nerăbdători.

În scurtă vreme cortul lor a fost înconjurat de snowmobile voluminoase și nu mai era scăpare. Lui Issàht i s-a făcut teamă de ceea ce putea să urmeze și s-a poziționat protector între soldați și intrarea în cort.

— *Bores bouton*, cu ce pot să vă ajut? i-a întâmpinat.

I-a privit pe bărbații care se apropiau de ei, dar zâmbetul lui prietenos ascundea o viață întreagă de neîncredere în genul acela de oaspeți. Comandantul – era cel mai tânăr, dar avea în priviri o răceală care garanta că nimeni nu-i contestă autoritatea – l-a privit pe Issàht.

— I-ați văzut pe aceștia doi?

I-a arătat lui Issàht pozele Ylvei și a lui John pe telefon. Issàht a clătinat din cap. În clipa aceea, din spatele lui a apărut Inga Marja. A mijit ochii la contactul cu lumina intensă a zilei și s-a oprit calmă alături de el. Și ea s-a uitat la fotografii, a schimbat o privire cu Issàht, apoi s-a mai uitat o dată la ele. După aceea a zâmbit inocent și a ridicat din umeri.

— Nu, nu i-am văzut. N-am văzut pe nimeni pe-aici. Nu pe o vreme ca asta.

Comandantul Spețnaz a fixat-o din priviri pe Inga Marja. Detectase un oarecare disconfort și nu era un bărbat ușor de păcălit.

— Pot să vă ofer niște *bidos*, domnilor? De-abia l-am încălzit, a spus ea.

Comandantul le-a făcut un semn oamenilor lui, iar chipul Ingăi Marja s-a înăspriț când soldații au împins-o la o parte și au smucit intrarea în cort.

I-au târât cu brutalitate pe păstori și pe copii afară din cort și i-au forțat pe Issàht și pe Inga Marja să se întindă pe jos, apoi au ațintit mitraliere spre ei. Inga Marja a rămas nemișcată. Îl auzea pe unul dintre

păstori cum suspină de frică. Era un puștan, iar aceea era prima lui iarnă în tundră. Urâse școala și iubise renii, fuseseră visul lui. Acum, zăcea cu fața afundată în zăpadă și cu țeava unei arme lipită de ceafă.

Soldații au întors cu susul în jos tot ce aveau etnicii sămi. Au urlat și au zbierat unii la alții și la sămi întinși pe jos.

Sunetul s-a dus până departe pe câmpii.

Inga Marja spera că, dacă era undeva prin apropiere, Ylva putea să audă răboiul și să păstreze distanța.

După ce n-au găsit ce căutau, soldații au început să discute între ei. Probabil că sămi văzuseră ceva și nu voiau să le spună, nu poți avea niciodată încredere în oamenii ăștia. Au decis să facă o percheziție corporală.

Issàht a tușit pentru a le atrage atenția soldaților și, în acel moment, Inga Marja a pescuit discret mobilul din buzunar, a săpat o mică groapă în zăpadă și a azvârlit mobilul în ea. Apoi, s-a rostogolit deasupra, acoperind mobilul cu zăpadă. După aceea a rămas din nou nemișcată. I-a privit îngrijorată pe bărbații cu mitraliere. Unul dintre soldați observase că s-a mișcat și că părea neliniștită.

A venit până la ea și i-a administrat un șut brutal în coaste, iar ea a icnit. Clocotea de furie, dar a izbutit să rămână tăcută și docilă. A început să o percheziționeze. Apăsându-și genunchiul de gâtul ei, i-a smuls hainele. Inga Marja a continuat să stea nemișcată, îi era greu să respire și era înspăimântată. Unul dintre păstorii tineri a sărit în sus și a alergat spre ea s-o ajute, dar a fost izbit și lăsat fără suflare. Patul puștii l-a pocnit pe băiat în tâmplă, iar el s-a prăbușit. Sângele lui a pictat zăpada în roșu.

Soldații Spețnaz au fost meticuloși, ca de fiecare dată, dar n-au găsit nimic.

Au dispărut la fel de repede cum au apărut.

Un pic mai departe spre vest, trei mercenari de la Titans Security au traversat granița dintre Norvegia și Rusia. Captaseră un semnal. Era stins, dar inconfundabil, și acum traversau tundra rusească spre Ymos. Conducătorul grupului avea un ecran conectat la un receptor GPS. A văzut un punct roșu pâlpâitor care creștea din ce în ce mai mult. Erau aproape, foarte aproape.

Capitolul 46

Ylva și John erau înghesuiți într-un adăpost mic pe care izbutiseră să-l sape în zăpadă. John era ghemuit în poziție fetală. Tremura. Vocea îi era răgușită și avea din nou halucinații.

Ylva îl ținea în brațe și căuta să-l țină treaz. Acum, somnul i-ar fi fost fatal. Cu o voce liniștitoare, îi spunea povești despre hiperboreeni, oamenii mitici din țărâmul unde soarele nu răsare niciodată iarna și nu apune niciodată vara.

— Îl mai ții minte pe Kuiva, uriașul de piatră, pe care l-am văzut de cealaltă parte a munților?

John a ridicat absent privirea spre ea. Se chinuia să-i asculte povestea – ce voia de la el? De ce nu putea să-l lase pur și simplu în pace, să doarmă?

— Mai ții minte Seidozero, lacul pe care l-am traversat înainte să ajungem la munți?

John a dat din cap, își amintea munții.

— Kuiva a fost un uriaș care a trăit în munții de lângă lacul Seidozero. Era menit să-i protejeze pe oamenii din nord, dar când l-a jefuit și l-a omorât pe unul dintre ei, zeii locali au intervenit și l-au ars cu fulgere venite din apa lacului. Se spune că uriașul de piatră din munți e trupul carbonizat al lui Kuiva.

John a ascultat sunetul blând al vocii Ylvei. Era ca și cum ar fi fost din nou copil și putea, în sfârșit, să se liniștească. Nimeni nu făcuse asta pentru John până acum, nimeni nu-i spusese o poveste.

— Dar de ce a omorât un om dacă sarcina lui era să-i protejeze? a șoptit el.

Glasul îi era aproape imperceptibil.

Ylva s-a gândit la asta, a ezitat, apoi a râs.

— Nu mai țin minte, era... un motiv sau altul... Nu, nu mai țin minte.

John era recunoscător pentru că Ylva făcea efortul să-i distragă atenția, pentru că era conștient că ea știa că el nu va ajunge niciodată la graniță. Gândurile lui și legăturile dintre ele începeau să dispară. Gândurile lui își luau zborul ca niște cocostârci cu aripi mari când se ridica ceața dimineții.

Pluteau de colo-colo printr-o harababură de imagini ale unor momente pe care nu ştia dacă le trăise cu adevărat sau numai le visase.

— John, o să reuşeşti. Nu mai avem mult de mers, o să ajungem la graniţă.

John a dat din cap. Se gândea la o furtună de nisip în Libia, la o fată pe care o sărutase la balul de absolvire al unei şcoli şi la un sat pe care-l bombardase. Se gândea la oraşe care ardeau, la oameni care ardeau, la ură care ardea. Nu mai simţea frigul, îi era cald, simţea o căldură fluidă învăluindu-i întregul corp. Vocea Ylvei se întrerupsese, iar el a ridicat privirea spre ea.

— Mai spune-mi, ce s-a întâmplat după aceea?

Ea n-a răspuns, expresia din privirea ei era vigilentă.

— Eşti un pilot bun, zbori bine din punct de vedere tehnic şi... Intuiţie, eşti bună...

John şi-a pierdut şirul gândurilor, dar Ylva nu-l mai asculta.

— Îmi pare rău că am...

— Sst!

Ylva s-a uitat sever la John şi i-a făcut semn să tacă, apoi a alunecat lent spre deschiderea adăpostului, care acum era acoperită de zăpadă. John a întins mâna spre ea.

— Ar fi trebuit să las avionul să se prăbuşească.

Ylva i-a făcut lui John semn să tacă şi şi-a încordat auzul.

În faţa peşterii se auzea scârţâitul unor paşi uşori în zăpada proaspătă. Cineva era afară. Apoi s-a lăsat liniştea.

Au ascultat ţinându-şi răsuflarea, dar liniştea a continuat, ceea ce era şi mai tulburător, dacă era cu putinţă. În mod sigur auziseră ceva sau pe cineva, nu-i aşa?

Au aşteptat, dar liniştea a continuat. Bolnavă de frică, Ylva a îndepărtat cu grijă zăpada care acoperea deschizătura şi, în curând, lumina strălucitoare a zilei s-a revărsat înăuntru. Ea a scrutat priveliştea albă, tundra tăcută care se întindea până la linia orizontului, şi a inspirat adânc aerul limpede al iernii. Nu era nimeni pe acolo.

Exact când se simţea mai sigură că erau doar ei doi, o făptură uriaşă a umplut întreaga deschidere a adăpostului. Ylva a dat înapoi, dar nu avea încotro să fugă. S-a uitat încordată la doi ochi galbeni şi strălucitori de prădător şi la o mandibulă roşie ca focul. Lupoica şi-a împins capul în

deschizătură, iar Ylva s-a lipit de peretele îndepărtat al adăpostului.

Chiar deasupra capetelor au auzit sunetele multor labe în timp ce haita de lupi îi înconjura. Conducătoarea lor și-a vârât capul și mai adânc în adăpost și, cu ghearele, a zgâriat peretele acestuia, împrăștiind zăpadă albă împrejur. Ylva i-a simțit căldura respirației când botul negru s-a legănat spre ea. A văzut strălucirea când animalul de pradă a mârâit și și-a arătat colții. Apoi a atacat. Ylva a țipat și și-a tras picioarele sub ea.

John a încercat să se concentreze, trebuia să gândească limpede, trebuia să reacționeze.

Lupul a mârâit amenințător.

Ylva i-a administrat un șut, disperată, iar animalul s-a retras. John și Ylva și-au ținut amândoi respirația, dar câteva secunde mai târziu fiara s-a întors și i-a atacat din nou.

John nu mai avea nevoie să gândească, ce rost mai avea se gândească? Reflexele i s-au activat. Cu un răget, și-a scos cuțitul și s-a aruncat spre deschizătură. Lupoanca s-a smucit înapoi, iar John s-a târât afară din adăpost în căutarea salvăciunii.

Orbit complet de lumina albă, la început doar a simțit siluetele care-l înconjurau. Se strecuraseră în jurul lui ca umbrele întunecate ale celor care-l înhățaseră de lângă rămășițele avionului său în Libia. John a ridicat cuțitul.

— John, stai pe loc! Nu-i provoca!

Din interiorul adăpostului, Ylva îi șoptea lui John cât putea ea de calm, spunându-i să nu se mai miște.

El însă nu o auzea, nu mai auzea pe nimeni. Cu un urlat furios, s-a aruncat spre lup.

— Mori!

Dar animalul a evadat sprinten din calea lui John și s-a oprit la o mică distanță de el, privindu-l nemișcat. John a dat disperat din brațe spre lupi și a urlat la ei, dar aceștia au refuzat să se lase intimidați. Puteau adúlmea adrenalina, slăbiciunea și frica pe care le transmitea. Amenințători, și-au coborât capetele și s-au apropiat încet spre el. Ochii lor galben-verzui îl citeau ca pe o carte deschisă. Îi sorbeau cu nesaț frica, disperarea și neputința. Le activa instinctul de vânători.

John s-a oprit. Brațele îi atârnavă moleșite pe lângă corp. Nu putea să-i prindă, erau prea rapizi.

Conducătoarea haitei și-a coborât capul. Sosise momentul să omoare,

prada era pregătită. A scos un urllet răsunător și, dintr-un singur salt, s-a azvârlit peste John și și-a înfipt dinții în brațul lui. El a străpuns-o disperat cu cuțitul și a izbutit să taie adânc în umărul ei stâng. Scheunând, lupoaica i-a dat drumul și s-a retras, dar un alt lup i-a luat curând locul, un lup tânăr, pregătit să-și găsească locul în haită. Acesta s-a aruncat fioros spre John, dându-l pe spate și provocându-i o rană succulentă pe gât.

Ylva a reușit să se târască afară din adăpost și l-a văzut pe John cum zăcea sângărând pe jos, înconjurat de lupi.

— Stai nemișcat, John, a șoptit ea, lasă-i să te adulmece și poate că vor pleca.

John a încercat să se ridice în timp ce se holba țintă la agresorii care-l înconjurau și mai îndeaproape.

— John, stai calm, dacă te miști, o să-i provoci să te atace.

John s-a zbatut să se ridice în genunchi.

— Lupii nu atacă de obicei oameni, John, decât dacă...

— Mori!

Cu un urllet dement s-a azvârlit asupra celui mai apropiat lup, atacându-l cu cuțitul. Lupul l-a răsturnat cu ușurință.

John s-a împleticit, auzea pași ușori în timp ce lupii se strecurau din ce în ce mai aproape. A încercat să se ridice o ultimă oară, dar piciorul său rănit a cedat, iar el a căzut. A zăcut nemișcat, uitându-se în sus la fălcile care se năpusteau spre el, la șirurile de dinți care înhățau fâșii de carne roșie.

Cuprinsă de panică, Ylva a scos pistolul semnalizator din vesta ei antiglonț și a tras spre lupi. O dată, de două ori, de trei ori. Mingile de foc roșii ca sângele au zbârnâit prin rândurile haitei, iar lupii s-au retras. Scâncind, și-au băgat coada între picioare și au rupt-o la fugă.

John a continuat să zacă nemișcat printre mingile de foc. Amețit, se uita la cerul straniu care se arcuia acum deasupra tundrei. Ploua cu flăcări.

Agenții Spețnaz ruși și mercenarii Titans Security au privit la rândul lor flăcările de semnalizare care se dispersau la orizont. Era simplu să descoperi sursa luminilor.

Inga Marja, Issàht și păstorii au văzut și ei lumina. Le-a stârnit speranța. Au sărit de îndată pe snowmobile și s-au îndreptat spre flăcările

de semnalizare.

Ylva s-a târât în față și s-a ridicat în genunchi. Tremura în timp ce-l îmbrățișa pe John. Acesta avea corpul străpuns de colții lupilor și sângea intens. În depărtare, a auzit un bâzâit care devenea tot mai puternic. Ylva a ridicat privirea, era un avion rusesc de supraveghere. Probabil că rușii primiseră rapoarte despre lumina din tundră și trimiseseră un avion de supraveghere cu o cameră detectoare de căldură.

John a deschis ochii și s-a uitat implorator la Ylva.

— Intră înapoi în adăpost!

Ylva a început să-l tragă pe John ca să ajungă amândoi în siguranță. John a urlat de durere și de furie.

— Lasă-mă pe mine! Intră tu în adăpost!

Ylva a refuzat să-l asculte, a încercat să-l ajute să se ridice.

— John, trebuie să...

John a întrerupt-o imediat, privirea lui era calmă.

— E un ordin, Nordahl. Intră în adăpost.

Hotărârea din vocea lui John a captat atenția Ylvei. I-a dat drumul și a apucat să se strecoare înăuntru chiar înainte ca avionul de supraveghere să zboare deasupra lor și să-l surprindă doar pe John zăcând în zăpadă.

Rușii au dat imediat raportul la Cartierul general.

O singură persoană fusese înregistrată de camera cu senzor de căldură, iar imaginea era surprinzător de clară.

— L-am identificat pe unul dintre piloții NATO.

După ce avionul de supraveghere rusesc a plecat, Ylva s-a târât înapoi la John. El respira chinuit.

— Domnule, trebuie să mergem!

Vocea îi era stridentă și disperată, însă John abia dacă a reacționat. Tremurând, și-a scos ceasul de mână și i l-a dat Ylvei. Ea s-a uitat absentă la ceasul pătat de sânge pe care John i-l îndesa în palmă.

— Dă-i-l lui Kathryn, a șoptit el.

— Domnule, de ce insistăți acum cu un ceas vechi și stupid?

Ylva a încercat să-l ajute pe John să se ridice, să-l facă să lupte în continuare. Urmau să ajungă acolo în curând, erau atât de aproape. John i-a strâns mâna Ylvei.

— Promite-mi că-i dai ceasul lui Kathryn...

Ylva s-a uitat în jos spre el, confuză.

— Ridică-te, John! Trebuie să mergem!

John nu a făcut niciun efort să se ridice, în schimb, a tras-o pe Ylva mai aproape și i-a întors ceasul în mână, să-i arate spatele obiectului. Ylva a văzut un număr care fusese gravat în metal.

— Asigură-te că fetele mele au acces la acest cont. L-am deschis pe numele lui Kathryn.

Ylva s-a uitat din nou la el. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Înțelesese, dar nu era pregătită să accepte ceea ce sugera John, ceea ce își dorea. A tras de el exasperată.

— Hai, omule, ridică-te!

Dar un sentiment de hotărâre și seninătate se pogorâse peste John, care s-a lăsat să alunece înapoi în zăpadă.

— Nordahl, nu tu ai pierdut controlul asupra avionului, a șoptit el.

— Ce?

— Eu am preluat controlul și am redus viteza pentru *că* am văzut că Fullback-ul accelera. Știam că o să ne prăbușim. Am făcut-o intenționat.

— Dar...?

— Trebuia să ne ciocnim și să ne prăbușim în mare, asta era misiunea.

Ylva s-a uitat la John nevenindu-i să creadă.

— Ce misiune?

— Misiunea mea.

— Dar nu ne-am prăbușit, am mai zburat încă aproape zece minute, înainte să fim doborâți!

John a dat din cap extenuat.

— Aceea a fost vina mea, instinctul meu de supraviețuire s-a activat. N-ar fi trebuit să...

Ylva i-a dat drumul. Își tot pusese întrebări despre accident. Reconstruise în minte momentele de dinaintea ciocnirii de nenumărate ori, dar indiferent cât de mult se gândise, indiferent de claritatea cu care încercase să retrăiască incidentul, nu izbutise să-și dea seama cum de-l provocase.

— De ce?

Vocea lui John de-abia se auzea.

— *Cui bono?*

— Ce?

— Cine profită de pe urma războiului?

Ylva l-a privit nevenindu-i să creadă. Părea cu douăzeci de ani mai bătrân decât în ziua când îl întâlnise pentru prima oară, cu mai puțin de o săptămână în urmă. Era prea extenuată să răspundă.

— Sunt cumpărat și plătit de George Rove. Aveau nevoie de un război în regiunea arctică... iar eu i l-am oferit...

Ylva a clătinat din cap, dar n-a mai pus alte întrebări. Avea sens. Asta explica tot.

— Mi-am îndeplinit misiunea, a șoptit John.

Ylva s-a uitat în jos, spre el, până când tremuratul și respirația chinuită au încetat. John Evans se predase și nu mai simțea nici durere, nici frică.

— John!

Ylva a scuturat corpul neînsuflețit.

— John!

El n-o mai putea auzi, nu mai era acolo. Corpul lui extenuat zăcea nemișcat în zăpadă, grimasa de durere îi dispăruse de pe față și se uita prin ea cu o privire lipsită de viață. Părea aproape ușurat. Ylva i-a închis cu delicatețe ochii, i-a dat drumul și l-a lăsat pe John acolo unde era. Apoi a strecurat vechiul ceas de mână pe propria ei încheietură. Acum totul depindea de ea.

Faptul că fuseseră văzute rachete de semnalizare în tundră era strict secret, toată lumea știa lucrul ăsta, chiar și Storm, care aflase de la Ali.

De-abia ajunsese la Raiakoski și se îndrepta spre punctul de frontieră dintre Rusia și Norvegia când a sosit mesajul criptat. Storm și-a sunat imediat superiorul.

— Ali, spune-i ministrului Apărării să trimită o echipă de salvare la graniță, la Raiakoski.

Ali a fost surprins.

— Raiakoski?

— Informațiile confidențiale rusești pe care le-am obținut spun că piloții încearcă să treacă prin Valea Pasvik. E incorect!

Ali a protestat, dar Storm nu avea timp de explicații.

— Trebuie să ai încredere în mine, trimite o echipă de salvare la Raiakoski acum.

L-a auzit pe Ali foșnind niște hârtii, lua notițe.

— Trebuie să obțin aprobarea unui superior.

Storm a clătinat din cap și a zis:

— Nu, du-te direct la ministru și asigură-te că nu-i spune nimic nici lui Rove, nici altcuiva care are legătură cu el că am găsit-o pe Ylva. Vorbește doar cu ministrul Apărării și cu oamenii în care are cea mai mare încredere.

Ali n-a mai pus alte întrebări.

Capitolul 47

În drum spre hangar, Igor s-a gândit la conversația pe care o avusese cu maiorul Hodrokovski mai devreme în dimineața aceea. Cuvintele ei i se imprimaseră în conștiință.

„Spune adevărul, Igor. Pentru țara noastră, pentru copiii tăi și pentru tine.”

Cuvintele ei îl consumau ca o otravă amară, îl făceau să-i fie rău. Spre ușurarea lui, a văzut că ea încă nu venise la muncă.

Dar de ce era, oare, atât de ușurat?

Unde era ea? Vorbise cu cineva? Care îi erau planurile? Acum, că se gândea la asta, nu-și putea aminti măcar o singură zi în care maiorul Hodrokovski să nu fi venit la muncă.

Era mereu acolo, practic ajunsese să facă parte din mobilier. Igor a simțit un disconfort din ce în ce mai accentuat. Ceva trebuie că i se întâmplase dacă nu era acolo, iar el avea toate motivele să fie îngrijorat.

Când a intrat în clădire, i-a salutat pe mecanicii de bord ca de obicei, dar a observat că modul în care se uitau la el se schimbase. Piloții militari impuneau întotdeauna un nivel considerabil de respect, dar de data asta ceva era diferit, vedea în ochii lor admirație și recunoștință, și s-a uitat în altă direcție, rușinat. Nu putea să suporte gândul că era eroul cuiva, asta îl făcea să se chinuie și mai mult.

Inspecția avionului fusese dintotdeauna cea mai importantă și plăcută activitate a zilei, era ca și cum ar fi revăzut un prieten vechi. Știa fiecare piuliță, fiecare șurub, iar mâna lui a atins metalul cu venerație. În tăcere, i-a absorbit forța mocnită în corp.

Prima oară când s-a așezat într-un avion militar, a simțit cum forța pură a acestuia îl face și pe el puternic, aproape atotputernic. Dar azi nu mai simțea nimic. Avionul nu mai era decât un morman de metal greoi și gol. Nu știa dacă va mai simți vreodată extazul de a zbura, iar asta îl umplea de tristețe.

Fullback-ul era, ca de obicei, într-o condiție impecabilă, nu avea niciun

motiv să conteste asta, și totuși s-a simțit cuprins de disconfort când a aruncat o privire în cabina pilotului. În străfulgerări scurte, a re trăit momentul când avionul lui s-a ciocnit de aeronava NATO, secunde în care a doborât-o și imaginile sinistre cu copiii și oamenii nevinovați arși de vii la marginea satului Apatiti. Igor acceptase că suferința omenească făcea parte din daunele colaterale ale războiului. Era o tragedie, desigur, și nu-l lăsa indiferent chinul provocat în război de ploaia de bombe, dar era un sacrificiu care uneori trebuia făcut pentru a preveni un rău mai mare. Înțelegea și faptul că piloții militari pot primi ordinele greșite, sau că ar putea chiar ei să facă erori operaționale, era de așteptat în timp de război. Suferința și responsabilitatea pe care o presupunea aceasta erau ceva ce-și asumase cu multă onestitate. Găsise liniște în gândul că face lucrurile pe care trebuia să le facă pentru o cauză mai mare decât propria persoană: lupta pentru țara lui și pentru poporul lui. Dar situația aceea era diferită, nu erau în război, iar el știa că justificarea ordinului de a dobori avionul NATO se bazase pe faptul că el nu comunicase adevărul despre ceea ce se întâmplase de fapt.

Știa ce făcuse, iar acum vedea consecințele pentru întreaga lume. Faptul că maiorul Hodrokovski se declarase dispusă să-și asume toată vinovăția dacă el spunea adevărul îl impresionase. Ea se comportase onorabil – el, Igor, era cel care greșea.

După plecarea maiorului Hodrokovski, Igor rămăsese afară, pe balcon, singur și înghețat. Greața refuzase să cedeze, nu putea îndura să intre în casă și să suporte privirile inocente ale familiei lui. Încrederea lor neclintită în el îi făcea rușinea și mai greu de suportat. În cele din urmă, Natașa venise pe balcon cu un palton.

— Vrei să vorbim? îl întrebase ea întinzându-i paltonul.

Igor a clătinat din cap tăcut, pierdut și neajutorat. A continuat să stea acolo, tremurând fără să simtă frigul. Natașa a ezitat. Să intre înapoi în casă și să-l lase singur? Sau să rămână și să-i ofere ocazia să-i spună ce se întâmpla?

Pentru că, până la urmă, ce se întâmpla, de fapt?

În ultimele câteva zile abia dacă-l recunoscuse. Bărbatul ei era o umbră a ceea ce fusese înainte. Se știau din copilărie și se căsătoriseră după liceu.

Îl cunoștea bine pe soțul ei, era cea mai stabilă și mai puțin capricioasă persoană pe care o întâlnise vreodată. Indiferent ce se întâmpla, indiferent ce anume îl îngrijora, nu-i arătase niciodată semne de angoasă sau de tristețe. Avusese lacrimi în ochi când li se născuseră copiii, în rest nu-l văzuse niciodată pe Igor atât de cuprins de emoții, dar acum afișa o tulburare și o deznădejde care-i frângeau inima.

Igor nu era în stare să se uite în ochii ei.

Natașa a oftat disperată și s-a aplecat spre el.

— Vorbește cu mine, iubitele, sunt aici pentru tine.

Exact în clipa aceea el era aproape, atât de aproape, să-i povestească ce se întâmplase. Ea a părut să simtă asta și a rămas pe loc, privirile li s-au întâlnit, iar Igor a șoptit:

— Știu.

A fost tot ce-a izbutit să murmure.

Știa că poate avea încredere în Natașa, ea era punctul stabil din viața lui. Da, poate că era înflăcărată și zăpăcită, și destul de dezordonată, dar mai presus de toate era loială. Natașa l-a privit tandru pe Igor și a așteptat, dar el era incapabil să-i înapoieze căldura pe care i-o arăta. A înțeles că nu poate ajunge până la el acum și că, indiferent ce era, trebuia să îndure și să treacă prin situația aceea de unul singur.

— Știu că o să faci ce e corect, Igor. Noi te iubim și avem încredere în tine. Întotdeauna.

L-a sărutat ușor și s-a întors în casă.

În timp ce ea închidea ușa, Igor a simțit frigul, care acum venea din interiorul lui. Povara unui secret ca ăsta era cea mai singuratică experiență pe care o putea avea o ființă omenească, dar el era condamnat s-o îndure pentru tot restul vieții. Va trebui s-o încaseze ca un bărbat și s-o îndure și pe asta, era datoria lui.

În interiorul hangarului a pornit alarma, iar țârâitul răsunător l-a smuls pe Igor din gândurile lui întunecate. La scurt timp după aceea a fost dat ordinul, iar el s-a pregătit să decoleze.

Capitolul 48

În timp ce strălucirea focurilor de semnalizare se estompa peste tundră, trei snowmobile de la Titans Security au ajuns la fața locului. Urmăriseră luminile și semnalul GPS și ambele îi aduseseră în punctul acela. Siguri de informația că Spețnaz primiseră coordonatele greșite de la cârțița celor de la Titans din cadrul FSB, mercenarii aveau un avantaj de câteva minute. Era suficient, erau antrenați pentru asta, printre altele pentru că ei înșiși erau foști soldați Spețnaz, cunoșteau atât tundra cât și metodele de operare ale forțelor ruse. Titans Security era o companie globală și lucra cu mercenari din toată lumea. Uneori putea fi complicat, dar prezența aici, în tundră, presupunea un set specific de abilități pe care puțini oameni le aveau și de aceea, pentru această ocazie, compania de securitate angajase numai foști ofițeri Spețnaz. Bărbații nu aveau la ei nimic care să divulge cine erau, de unde veneau și cine îi trimisese în misiune. Dacă mergea ceva rău, prezența lor nu putea fi investigată într-un mod care să ducă la angajatorul lor. Trebuiau să fie invizibili, să-și facă treaba și să plece. Asta era misiunea lor. Iar dacă o ratau știau că sunt pe cont propriu, că nimănui nu-i va fi dor de ei și că nimeni nu-și va asuma responsabilitatea. Iar aceste lucruri se reflectau în salariul lor generos.

Operațiunea de recuperare a piloților părea simplă, ținând cont de faptul că omul celor de la Titans avea un detector de GPS la el. Faptul că semnalul fusese captat atât de aproape de graniță îi convinsese că extragerea se va întâmpla rapid și conform planului. Puteau intra, îndeplini misiunea și ieși în câteva ore. Ce se întâmpla cu John Evans după aceea nu era treaba lor, presupuneau că „echipa de gestionare a activelor” din cadrul Titans va prelua problema și îl va trimite la o destinație secretă, unde va primi o nouă identitate și un nou job. Devenise unul dintre ei.

Locotenentul Nordahl trebuia executată pe loc, iar corpul ei trebuia lăsat acolo. Își servise scopul, acela de a-l ghida pe maiorul Evans până la frontieră. Misiunea era simplă, iar mercenarii erau convinși de succes. Acum, că îi localizaseră pe piloți, puteau prelua controlul asupra situației.

Dar nu i-au găsit nici pe Ylva Nordahl, nici pe John Evans. Vântul ștersese orice urme superficiale, dar puteau să mai vadă pete din sângele maiorului pe zăpadă și gheață, acolo unde îl atacaseră lupii. Unul dintre mercenari a găsit o legătură de haine, un costum de pilot american mărimea 44. Pe eticheta de pe piept scria „Maiorul John Evans, US Air Force”, și când au tăiat gulerul costumului, au găsit cipul cusut în interior ca să trimită semnale GPS echipei de urmărire Titans Security.

Mercenarii s-au ridicat în picioare. Oare se dezbrăcase? Se știa că oamenii care mor de hipotermie au obiceiul să facă asta. În cazul ăsta trebuia să fie mort, un om în pielea goală poate supraviețui frigului mușcător al tundrei cel mult patru sau cinci minute. Au căutat pe raza pe care John Evans ar fi putut să o parcurgă în cinci minute, convinși că-l vor găsi decedat în urma înghețului pe undeva prin zăpadă. Dar nu l-au găsit. Dispăruse.

Capitolul 49

Vulturul auriu zbura prin tundră în cercuri descendente. Vântul îi mângâia penele moi în timp ce luneca prin aer.

Ylva a ridicat privirea și a zâmbit, pasărea maiestuoasă transporta întreaga tundră pe aripile ei. Își dorea să zboare ca ea, să se sprijine de vânt și să dea târcoale prăzii în liniște. Toate legăturile ei cu pământul trebuiau retezate, deoarece aici, jos, toată lumea murea, toate ființele vii erau în cele din urmă mâncate sau putrezeau. Ylva simțea o greutate și un întuneric care se infiltrau în ea, nu putea să mai suporte, voia să-și ia zborul.

Inga Marja și Issàht se opriseră nu departe, însă nu puteau să se apropie prea mult de lumina focurilor de semnalizare pentru că observaseră că mercenarii Titans Security le-o luaseră deja înainte și erau la fața locului, iar Spețnaz nu aveau cum să fie nici ei prea în urmă.

Inga Marja și-a pierdut speranța, sosiseră mult prea târziu, nu avea cum să mai facă ceva pentru Ylva. A cuprins-o groaza gândindu-se la soarta care o aștepta pe fata-lup, nimic nu o putea salva odată ce încăpea în ghearele animalelor de pradă bipede. Issàht a aruncat o privire pe deasupra câmpiilor. Lumina scădea. În curând se lăsa întunericul.

La orizont a văzut o pasăre de pradă făcând cercuri din ce în ce mai joase. Transmitea un mesaj tăcut despre moarte și despre legea naturii.

El s-a îndreptat de spate.

Ylva se uita la vulturul auriu care plutea deasupra ei. Ochii săi sălbatici, de culoarea chihlimbarului, erau hipnotizanți, și, ca într-o transă, s-a văzut pe ea însăși prin ochii păsării de pradă. Plana calmă pe deasupra silutei neajutorate de pe pământ, dându-și seama că viața se stinge încet în ea. A închis ochii.

Ylva, un vultur poate zbura mai sus decât oricare altă pasăre, el cercetează lumea cu ochi care pot vedea în întuneric, ochi care se pot uita direct la soare. Nu cedează, dar observă tot și pe toată lumea. De aceea e ajutor de șaman. Dacă privești vulturul în ochi, îi va da sufletului tău

putere, curaj și claritate.

Așa l-ar fi descris mama ei. Vulturul auriu simboliza fericirea în locul de unde venea ea, cel puțin pentru unii.

Când, în cele din urmă, vulturul a atacat-o, Ylva a reacționat din instinct, dar fără forță sau scop. Odată, în copilărie, văzuse un vultur prinzând un ren tânăr, un pui. Cu o brutalitate controlată, își izbise prada cu ciocul lung și curbat, continuase să-l străpungă, până când puiul de ren încetase să se mai zbată. Apoi, pasărea de pradă își desfăcuse aripile mărețe, care se întinseseră ca un evantai gigantic, și, cu o smucitură, își ridicase prada și își luase zborul cu ea.

Capitolul 50

Din nu se știe ce motiv straniu, maiorul Hodrokovski nu simțea frica. Parcă ar fi privit totul din exterior, ca și cum ar fi plutit deasupra tuturor. Făcuse tot ce-i stătuse în putere, iar ceea ce se întâmpla acum nu avea nicio legătură cu ea. Corpul ei era ciudat de amorțit, aproape străin, iar sunetele veneau de la foarte mare distanță. Portiera s-a deschis, iar un bărbat îmbrăcat în negru a tras-o afară, în zăpadă. În mașină, îl auzise pe unul dintre bărbați spunând că îi găsiseră pe piloți. Maiorul Hodrokovski i-a compătimit. Nimic din toate astea nu era vina lor.

Pasivă, s-a lăsat condusă prin zăpadă ca un miel la tăiere. Nu a implorat milă, nu a încercat să le explice care era miza. Bărbații ca ei nu vor înțelege niciodată. Urmau ordine și își primeau răsplata, nu era nimic personal. S-a prăbușit în genunchi și, în timp ce țeva pistolului i se lipea de ceafa, a început să se întrebe: de ce îi împușcă mereu pe oameni din spate? De ce nu sunt suficient de bărbați încât să-și privească victimele în ochi? Oare le-ar fi făcut prea umane? Oare totul ar fi devenit prea personal?

Cunoștea mult prea bine genul ăsta de bărbați. Își purtau răceala și brutalitatea ca pe o carapace, ca pe un scut, ca să-și apere inimile zdrobite și tremurătoare de băieței mici. Cine le zdrobise inimile? Cine îi rănise atât de profund încât își pierduseră toată omenia? Adânc sub întregul spectru al violenței și al armelor utilizate se aflau cu siguranță doar recuzită și ritualuri folosite de copii înspăimântați, dezamăgiți, care cerșeau atenție. Dacă nu pot avea dragostea ta, dacă nu pot să-ți câștig respectul sau să-ți stârnesc compasiunea, atunci trebuie să-ți fie frică de mine! Uită-te la mine, uită-te la mine! Dacă nu vrei să te uiți la mine, atunci trebuie să mă simți, eu sunt frica ta, iar tu trebuie să fii conștient de mine. Dacă viața ta depinde de voința mea, dacă îți e cu adevărat frică de mine, atunci ești obligat să mă asculți, să mă vezi, să mă simți, iar eu voi fi în interiorul tău pentru totdeauna. Pentru că până atunci nu exist. Pentru că atunci când tu suferi, eu am toată puterea, iar acesta e substitutul meu pentru iubirea pe care nu am capacitatea să o câștig. Mă vezi acum?

Maiorul Hodrokovski a închis ochii, nu mai putea face nimic. Împușcătura a răsunat cu ecou prin peisaj, iar corpul ei a căzut în față în timp ce ea îl părăsea. Femeia care fusese cu câteva secunde în urmă maiorul Ivana Hodrokovski zăcea neînsuflețită pe pământ. Privise totul din exterior, de parcă ar fi fost ridicată în sus spre univers. Știa calea.

Capitolul 51

Spre deosebire de maiorul Hodrokovski, care își acceptase stoic destinul, Ylva continua să lupte, deși nu mai avea nicio șansă. Vulturul continua s-o străpungă. Și-a protejat instinctiv fața, dar ciocul lui i-a perforat pielea de pe mână, iar ea și-a ferit-o. Ylva s-a uitat în sus și a izbutit chiar atunci să-i surprindă privirea sălbatică, demonică, o ultimă oară. Vulturul și-a ridicat capul, a adulmecat aerul, pupilele i s-au îngustat. Apoi, brusc, a lăsat-o în pace și s-a îndepărtat în zbor.

Ylva nu putea înțelege de ce vulturul nu dusesese la bun sfârșit atacul. Păsările prădătoare ca el nu-și puteau permite prea multe atacuri în tundră, frigul însemna că fiecare calorie conta.

Ce se întâmplase cu el?

Apoi a învăluit-o un zgomot puternic, ca tunetul unor tobe de război. Ylva a închis ochii. Era obosită. Mai aproape, mai aproape, acum se auzeau bufnituri, pământul se clătina, aerul tremura și, în cele din urmă, a fost înconjurată de haos și purtată de el.

Ylva își pierduse cunoștința când turma de reni a venit în fugă, s-a despărțit ca un râu și s-a ondulat în stânga și în dreapta ei. Era înconjurată de animale calde, care pufneau și alergau sincron de parcă ar fi fost un stol de păsări sau un banc de heringi, organizate intuitiv de forțe necunoscute. Inga Marja și Issàht își conduceau sania în mijlocul turmei, iar păstorii mergeau pe snowmobile în exterior, pentru a ține animalele împreună.

Vulturul îi călăuzise în locul potrivit. Când o pasăre de pradă face cercuri din ce în ce mai apropiate de pământ, e un semn sigur că a pus ochii pe o pradă, e un semn pe care-l știu toate popoarele indigene. În cele din urmă, natura e pe deplin comprehensibilă, chiar dacă oamenii nu sunt. Dacă ești atent și înțelegi semnele, poți avea întotdeauna încredere în natură.

Ylva zăcea întinsă, ca un pui de lup adormit, iar Issàht a ridicat-o și a așezat-o cu grijă pe sanie. A acoperit-o cu blană de ren înainte să mâne rapid sania înainte. Renii și-au continuat galopul sălbatic prin peisajul înghețat, așa cum transportaseră suflete de om spre casă încă din cele mai vechi timpuri.

Storm îi avertizase și erau pregătiți pentru avionul de supraveghere rusesc care a zburat pe deasupra turmei cu ochiul lui de ciclop. Camera detectoare de căldură n-a văzut-o pe Ylva, pe monitorul ei a apărut doar căldura a mai mult de trei mii de reni. Nu era o priveliște neobișnuită pe aici, prin nord, în această perioadă a anului. Etnicii sămi obișnuiau să-și adune turmele pentru a marca și a separa renii. Unii aveau să fie duși spre pajiștile de vară, alții aveau să fie sacrificați.

Avionul de supraveghere a zburat mai departe, vânându-l în continuare pe ultimul pilot NATO. Rușii știau că trebuie să fie prin zonă.

Dincolo de graniță, Storm se uita spre est. Pe măsură ce întunericul se lăsa, i se stingeă ultima urmă de speranță. Ar fi fost practic imposibil s-o găsească pe Ylva afară, pe câmpii, în timpul nopții. Extenuat, s-a lăsat pe spate în scaunul șoferului și a închis ochii. Domnea liniștea.

Brusc, mobilul lui a început să sune, iar zgomotul strident l-a smuls pe Storm din somn.

— E cu noi!

Inima lui Storm s-a oprit pentru o secundă.

— Ce?

— E cu noi.

Erau cele mai fericite trei cuvinte pe care le auzise Storm în viața lui. S-a ridicat în capul oaselor, trebuia să rămână concentrat, încă nu erau în siguranță. Cea mai periculoasă etapă de-abia acum urma.

Capitolul 52

Nicio expresie n-a apărut pe chipul ministrului Apărării când Ali i-a transmis solicitarea lui Storm.

L-a ascultat atentă, fără să-l întrerupă, când el a implorat-o să trimită întăriri la punctul de frontieră norvegian-rus de la Raiakoski, *fără* să-i informeze pe Rove și pe NATO. Când l-a întrebat de ce n-ar trebui să le spună, el i-a menționat stickul de memorie pe care încă încercau să-l decodeze.

— Ce stick de memorie?

Ali a șovăit. Putea să simtă ezitarea și îndoielile ministrului Apărării, dar a mers mai departe oricum.

— N-am reușit încă să deschidem toate documentele, dar sunt multe detalii care sugerează că maiorului Nordahl, tatăl Ylvei, i s-a oferit un loc de muncă la Titans Security.

Ministrul Apărării l-a provocat pe Ali:

— Și de când a devenit o infracțiune ca personalul militar să caute locuri de muncă civile?

Ali și-a mușcat buza, apoi a continuat cu tot soiul de ambiguități:

— Cum am spus, n-am reușit încă să deschidem tot, dar se pare că maiorul Nordahl și-a realizat propria investigație privată legată de activitățile celor de la Titans.

Ministrul Apărării a fremătat de nerăbdare, îi pierdea timpul.

— Ei, bine, mie mi se pare de bun-simț să verifici un potențial angajator înainte...

— Da, dar... se pare că el a descoperit o conexiune între Titans Security și anumite organizații teroriste.

Ministrul Apărării s-a încruntat la Ali. Nu i-a plăcut ce auzise.

— Când?

Ali i-a remarcat reacția și s-a oprit. Apoi a spus:

— În 2001.

Ministrul nici măcar nu a încercat să-și ascundă exasperarea:

— Dacă aș avea o coroană pentru fiecare teorie pretențioasă a conspirației pe care am auzit-o în legătură cu anul 2001, aș fi o femeie

bogată.

Avea dreptate, s-a gândit Ali, în timp ce situația devenea din ce în ce mai suprarrealistă. Ce încerca el, de fapt, să spună? Ministrul Apărării a aruncat o privire la ceas, urma să aibă o ședință în curând și abia aștepta să termine cu chestia asta.

— A găsit vreo dovadă incriminatorie?

Ali a clătinat neliniștit din cap.

— Încă nu. Unul dintre cei mai buni hackeri ai noștri se ocupă de caz, dar până acum am reușit doar să accesăm câteva fișiere.

— Și nu are lucruri mai importante de făcut?

— Da, dar... Persoana care a păstrat aceste documente credea în mod evident că viața ei e în pericol în cazul în care conținutul e descoperit.

Ministrul Apărării a oftat, apoi s-a ridicat ca să indice că audiența se terminase.

— Va trebui să-l rogi pe maiorul Nordahl să mă contacteze și vom putea discuta.

Ochii lui Ali s-au căscat în timp ce se uita la ministrul Apărării. *Nu știa?*

— Va fi complicat.

— De ce?

— Maiorul Nordahl a murit de la un cheag de sânge pe creier chiar cu o zi înainte să-și predea toate dovezile Comandamentului de Apărare Norvegian.

Ministrul Apărării s-a uitat la Ali cu neîncredere, povestea suna cusută cu ață albă, dar omul din fața ei părea cât se poate de sincer.

— Cât de mult va dura să decodezi stickul acela de memorie?

— Nu aș putea să zic sigur, dar lucrăm la asta. După cum v-am spus.

— Ei, bine, în momentul ăsta sunt convinsă că oamenii tăi au alte priorități. Va trebui să discutăm asta mai târziu.

Ali s-a ridicat să plece.

— Mulțumesc, doamnă ministru.

S-a oprit, apoi a privit-o cu speranță.

— Și Raiakoski? Veți trimite o echipă de salvare acolo?

Ministrul Apărării a zâmbit încordată.

— O să mă gândesc.

După plecarea lui Ali, ministrul Apărării a meditat la dilemă. Cu o săptămână în urmă nici măcar nu i-ar fi dat prin cap să ia în serios fanteziile lui Ali, nemaivorbind să-i pună sfatul în aplicare, dar între timp se schimbaseră multe, iar acum, avea îndoieli.

Care erau posibilele consecințe pentru Norvegia?

Dacă trimitea o echipă fără să-și informeze aliații și misiunea întâmpina o problemă, incidentul ar fi scăzut încrederea Statelor Unite și a NATO în Norvegia și în angajamentul lor s-o protejeze. Ea personal risca să fie pusă la colțul scenei politice pe o perioadă nedefinită, iar acest lucru se putea dovedi stânjenitor. Dacă trimitea trupe fără să-și anunțe aliații și misiunea era un succes, ar fi fost în continuare o palmă peste față la adresa reputației NATO, iar inamicii Occidentului și-ar fi adjudecat o victorie în interminabilul joc de „dezbină și cucerește”. Dar dacă le spunea celor de la NATO, iar fanteziile lui Ali se dovedeau corecte și în cadrul grupului de comandă al Aliaților existau într-adevăr forțe dispuse să saboteze misiunea din interes personal, ar fi irosit singura șansă pe care o mai aveau să prevină un război mondial în al doisprezecelea ceas. Ceasul Apocalipsei era la numai câteva secunde de miezul nopții, iar ea avea o alegere de făcut.

În mod ideal, pentru a salva piloții care lipseau, adevărul și lumea întreagă, trupele ar fi trebuit trimise de către conducerea NATO. Această opțiune ar fi fost într-adevăr cea mai dezirabilă, dar... Ministrul Apărării avea un presentiment neplăcut legat de modul în care evoluau lucrurile, deciziile erau luate într-un ritm infernal, prevederi importante de securitate erau ignorate sau anulate, iar ea era sigură că ceva nu se leagă. Și totuși, i se părea de neimaginat ca generalul Rove să fie implicat în asta. În definitiv, el afișase cea mai multă stăpânire de sine și disponibilitate să trimită Rusiei un răspuns moderat. Chiar propusese ca Titans Security să trimită foști soldați de elită ruși anonimi să-i caute pe piloți, soldați a căror legătură cu Norvegia sau NATO nu ar fi putut fi demonstrată nicicum. Norvegia și NATO nu puteau autoriza astfel de misiuni. Ceea ce le oferise el era abilitatea de a nega plauzibil, cea mai iscusită armă a arsenalului modern.

Situația îi amintea de 2011, când Norvegia cea tradițional iubitoare de pace luase decizia să bombardeze Libia prin intermediul unui mesaj scris. Argumentarea pripitei și neglijentei decizii era că fusese luată într-o după-amiază de vineri și nu existase timp să se discute soluții alternative, înainte ca toată lumea să se ducă la băut! Pe atunci, ea lucra la sediul din New York

al Națiunilor Unite și urmărise acțiunile celor de acasă cu șoc și groază. Cum putea Norvegia să împace reputația de țară pacifistă cu faptul că se dusesse la război pe un asemenea temei? Un indignat activist african pentru drepturile omului, pe care îl cunoscuse în timpul unei conferințe despre ajutor umanitar versus comerț, spusese că politica externă a Norvegiei era ca și cum i-ar fi ajutat pe agresori să-l bată măr pe cel mai slab băiat din clasă, apoi i-ar fi dat victimei niște bani să-și cumpere dulciuri, în semn de consolare. Pe de altă parte, e ușor să fii înțelept în retrospectivă, s-a gândit ministrul în sinea ei, în cele din urmă, trebuie să acționezi în baza informațiilor care îți sunt disponibile în momentul respectiv. Sau, mai rău, în baza informațiilor pe care știi că nu le ai.

Dacă fusese orbire deliberată sau ignoranță pură, nu știa – dar lucrurile făcute nu pot fi desfăcute.

Pe atunci fusese deopotrivă indignată și furioasă, dar acum ea însăși se înfrunta cu o dilemă similară. Trebuia să dezlege nodul gordian aparent inextricabil, iar timpul era esențial.

„Prioritatea e să ținem alianța de apărare a Occidentului unită”, s-a gândit ea, „trebuie să rămânem împreună, atât la nivel național, cât și internațional.” Centrul de comandă al operațiunii fusese transferat acum la NATO, în Bruxelles, dar ea era în continuare membră a echipei, și era un jucător bun de echipă. Întotdeauna. Așadar, de ce avea îndoieli acum? Brusc, a înțeles setea de sânge, furia care te consumă în timp ce ești absorbit în vârtejul unui conflict care se alimentează de la sine. Dar a rămas calmă. Știa ce are de făcut.

Capitolul 53

„Teren minat” – semnul era clar vizibil în spatele gardului electric de sârmă ghimpată de pe partea rusească a frontierei. Pe Storm nu-l surprindea faptul că zona dintre granița norvegiană și cea rusească era minată. Era complicat să treci ilegal hotarul de 196 de kilometri dintre Norvegia și Rusia, râul Jakob și Valea Pasvik creau două obstacole naturale, iar granița terestră consta dintr-o porțiune lată de securitate, fortificată cu gard electric. Zona de securitate dintre gardurile de frontieră de la sud-vest de Valea Pasvik fusese minată.

Storm și Ali își folosiseră toate abilitățile de hackeri pentru a obține o estimare a numărului de mine aflate acolo și a afla dacă fuseseră plasate într-un model previzibil. Din nefericire, în afară de a descoperi că întreaga zonă era ticsită cu explozibil, nu mai erau alte informații disponibile. Nu știau nici măcar dacă terenul minat era o reminiscență din Al Doilea Război Mondial, când rușii au pus mine pe zona de frontieră ca un ultim adio adresat forțelor germane în timp ce le alungau din Peninsula Kola și din estul provinciei Finnmark în 1945, sau dacă zona fusese minată ceva mai recent. Tot ce știau sigur era faptul că Ylva trebuia să treacă peste un teren minat pentru a ajunge înapoi în siguranță, în Norvegia.

O altă provocare consta în faptul că gardurile din ambele părți ale frontierei erau dotate cu senzori, care, dacă erau atinse, ar fi declanșat alarma și ar fi atras atenția ambelor părți. Asta însemna că, din momentul în care tăiau gardul pentru ca Ylva să poată intra în zona de securitate, ea avea mai puțin de trei minute să parcurgă distanța de 600 -700 de metri dintre garduri. Nu va avea timp să se gândească sau să facă nici măcar o singură greșeală, și orice eroare putea fi fatală.

Storm știa că apărarea graniței rusești era responsabilitatea serviciului lor de securitate, FSB, iar aceștia patrulau zona cu regularitate. Izbutise să intre în posesia unui program care arăta ce santinele patrulau fiecare secțiune și când. Singurul ajutor pe care îl putuse oferi Ylvei era cel mai bun moment pentru a trece granița.

Dar nu era suficient, recordul mondial de alergare pe 600 de metri

pentru femeii era de puțin peste un minut și douăzeci de secunde, și asta în condiții favorabile. Ylva avea la dispoziție cel mult trei minute, dacă avea noroc, dar trebuia adăugat faptul că era grav rănită, condițiile erau cele mai nefavorabile cu putință, și urma să traverseze un teren minat. Nu avea cum să izbutească. Storm nu era sigur că Ylva ar trebui să încerce măcar. După aproape cinci zile în infernul gheții arctice, puțini oameni ar fi în stare să se miște, nemaivorbind să alerge 600 de metri în timp ce evitau mine.

Deznădejdea l-a învăluit ca o pelerină, nu mai exista speranță, nu putea s-o lase pe Ylva să alerge distanța dintre garduri, era echivalentul sinuciderii. Dar la fel era și prezența ei pe teritoriul rusesc. Era doar o chestiune de timp până când avea să fie prinsă. Storm primea constant pe iPad noutăți de la soldații ruși Spețnaz cărora le spărsese sistemele de comunicare. Se îndreptau spre zona de frontieră de la sud de Valea Pasvik, își făcuseră socotelile și își dăduseră seama pe unde era cel mai probabil să traverseze Ylva. Timpul ezitărilor se scursese, erau forțați să acționeze.

Șase sute de metri, șase sute de metri nenorociți se întindeau între el și Ylva, și nu putea schimba asta în niciun fel. Tot ce putea face era să se uite, în timp ce ea era fie prinsă de Spețnaz, fie călca pe o mină. Nu știa care variantă era mai rea.

De cealaltă parte a frontierei, Inga Marja o resuscitase pe Ylva. Acum era acoperită cu o haină călduroasă din blană de ren și devora *bidos* ca și cum ar fi fost ultima ei masă de pe pământ. Ceea ce probabil că și era, s-a gândit Inga Marja posomorâtă. O îmbrăcaseră pe Ylva în costum popular sámii – dacă erau opriți, ar fi putut să-i convingă pe ruși că era una de-a lor. Pentru că era într-adevăr, și pentru că vorbea fluent și rusă, și sámii. Pe de altă parte, chipul Ylvei era printre cele mai căutate din Rusia, iar soldații erau hotărâți s-o recunoască, așa că Inga Marja știa că Ylva nu ar fi supraviețuit prea mult dacă rămânea cu ei.

Ylvei îi era din nou cald, iar mâncarea îi făcea bine. A trebuit să-și rețină lacrimile când Inga Marja i-a dat mobilul și a auzit vocea lui Storm. Le era greu amândurora, nu aveau timp să-și spună ce doreau să-și spună și au devenit ciudat de stingheri și protocolari. Storm părea calm când i-a prezentat opțiunile pe care le avea:

— Ylva, va trebui să treci de pe teritoriul rusesc pe cel norvegian de una singură.

A dat din cap. Putea face asta.

— Suntem lângă zona de securitate, sunt pregătită.

Storm n-a zis nimic. Ylva a ezitat, simțea că el evită să-i spună ceva.

— Vei fi acolo?

Lui Storm i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Da, Ylva, sunt aici.

Ylva a răsuflat ușurată. Era acolo, o aștepta. Putea face asta, șase sute de metri erau o nimica toată, era pregătită. La celălalt capăt s-a lăsat o tăcere stranie.

— Dar...?

Storm purta o luptă interioară. Cum îi spui iubitei tale că e condamnată la moarte?

— Ylva, trebuie să știi ceva.

— Așa?

— Zona dintre gardurile frontierelor e minată.

— Minată!

Cu asta cum s-ar fi putut descurca? Șocul, furia și frica s-au revărsat asupra ei, dar și-a păstrat vocea neutră.

— Știi unde sunt minele?

Storm a tușit ca să-și dreagă glasul.

— Nu, nu știm.

Ylva și-a pierdut speranța. Nu putea să alerge țință spre un teren minat. Era sinucidere curată, era o nebunie ca orice altceva în viață, de altfel.

— În regulă, a spus ea. Sunt pregătită.

Storm nu i-a putut îndura descurajarea și a închis șovăielnic.

De cealaltă parte a frontierei, Ylva a rămas tăcută. Pământul părea instabil sub picioarele ei, își simțea mușchii slăbiți și grei ca plumbul, iar inima îi bătea intens. Era atât de aproape încât putea să-l vadă...

Storm a sunat-o pe mama Ylvei. Simțea că-i e dator să-i spună că-i găsiseră copila.

— Cum aveți de gând s-o treceți peste graniță? a dorit ea să știe de îndată.

Storm a amuțit, dar Mary a refuzat să dea înapoi.

— Știi că granița e minată.

— Da.

Mary a trebuit să se așeze pentru o clipă. Ieșise în fiecare zi pe câmp

cu Elle, îngrijind turma, pentru a-și muta gândurile de la tot ce se întâmpla în jurul ei. Gândurile i se limpeziseră după ce descoperise calmul ancestral al naturii. Era în stare să-și liniștească sentimentele și să fie prezentă în ele.

— Pe timpul războiului se foloseau reni, a spus ea.

— Poftim?

— În timpul războiului, când oamenii aveau de traversat terenuri minate, puneau reni să alerge înaintea lor pentru a detona minele.

Storm a ridicat privirea. Inima a părut că i se oprește pentru o clipă înainte să înceapă să-i bată nebunește.

De-abia a avut timp să-i mulțumească pentru sugestie înainte să închidă. Putea să funcționeze – dacă Inga Marja și Issàht erau de acord. A sunat-o imediat pe Inga Marja.

Ea i-a răspuns la apel și l-a ascultat, a simțit că i se sfâșie inima. Renii? Să trimită renii pe un teren minat, doar ca aceștia să moară în groază și durere? Storm i-a explicat că era singura lor speranță.

În timp ce-l asculta, Inga Marja s-a uitat la turmă. Fiecare animal era parte din ființa ei, iar instinctul îi spunea să-i protejeze. Deși turma le aparținea lor, și ei, la rândul lor, aparțineau turmei, erau o parte din ciclul vieții, nu omorai un ren decât pentru a opri o suferință insuportabilă sau pentru mâncare. I se părea imposibil să trimită ființele acelea sfioase, pline de suflet, într-o zonă de război infernală. Nu puteau face una ca asta.

S-a uitat la Ylva, care se holba cu chipul pământiu la gardul frontierei. Un întuneric se așternuse peste ea, era pe punctul să renunțe.

Issàht s-a apropiat de ea, a cuprins-o pe după umeri, iar Ylva s-a sprijinit cu toată greutatea pe el. Inga Marja știa că acest lucru avea să-i frângă inima soțului ei, dar știa, de asemenea, că trebuia să se întâmple.

Trebuiau s-o ajute pe Ylva să treacă granița.

Câteva minute mai târziu, Ylva era pregătită împreună cu familia ei sămi de o parte a frontierei și se uita în direcția lui Storm, care o aștepta de cealaltă parte. Nu primise nicio veste de la Ali, ceea ce indica faptul că acesta nu reușise să-l convingă pe ministrul Apărării să trimită trupe. Ylva a pășit spre gard, cu privirea ațintită spre terenul minat care îi separa. Zăpada groasă acoperea pământul, iar terenul se întindea aparent virgin la picioarele lor. A aruncat o privire pe deasupra lui către Storm. Șase sute de metri și gata. Inga Marja i-a dat mobilul ei, îl avea pe Storm la telefon.

— Pregătită?

Ylva a dat din cap, nu avea de ales.

Fără ezitare, Storm a tăiat gardul pe latura norvegiană, în timp ce Issàht a făcut același lucru în partea rusească. Inga Marja și păstorii au început să mâne câțiva reni pe terenul minat. Animalele înspăimântate au rupt-o la fugă în zona dintre garduri, cu Ylva venind în urma lor.

Era în zona de frontieră. La început a fost liniște, nu putea auzi nimic în afară de copitele ușoare pe zăpadă.

Apoi a avut loc prima explozie.

Un ren călcase pe o mină, iar aceasta a explodat cu un bubuit. Ylva a fost aruncată pe pământ de suflu. Fumul, sângele și zăpada se amestecau în aer înainte să cadă lent pe pământ, acoperind zăpada și pe ea. A auzit un țuit infernal în urechi, iar ochii au început s-o usture din cauza fumului. Câțiva dintre ceilalți reni s-au panicat și au alergat înapoi. Ylva s-a ghemuit și și-a acoperit capul în timp ce animalele au detonat alte câteva mine. Pământul era scuturat de explozii, iar peste Ylva s-au revărsat mai mult sânge, funingine și fum. S-a ridicat în picioare, dezorientată. Țiuitul din urechi refuza să dispară, s-a agravat și s-a transformat în urlat.

A văzut unde alergase primul ren și i-a urmat pașii în zăpadă până când a ajuns la crater.

Primii cincisprezece metri erau în urma ei.

Inga Marja a mânat mai mulți reni între garduri.

Altă mină a explodat chiar lângă Ylva, care a avut timp doar să se arunce pe jos, să evite suflul violent. Fumul s-a ridicat în valuri, fâșii însângerate de carne s-au împrăștiat înainte să se aștearnă peste ea ca o pătură, și o tăcere stranie a adiat spre ea. Minele explodau chiar lângă ea fără să scoată vreun zgomot, simțea doar vibrațiile din pământ, dar nu putea auzi nimic, cu excepția unui fluierat intens în cap.

În scăpărări furioase îi vedea pe reni fugind panicați, la fel de dezorientați cum era și ea. Îi era imposibil să-și dea seama unde se află în tot acel haos, flăcările exploziilor luminau prin perdeaua densă de fum negru, dar ea își pierduse simțul orientării. Pe unde să fugă?

Așa este, s-a gândit ea. Asta e războiul.

După moartea tatălui ei, Ylva și mama îi făcuseră ordine în lucruri și, în fundul unui sertar încuiat, găsiseră dosare cu mărturiile unor martori oculari din Kosovo. El adunase, bineînțeles, rapoarte și înregistrări video

din Războiul din Bosnia, la câștigarea căruia contribuise. Ylva nu și-l amintea vorbind vreodată despre acel război, într-adevăr, nu spusese mai nimic după Kosovo, iar ea înțelesese că acela era un punct de cotitură pentru el. Până atunci, totul avusese sens, dar în 1999 se întâmplase ceva.

Ylva se uitase la fotografii și citise descrierile brutale ale războiului. Erau cutremurătoare, dar nu aveau nimic de-a face cu tatăl ei, sau cu ea, erau străine, se întâmplaseră într-o altă lume, în realitatea altcuiva. Nu știa prin ce trecuse el, era doar ceva de la știri, și era ca orice altă relatare jurnalistică a războiului și a suferinței.

A explodat încă o mină. Ylva a țipat.

Se simțea paralizată. Putea face față durerii, dar nu caracterului ei aleatoriu și faptului că nu știa ce consecințe putea avea următorul pas. Cu fiecare răsuflare se afla cu un pas mai aproape de ultima. Era cel mai cumplit coșmar al ei, urâse mereu să fie la cheremul toanelor sucite ale celorlalți și al nestatorniciei lor. Voia să evite neputința și imprevizibilul mai mult decât orice pe lume.

Ar fi mai ușor să moară, s-a gândit Ylva, pentru că atunci lupta s-ar termina. Se putea opri aici. Putea să facă această alegere acum, dacă dorea.

Care ar fi diferența, până la urmă, dacă se ridica și trecea peste câmpul minat și nu făcea decât să meargă până când pământul exploda, iar peste zăpadă ar fi plouat cu sângele ei?

Storm stătea de cealaltă parte, urmărind infernul din zona de frontieră. A văzut-o pe Ylva prăbușindu-se în genunchi în mijlocul haosului. Disperat, și-a luat privirea de la ea și a început să studieze configurația minelor care explodau. A observat că erau și locuri în care nu aveau loc explozii. Începea să se contureze un tipar, nu?

Nu prea departe, un avion militar zbura la altitudine scăzută deasupra solului. Era Fullback-ul lui Igor, care se apropia de zona de frontieră din partea rusească. Simțea că-i crește pulsul, piloții NATO erau la punctul de frontieră norvegian-rus de la Raiakoski, iar ordinul lui era să-i lichideze. Nu aveau voie să ajungă în Norvegia.

Storm a auzit avionul înainte să-l vadă, dar chiar și așa și-a concentrat din nou atenția pe minele care explodau între el și Ylva. Nu putea fi sigur dacă tiparul se întindea până la granița norvegiană, pentru că niciun ren nu supraviețuise până acum goanei cuprinse de panică, prin urmare trebuia să

aibă încrede în calculele lui. A făcut primul pas. Nicio explozie. A mai făcut un pas. Nimic.

Igor i-a observat pe Ylva și pe Storm în câmpul minat în timp ce zbura pe deasupra lor. Inima i s-a frânt când a văzut-o, deci, asta era ea, pilotul care participase la lupta aeriană, cea care îi stârnise setea de sânge. Spre ea mergea un bărbat înalt, oare era celălalt pilot? Venise până aici cu ea? Igor și-a raportat observațiile și a primit ordin să tragă imediat.

Cu un vuiet, a zburat pe deasupra lor. Storm a încercat să-i facă semne Ylvei pe unde să calce, dar ea nu putea să-l audă. Cu toate astea, putea să vadă craterele din solul învolburat care se întindea între ei. S-a uitat în sus în timp ce Storm continua să traverseze terenul minat spre ea și s-a ridicat în picioare. Disperată, a început să se arunce dintr-un crater în următorul.

Igor a întors avionul. Era șansa lui, putea pune capăt coșmarului acum. Adrenalina îl liniștise complet, ținta era în câmpul lui vizual și o avea în vizor.

S-a pregătit să tragă.

Ylva se clătina de extenuare. În străfulgerări scurte, pâlپătoare, de parcă ar fi fost învăluită într-o lumină turbată de stroboscop, l-a auzit pe Storm strigând și indicând spre granița norvegiană în timp ce alerga spre ea.

„A venit”, s-a gândit ea, „a venit.”

O mină a explodat și a acoperit zona dintre ei cu fum. Totul a devenit negru.

Igor a înjurat, nu putea să vadă nimic. Va trebui să dea o roată pe deasupra terenului. A întors avionul și a zburat înapoi. Ținta urma să fie în continuare tangibilă după ce se risipea fumul.

Storm a mers la risc și a alergat ultimii câțiva metri spre Ylva. A găsit-o stând în picioare, în mijlocul fumului. Se holba șocată în sus, în aer. Oare auzise un avion?

A luat-o pe Ylva de mână și, în ciuda fumului gros, a fost în stare să-și deslușească propriile urme în zăpadă, urmele care aveau să-i ghideze înapoi spre granița norvegiană.

Ylva era cuprinsă de un infern al nehotărârii. Nu-și dorea să meargă mai departe. Storm a fixat-o cu privirea.

— Ai încredere în mine.

Ea își simțea propria șovăială. Nu voia să facă asta.

— Ai încredere în mine, a repetat el.

Ea a dat din cap.

Fără alte ezitări, s-au agățat unul de celălalt și au alergat înapoi pe urmele pe care Storm le făcuse în zăpadă în drumul lui prin terenul minat.

Igor și-a ținut degetul pe trăgaci. I-a văzut pe Ylva și pe Storm alergând ca niște umbre în fumul care acoperea terenul minat, acum erau în partea norvegiană a zonei de graniță, dar până acum niciun ren nu supraviețuise îndeajuns de mult pentru a detona și minele de acolo.

Și-a lăsat degetul să lunece de-a lungul trăgaciului... Acum, îi avea în vizor, era șansa lui să-și salveze onoarea și să-și îngroape minciuna, odată pentru totdeauna.

O nouă seninătate l-a cuprins pe Igor, o certitudine clară, ca de cristal. Dar era mai mult de atât. Simțea bucurie, un sentiment profund de bucurie. A inspirat adânc. Cât de minunat. Pentru prima oară de la începutul coșmarului, putea să inspire adânc și să lase aerul să-l umple complet.

Minele încă explodau la sol, dar putea desluși conturul Ylvei, acum era a lui. Valurile de ușurare s-au transformat într-un calm concentrat.

„Știu că o să faci ce e corect, Igor. Noi te iubim și avem încredere în tine. Întotdeauna.”

Vocea Natașei de mai devreme, din acea dimineață, l-a învăluit pe Igor. Îi simțea prezența.

Știa că vorbise serios, că aveau încredere în el, așa cum și el avea încredere în ei. Gândul era infinit de limpede: desigur, despre asta era vorba. Despre încredere. De aceea îl izbise atât de grav coșmarul acela. Le trădase încrederea.

Dar acum puteau să creadă în el, era un om demn de încredere și era singurul lucru pe care avea nevoie să-l știe. Igor și-a împins ferm degetul departe de trăgaci și a lăsat avionul să treacă peste Ylva și Storm în timp ce aceștia străbăteau panicați terenul minat.

Storm și Ylva au mai auzit o dată vuietul adânc al avionului de luptă rusesc care zbura la altitudine mică deasupra lor, apoi acesta a dispărut în fum și a pornit în zbor pe deasupra tundrei rusești.

Igor zbura departe de haos, în întunericul albastru al nopții. Nu mai era

speriat, pentru că nu mai avea nimic de ascuns, nu mai avea niciun motiv să se teamă. Igor era în drum spre casă.

Capitolul 54

Fusesse la limită, dar, în sfârșit, Rove putea să răsuflă ușurat. Criza fusese evitată și lumea începuse să se liniștească. Avusese câteva zile extrem de grele după întoarcerea locotenentului Nordahl, raportul ei fusese extrem de – cum să-i spună? – nefolositor. Faptul că elucubrațiile confuze al maiorului Evans fuseseră date publicității nu făcuse nimănui vreun bine, iar Rove fusese silit să investească resurse și capital politic din plin pentru a pune batista peste toate acuzațiile, în special cele legate de Titans Security și propriul lui rol în incidentul F-16.

Era, de asemenea, un ghinion faptul că baza de clienți relativ neconvențională a lui Titans Security fusese dată publicității. Publicul refuza să înțeleagă faptul că lumea nu e un loc corect, iar în domeniul lui de activitate nu puteai face afaceri numai cu băieții buni. În lumea reală, totul se reducea la dominație și la acces la resurse, toată lumea lupta pentru propriul loc în lanțul trofic, oamenii erau animale de pradă și, ca oriunde altundeva în regatul animalelor, trebuia să alegi între a mânca și a fi mâncat. Era prea târziu să mai fii un liberal cu inima sângărândă. Trenul ăla plecase încă din 1961, când Dwight D. Eisenhower avertizase împotriva influenței nejustificate a complexului militar-industrial. Un George Rove tânăr și idealist ascultase avertismentul președintelui aflat la final de mandat dar, privind cum oamenii se jefuiesc și se măcelăresc unii pe alții în timp ce spoliază resursele pământului, a ajuns la concluzia că viața e un joc cu sumă zero. Existau doar învingători și perdanți. El alesese să fie un învingător.

Puterea urmărește banii, iar banii urmăresc puterea; era un sistem închis care făcea loc unui număr din ce în ce mai mic de oameni. Rove nu făcea regulile, dar era al dracului de bun la a manipula jocul. Informațiile despre fluxul de bani dinspre diverse paradisuri fiscale spre Titans Security și spre buzunarul lui personal fuseseră făcute publice. Mii de documente care legau compania și pe el personal de grupuri teroriste și rețele infracționale fuseseră expuse online. Situația nu arăta bine. Fuseseră nevoiți să întreprindă un exercițiu complet de limitare a daunelor, desigur. Apăruse

în fața presei și conducătorilor de state ca un școlar rușinat și promisesse că procedurile interne ale companiei pentru verificarea activității potențialilor clienți vor fi revizuite. Titans Security trebuia să transmită imaginea că e în favoarea transparenței depline. Climatul politic de azi o impunea.

Ori de câte ori protestele moralizatoare și vocile gălăgioase pretindeau dovezi cum că băieții cei mari luau situația în serios, cineva trebuia să fie sacrificat. Capete trebuiau să se rostogolească la orice nivel, iar vânătoarea de țapi ispășitori începuse deja.

„Ucide-i cu confesiuni” – singura strategie care funcționa era dominația informației. Așadar, o parte din personal fusese concediată și apăruseră detalii despre cine făcuse greșeli și unde. Media devoraseră subiectul, iar lumina reflectoarelor fusese mutată prompt de pe el, de pe acționarii și clienții lui, asupra erorilor din sistem și a câtorva manageri corupți de nivel mediu care păreau să nu fi fost pe fază la panoul de control.

Acum stătea în primul rând la conferința de presă și îl aștepta pe Secretarul General NATO să urce pe podium. A remarcat că omul avea broboane de transpirație deasupra buzei superioare și că era în mod evident afectat de situație în timp ce a citit pe un ton încordat o declarație pe care George Rove îl ajutase s-o formuleze. Războiul fusese evitat și pacea fusese cucerită, iar ușurarea din încăpere a fost tangibilă.

Capitolul 55

Ylva urmărise de la spital conferința de presă și consemnările aferente din media, cu un sentiment din ce în ce mai acut de neîncredere. După conferința de presă, povestea lui John Evans a fost difuzată prin rotație pe fiecare canal. F-16 al celor de la NATO și Fullback-ul rusesc se ciocniseră în timpul unui accident de hărțuire, iar personajul negativ era John Evans, un pilot instabil psihic, care făcuse o greșeală.

Cum puteau suci povestea așa?

Cui bono? Cine are de câștigat?

Nimănui nu părea să-i pese de adevăr. Storm găsisese dovezi că atât incidentul F-16, cât și atacul cibernetic asupra Norvegiei și asasinatul lui Galba fuseseră executate de subcontractanții lui Titans Security. Strategia fusese pe cât de genială, pe atât de clasică: înscenează un spectacol înfiorător al violenței pentru a determina publicul să ceară ca statul să-și demonstreze puterea absolută și disponibilitatea de a acționa.

Oamenii aveau nevoie de siguranță. În același timp, toți conducătorii politici știau că nimeni nu putea spera să câștige un Al Treilea Război Mondial. Capacitatea de a anihila adversarul era totală de ambele părți. Noul trend era să delegi niște terți să ducă războiul.

Problema era că, în momentul când Storm a încercat să demonstreze rolul lui Rove și celor de la Titans în toată povestea, mușamalizarea era deja în desfășurare. Ministrul norvegian al Apărării îi oferise lui Rove acces la toate informațiile obținute de la Ali și, hodoronc-tronc, fișierele de pe stickul de memorie pe care mama Ylvei i-l dăduse lui Storm dispăruseră. Ce nu dispăruse, dar fusese exagerat, era povestea nefericitului John Evans și a căderii sale psihice. Doborârea și captivitatea lui în Libia, diagnosticarea cu sindrom de stres posttraumatic, problemele generate de dependențele lui grave și atacul violent la care o supusese pe soția lui erau disecate în văzul publicului. Chinul experiențelor din Libia se dovedise prea mult pentru el, se spunea, NATO n-ar fi trebuit să-i permită niciodată să lucreze ca instructor. Afirmațiile lui nedovedite cum că „cineva” l-ar fi plătit să provoace incidentul cu rușii erau prea absurde să merite promovate. Se

sfârâmau sub propria lor neverosimilitate.

Atât Președintele rus, cât și Secretarul General NATO păreau satisfăcuți de această concluzie a crizei. Ambii ieșiseră din episod mult mai puternici. Își păstrasera calmul și contribuiseră la un deznodământ memorabil. Lumea va continua să se rotească pe propria axă – deocamdată.

EPILOG

Aerul fremăta de caniculă când Ylva și Storm au coborât din mașina lor închiriată, în Texas. Mama și fiica îi așteptau în fața casei, uitându-se după ei, când opriseră în fața micii căsuțe izolate.

Fiica lui John Evans a recunoscut-o de îndată pe Ylva când ea s-a dat jos din mașină însoțită de un bărbat înalt. O văzuse la televizor și pe internet. Toată lumea știa cine e Ylva Nordahl și, în egală măsură, toată lumea știa, din păcate, cine fusese tatăl fetei. O rușine.

Câteva clipe mai târziu, ceasul de mână vechi și spart se afla în palma delicată a fetei, cu acele lui înghețate în timp. Ylva a privit-o pe fată în timp ce ea își închidea cu gingășie degetele în jurul ceasului vechi și îl strângea la piept. Buzele îi tremurau și ochii i se umpluseră de lacrimi curajoase.

Inima zdrobită a fetei bătea nebunește, dar ea nu spunea nimic, nu reușea să rostească nicio vorbă, toate îi înțepeniseră în gât. Își înghițea suferința în liniște, nu voia să plângă de față cu mama ei și cu niște necunoscuți. Acele se opriseră la ora 9 și 13 minute, iar Leah a făcut calculul. Tocmai terminase școala în ziua aceea când avionul tatălui ei se prăbușise în Siberia, era o diferență de fus orar de opt ore între Siberia și Texas, chit că nu mai conta. Ceasul spunea adevărul, îi indica limpede ceea ce știa deja. Tatăl ei era plecat pentru totdeauna, nu avea să se mai întoarcă niciodată. Timpul se oprise în acel moment. Viața nu avea să mai fie niciodată la fel, deși totul mergea înainte ca de obicei.

Leah și Kathryn au ascultat-o pe Ylva povestindu-le cât de mult luptase John să ajungă înapoi în Norvegia ca să se întoarcă la ele. Mama ei a plâns, dar Leah a continuat să stea nemișcată.

I se părea că trecuse atât de mult timp de când îl întâlnise ultima oară pe omul pe care îl descria Ylva, încât trebuia să facă eforturi să și-l amintească pe tatăl ei. Iar acum, el era mort. Ylva a rugat-o pe mama ei să-și noteze numărul gravat pe spatele ceasului de mână. Credea că e un cont bancar. Bani au să le ajungă, a spus ea, John se ocupase de asta. Avusese grijă de ele până la capăt.

Ylva s-a uitat la Leah de parcă ar fi cunoscut-o, de parcă ele două ar fi împărtășit un secret imposibil de rostit.

— Tatăl meu a murit când eram de vârsta ta, i-a spus Ylva. Au murit din același motiv, dar în moduri diferite.

Leah a simțit cum o cuprinde un vid rece. Refuza să creadă. Nu era adevărat, tatăl ei nu era mort, putea s-o simtă, va veni acasă la ele cât de curând. Va păși pe ușă, va râde cu poftă și o va roti până când corpul îi va fi pătruns de furticături până în degetele de la picioare.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea voastră, a zis Ylva.

Ce altceva putea să zică?

Leah nu suporta s-o mai asculte. Zâmbetul și cuvintele blânde veneau cu intenția de a le consola, înțelegea asta, dar nu reușeau decât s-o înfurie.

Leah a strâns și mai tare la piept ceasul vechi. Era rece și străin în mâna ei. În străfulgerări, și-a amintit de tatăl ei: alerga prin pădure, tăia lemne și căra bușteni în casă pentru șemineu, amesteca în mâncarea de pe aragaz, îi masa picioarele mamei când se uitau la televizor, repara chiuveta, o supraveghea când făcea baie, asambla o undiță pentru pescuit. Își amintea mâinile lui, ochii lui, vocea lui.

Dar zâmbetul lui cald, când o învelea grijuliu înainte de culcare, și îmbrățișările lui de urs imens – pe acelea trebuia să le uite. Dacă nu le uita, n-ar mai fi fost fericită niciodată.

Kathryn și-a recăpătat stăpânirea de sine, apoi a adus o carafă mare cu limonadă și patru pahare. Și așa au stat pe verandă, în timp ce aerul vibra fierbinte pe deasupra deșertului neînsuflețit care se strecura spre casa în care John nu se va mai întoarce niciodată.

Povestea Ylvei despre cum John se gândise la ele, vorbise despre ele și tângjise la ele până în ultima clipă le-a ținut de cald mult după apusul soarelui. Au rămas pe verandă după ce cuvintele au secat și nu mai era nimic de spus. Tăcut, cerul întunecat de deasupra casei a fost presărat cu puncte minuscule de lumină.

Nisipul deșertului strălucea alb în lumina palidă a lunii, iar gândurile Ylvei s-au întors în tundră. Mă voi ocupa de asta, John, s-a gândit ea, și nu voi uita niciodată. Acesta nu e sfârșitul – e doar începutul.

CONFESIUNILE UNEI AUTOARE

După ce am scris și am regizat filme și emisiuni de televiziune mai mult de douăzeci de ani, tranziția spre literatură s-a dovedit foarte reconfortantă. Cred că Hemingway a fost cel care a afirmat că, dacă un film e un cub de concentrat de supă, atunci cartea e boul din care provine. Subscriu la asta, pentru că o carte poate conține mult mai multe niveluri de ficțiune decât un scenariu de film.

Mayday are ca punct de pornire riscul din ce în ce mai mare al unui conflict geopolitic în regiunea arctică între Rusia și NATO. Ideea mi-a venit în timp ce turnam filmul „Operation Arctic”. Stăteam pe o pistă a aeroportului din Bodø, unde filmam, în timpul unui exercițiu NATO, și, prin apropiere, o serie de avioane F-16 se înălțau unul după altul. Bodø era plin de piloți militari care participau la exercițiu și am ajuns să stau de vorbă cu câțiva dintre ei. Mi-au povestit despre incidente tensionate de hărțuire cu avioane de luptă rusești la granița dintre Norvegia și Rusia, iar eu m-am gândit – și dacă ar avea loc o coliziune?

În timp ce scriam această carte, am primit ajutor de neprețuit din partea mai multor oameni și a fost o aventură în sine să-i ascult și să învăț de la câțiva dintre cei mai valoroși experți norvegieni în respectivele domenii.

În primul rând, aș dori să-i adresez un imens „mulțumesc” editorului meu, Knut Gørvell, care a urmărit manuscrisul cu răbdare stoică de la începutul lui șovăielnic și până la cartea pe care o țineți acum în mână.

După conversațiile mele scurte cu piloții NATO din Bodø, de ale căror nume, din păcate, nu îmi aduc aminte, au intrat în scenă cei doi frați eminenți, Ulf și Bjørn Sverdrup. Ambii sunt înțelepți și experimentați exact în domeniile în care aveam cel mai mult de învățat și mi-au oferit inspirație și sugestii care au pus cartea pe drumul cel bun. Geir Hanre, fostul comandant al Departamentului de Elicoptere din cadrul Secției de control a traficului norvegian și pilot de elicoptere în cadrul Forțelor Armate Norvegiene, a contribuit și el ca partener de discuții încă de la începutul procesului. Geir a avut o contribuție majoră și în cazul filmului „Operation Arctic” și a fost generos cu sfaturile lui bune și față de *Mayday*.

Când Knut Gørvell m-a prezentat unuia dintre marii mei eroi printre autori, Torkil Damhaug, care urma să fie consultantul meu literar, trebuie să recunosc că am fost onorată și emoționată. Dar bunăvoința și călăuzirea înțeleaptă a lui Torkil, atât la începutul delicat al cărții, cât și acum, după ce am terminat-o, a sporit în mod considerabil calitatea rezultatului final. Sunt un novice în materie de literatură și nici că puteam avea un mentor mai bun. Îi mulțumesc și redactorului meu șef, Mariann Fugelsø Nilssen, editorului de la Krimklubben, Anja Rålm, șefei Departamentului de Design Miriam Edmunds și întregii echipe de la Cappelen Damm Publishing pentru că m-au susținut din toată inima și pentru că au avut încredere.

Mai departe, aș vrea să-i mulțumesc unuia dintre cei mai importanți experți norvegieni în materie de Rusia și Putin, Bernhard Moth. Lectura meticuloasă a manuscrisului și comentariile lui constructive au fost de un ajutor inestimabil. În al doisprezecelea ceas am beneficiat și de contribuții pătrunzătoare din partea lui Hans-Wilhelm Steinfeld, în egală măsură. El m-a inspirat să subliniez riscul ca o simplă neînțelegere să poată duce la un război nuclear. Un exemplu cutremurător în acest sens a fost incidentul prevenit într-un mod atât de înțelept de Stanislav Petrov în 1983, descris cu atâta subtilitate în cartea lui Steinfeld, *Putin*, și la care fac trimitere în *Mayday* la paginile 111-112.

Mi-a plăcut extrem de mult să filmez în satul sámi Kautokeino de-a lungul anilor, atât pentru NRK, cât și pentru companii de producție cinematografică străine. Peisajul, cultura și personalitatea celor din Sápmi mi-au lăsat o impresie de neuitat, și cred că trebuie să protejăm și să acordăm atenție înțelepciunii pe care o păstrează popoarele indigene ale lumii. Aș dori să-i mulțumesc prietenei mele bune, Mary Sarre, care mi-a împărtășit propriile ei experiențe legate de viața comunității sámi și m-a invitat la o serie de spectacole care mi-au fost sursă de inspirație, la Beaivváš, Teatrul Național Sámi. Aș vrea să adresez un mare „mulțumesc” și uneia dintre cele mai remarcabile interprete de *joik* și ambasador cultural a Sápmi și a Norvegiei, Sara Marielle Gau Beaska, pentru perspectiva pe care mi-a oferit-o.

Eroina mea, Ylva Nordahl, este o raritate, un pilot F-16 femeie, și, în decursul documentării, am avut o imensă bucurie să stau de vorbă cu una dintre cele două femei pilot F-16 ale Norvegiei, maiorul Marianne Mjelde Knutsen. Trebuie să recunosc că am fost foarte impresionată, pentru că ea e

o legendă. De asemenea, am primit ajutor suplimentar despre avioanele F-16 din partea Forțelor Armate Norvegiene, însă dacă s-a strecurat, totuși, vreo eroare tehnică în carte, e în întregime vina mea.

Deși intențiile mele au fost ca intriga cărții să reflecte realitatea zilelor noastre, mi-am acordat și licență artistică acolo unde am considerat că e necesar. În arta relatării poveștilor, relația dintre fapt și ficțiune este dezbătută constant, dar eu sunt de partea licenței poetice a ficțiunii, care îi dă autorului spațiu să se aventureze dincolo de aspectele strict documentare.

În ultimul rând, dar nu în cea mai mică măsură, aș vrea să-i mulțumesc iubitului meu, Torben Snekkestad, care a citit nenumărate versiuni ale manuscrisului. Cu ochi de vultur, a comentat și m-a corectat până-n pânzele albe. Torben a trăit cu Ylva, cu John, cu condițiile arctice brutale – și cu mine – destul de mult. Îi admir răbdarea și atenția la detalii și îi sunt veșnic recunoscătoare pentru susținerea lui din toată inima. Sper că nu va dori să scape de noi în viitorul apropiat.

Sunt încântată și onorată că voi toți mi-ați acordat timpul și cunoștințele voastre. Datorită ajutorului vostru, precum și susținerii din partea familiei și prietenilor, *Mayday* va vedea în sfârșit lumina tiparului. Se spune că „a scrie un scenariu de film e ca și cum ai înota într-o cadă, iar a scrie un roman e ca și cum ai înota în mare”. Cu *Mayday*, mă declar acum lansată oficial în larg!

Grethe Bøe, 6 decembrie, 2020

Grethe Bøe mayday

„Înainte ca Ylva să aibă timp să răspundă, John a preluat controlul avionului F-16. Igor n-a izbutit să anticipeze schimbarea de ritm când John a redus viteza cu frânele și a avut mai puțin de o secundă să reacționeze. Iute ca fulgerul, a virat pentru a evita avionul NATO, dar nu suficient de repede. Fullback-ul s-a smucit, iar aripa lui a retezat partea de dedesubt a aripii stângi a avionului NATO. Sunetul a fost strident și intens, iar John l-a simțit ca pe o gheară rece în stomac. Exact acest loc, cel de sub aripa stângă a lui F-16, era călcâiul lui Ahile, singurul punct vulnerabil dintr-un blindaj aproape perfect în rest.”

Grethe Bøe – Mayday

„Grethe Bøe s-a consacrat în topul scriitorilor norvegieni de suspans din prima încercare. E cel mai bun debut în acest gen pe care l-am citit vreodată.”

Nettavisen

Grethe Bø mayday

„Înainte ca Ylva să aibă timp să răspundă, John a preluat controlul avionului F-16. Igor n-a izbutit să anticipeze schimbarea de ritm când John a redus viteza cu frânele și a avut mai puțin de o secundă să reacționeze. Iute ca fulgerul, a virat pentru a evita avionul NATO, dar nu suficient de repede. Fullback-ul s-a smucit, iar aripa lui a retezat partea de dedesubt a aripii stângi a avionului NATO. Sunetul a fost strident și intens, iar John l-a simțit ca pe o gheară rece în stomac. Exact acest loc, cel de sub aripa stângă a lui F-16, era călcâiul lui Ahile, singurul punct vulnerabil dintr-un blindaj aproape perfect în rest.”

Grethe Bø – *Mayday*

„Grethe Bø s-a consacrat în topul scriitorilor norvegieni de suspans din prima încercare. E cel mai bun debut în acest gen pe care l-am citit vreodată.”

Nettavisen

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

Ilustrații copertă: © Marat Rønnem/ shutterstock.com, freepik.com

CRIME SCENE PRESS

Grethe Bø mayday

{1} ENJJPT, Euro-NATO Joint Pilot Training Program. (*n. red.*)

{2} Fighter Weapons Instructor Training, Programul de instructaj pe avioane de vânătoare. (*n. red.*)

{3} Carte pentru copii scrisă de autoarea suedeză Astrid Lindgren. (*n. red.*)

{4} „Storm” înseamnă „furtună” în limba engleză. (*n. red.*)

{5} Casă de vacanță, din provincie, aflată de obicei la marginea unei zone metropolitane. Inițial mici proprietăți dăruite de țar vasalilor credincioși lui. (*n. red.*)

{6} Denumirea NATO pentru avionul Suhoi Su-34. (*n. red.*)

{7} Speţgruppa A, sau Grupul Speţnaz Alfa, unitate de elită, independentă, a Forțelor Speciale Rusești din cadrul FSB. (*n. red.*)

{8} Mensa – organizație nonprofit pentru persoane cu un IQ mult peste medie, membrii ei clasându-se printre primii 2% la testele de inteligență folosite de organizație. (*n. red.*)

{9} Cort folosit de populația sămi, asemănător cortului amerindian tipi, dar mai scund și mai stabil la vânt. (*n. red.*)

CRIME SCENE PRESS

Grethe Bøe mayday

„Un thriller rece ca gheața, cu o protagonistă unică.”
Stavanger Aftenblad

Roman tradus în 12 limbi

Grethe Bøe MAYDAY

„Grethe Bøe debutează excelent cu un thriller dureros de realist
în care nordul Norvegiei riscă să devină o nouă Crimeea.”

Dagbladet

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

